ALICE HARRISON

Artist și pescar

Traducerea și adaptarea în limba română de:

IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Jenny făcea ultimele retușuri la o înregistrare video, încercând să nu se lase întreruptă de nimic. Charlotte, la pupitrul de comandă, știa că trebuia să spună celor care veneau să discute cu ea că era plecată; desigur, tuturor, cu excepția lui Jake.

Charlotte era nouă – terminase de curând cursurile școlii de secretariat. Jenny spera că, în timp, aceasta avea să devină o bună recepționeră. Pentru moment, nu dorea de la ea decât să procedeze cu tact și discernământ și să reușească să țină la depărtare pe oricine ar fi putut-o întrerupe din lucru.

În mod normal, putea lucra intens ore în șir, făcând abstracție de tot ce se-ntâmpla în jur – dar nu și de data aceasta.

Luna trecută îl rugase pe Jake să-i dea un proiect nou la care să lucreze – o adevărată provocare. Iar el îi dăduse contractul cu Madison.

Hamburgeri!

Cum să te entuziasmeze ideea de a realiza filme educative pentru un lanț de fast food? Și totuși, în sfârșit, marea scenă de final!

Chifteaua din carne de vită, fierbinte, aburindă, pe o chiflă – suculentă, apetisantă, îmbietoare. Ah! La naiba! Ar fi putut să jure că tăiase imaginea aceea: lada de gunoi care se profila atât de clar pe fundal.

Se trânti o ușă, zgâlțâind parcă toată clădirea.

Jenny tresări, iar inima începu să-i bată cu putere.

Jake!

Toți ceilalți deschideau ușa ușor, numai el intra întotdeauna ca o furtună. Odată, îi spusese că ar trebui montate amortizoare de cauciuc la ușă, dar el ridicase nepăsător din umeri, râzând. Jenny ajunsese să creadă că nici nu-și dădea seama de zgomotul pe care-l făcea. Sau … poate că-și dădea seama foarte bine și-i plăcea efectul creat.

– Vreun mesaj, Charlotte?

Vocea era pe măsura întregii lui făpturi: prea puternică, prea agresivă. Se auzea clar din biroul alăturat.

În orice caz, nu putea trece neobservat. Or, Jane tocmai asta vroia să facă: să-l ignore, așa că se concentră din nou asupra imaginii hamburgerului Madison.

– Jennifer?

Strigase încă înainte de a ajunge la ușa ei. Cum să ignori o asemenea voce? Probabil că se aștepta ca ea să lase orice altceva și să alerge în întâmpinarea lui, să vadă ce dorește. Era deja obișnuită cu asta și, în mod normal, n-o mai deranja, dar în ultima vreme…

Părul lung, castaniu îi căzu peste față, când își aplecă din nou capul asupra imaginii, încercând să se concentreze. Dacă întrerupea acum, trebuia să reia de la început pentru a reintra în atmosferă și a găsi expresia cea mai potrivită pentru această ultimă scenă.

– Jennifer?

Ajunsese deja în dreptul biroului ei, înalt ca un turn. Jenny apăsă pe butonul de pauză și privi cum imaginea îngheață pe monitor.

– Cum ai rezolvat cu filmul despre Eglinton pe care ți l-am dat?

Se aplecă peste biroul ei pentru a vedea mai bine monitorul. Atunci, Jenny închise calculatorul și privi spre el, repetându-și că nu din cauza apropierii de el simte că i se taie respirația. Era plin de viață, de energie, sexi și parcă făcea totul din jurul lui să palpite de viață. Nu era frumos, dar figura lui, cu tenul măsliniu pe care râsul și încruntările înscriseseră linii pronunțate și cu trăsături destul de aspre avea un farmec aparte.

În preajma lui, viața era pur și simplu fascinantă. Pentru Jenny, zilele de lucru erau mai palpitante decât zilele în care era liberă, deși de un an de zile, de când Jake îl angajase pe Hans ca fotograf, nu mai fusese atât de mult solicitată. Până atunci, ea îl însoțea pe Jake pe teren, apoi totul s-a schimbat. Chiar se gândise serios să renunțe la slujbă când Hans a început s-o înlocuiască pe teren, la cererea lui Jake.

Nu prea știa ce-o făcuse să rămână, acceptându-și noul rol, dar suferind îngrozitor de fiecare dată când îl vedea pe Jake plecând însoțit de Hans. Câteodată, îi venea să urle la el, dar Jake nu era omul în fața căruia să ai câștig de cauză.

Ca acum, de exemplu: era hotărât să discute despre Eglinton, fără să-i pese că ea era concentrată asupra altui subiect.

Monica nu vedea niciodată latura aceasta enervantă, exasperantă a lui Jake Austin. Biata Monica, nu știa la ce se expunea începând o idilă cu acest bărbat cu figura aspră, ca a unui animal de pradă.

Era înalt și suplu, pulsând de o energie care făcuse din

Compania Austin Media una din cele mai de succes companii producătoare de filme documentare de pe coasta de vest a Canadei.

Se-ntâlnea cu Monica de șase luni, adică de când mașina lui Jenny se defectase și el o dusese acasă cu a lui. Cu obișnuita lui dezinvoltură, o întrebase despre ultimul ei iubit, Wayne. Întotdeauna se interesa de iubiții ei; de obicei, Jenny se concentra pentru a-și ascunde neplăcerea de a aborda un astfel de subiect, folosind ce tactică îi era mai la îndemână.

De data aceea, se folosise de colega ei de cameră, Monica. Știa că aceasta era acasă, așa că-l invitase pe Jake la o cafea, intenționând ca, astfel, să-i distragă puțin atenția.

Monica tocmai citea o carte când au ajuns ei. Jenny a făcut prezentările și, privindu-i pe rând, după o clipă, se simțise deja în plus: între cei doi se năștea o idilă.

Jake o privea atent, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Filmul …îi reaminti el, scoțând un cartuș video din aparatul de filmat în timp ce vorbea.

– L-am luat acasă aseară.

– Și…?

Jennifer crezuse cândva că ochii căprui erau plini de căldură și blânzi; ai lui, însă, nu erau. Erau câteodată reci, câteodată privirea lor te ardea, dar rareori erau blânzi. Acum, privirea lor era pătrunzătoare, încercând parcă să nu lase să-i scape nimic, stingherind-o, căci era conștientă că taiorul, ușor deranjat, lăsa să se vadă mai mult decât și-ar fi dorit din bluza mulată.

După cinci ani, ar fi trebuit să se fi obișnuit deja cu modul în care privirea lui îi fixa la un moment dat corpul, atent la fiecare detaliu.

– Filmul … Da, cred că va fi un documentar bun.

– Poți scrie scenariul.

– La fața locului?

Jack îi privi timp de câteva clipe stânjenitoare chipul deodată luminat, apoi merse la biroul lui din extremitatea cealaltă a încăperii și-ncepu să sorteze niște hârtii.

– Nu e nevoie să mergi acolo… Vei avea banda video, pista sonoră … Am discutat cu Chris Eglinton în această dimineață – despre planurile, ideile lui și am înregistrat totul. Vei vedea și tu. Poți să-ți faci o idee despre ceea ce face, ca apoi să schițezi o primă versiune a comentariului – aș vrea-o până mâine.

Degetele lor se atinseră ușor când luă banda din mâna lui, dar Jenny era hotărâtă să nu dea atenție senzației ciudate pe care o încerca.

– Nu pot fi gata până mâine, Jake. Am de terminat filmul pentru Madison și în seara aceasta nu pot sta mult – mă-ntâlnesc cu Wayne.

– Amână-l – te va ierta. Te rog, Jennifer.

Jennifer. Era singurul care-i spunea așa. Îi amintea de Lance; nu-i făcea deloc plăcere acea amintire, dar cel puțin o ferea să cadă în capcana unei povești romantice cu Jake.

– Jenny? se auzi vocea Charlottei din încăperea alăturată. La telefon … sau … ai spus să nu te întrerup...

Jake pufăi, dându-și ochii peste cap, exasperat. Jenny ridică din umeri, zâmbind și ea. Ineficiența secretarei devenise un subiect zilnic de glume între ei.

– Preia mesajul, Charlotte! strigă ea, întrebându-se dacă biata fată va învăța vreodată să folosească interfonul.

– Nu, nu răspunde, spuse Jake.

– Cu timpul, se va obișnui. E tânără, încercă ea să aplaneze

situația, fără însă să-i zâmbească – în definitiv, era supărată pe el: va mai merge și ea vreodată pe teren, sau Hans îi va uzurpa mereu locul?

Între timp, ridică receptorul și răspunse pe un ton de rutină.

– Jenny Winslow la telefon.

– George Dobson. M-am gândit că te găsesc la numărul acesta. Încă mai lucrezi pentru căpetenia de trib Haida ?

Jenny ridică repede privirea spre Jake, apoi și-o mută. După cât era de încruntat, parcă ar fi auzit ce spunea George.

– Nu se poate! George, unde ești? E atât de mult de când nu ne-am văzut!

Jake se-ntoarse cu spatele, cu un gest de nerăbdare.

– Sunt în Alaska; mă pregătesc să iau avionul; voi fi mâine în Vancouver.

– Adevărat?! Mâine?! Deși Jake o privea acum din nou, nu-și putu stăpâni entuziasmul. Abia aștept! Îți dai seama cât a trecut?

Își vedea rar familia, iar George era cea mai apropiată persoană dintre toți.

– Știu. Te-am neglijat, Jenny, dar a trebuit să-mi rezolv problemele. Mâine sunt la tine și poți să mă cerți cât vrei. Luăm cina împreună, nu-i așa?

– Sigur că da. Ai spus cumva Alaska?

– Îți explic mâine. Te sun la serviciu.

După care închise telefonul.

– Să te ia naiba, George, mormăi ea, zâmbind, gândindu-se că rămăsese aceeași din copilărie – întotdeauna imprevizibilă.

– George?! întrebă Jake. Cine naiba e?

Jenny zâmbea, imaginându-și-l pe Jake în costumul tradițional al

strămoșilor Haida.

– Ce-ai spus? încercă ea să câștige puțin timp, pentru a putea evalua mai bine starea lui de spirit.

– George … Îl înșeli pe Wayne? Ai uitat că iei masa cu Wayne?

– Ar trebui să știi mai bine, doar mă ții sub observație. Faci un documentar despre mine? Mă-ndoiesc că există vreun interes pentru așa ceva pe piață.

– Nu uita de comentariul pentru film, spuse el încruntat, după care plecă.

Jenny ezită dacă să arunce spre el cu ceva, sau să râdă. În cele din urmă râse, gândindu-se la George: mică de statură, blondă, foarte feminină, așadar, neconstituind niciun fel de competiție pentru Wayne.

Pesemne că Jake o auzise râzând, după gestul nervos pe care-l făcu spre Hans, astfel încât acesta își luă cât putu de repede aparatele și dispăru pe ușă.

Toată lumea sărea să ducă la îndeplinire comenzile lui Jake. Ce om arogant și temperamental! Tare i-ar plăcea să-i spună într-o bună zi ce crede despre el!

Îi telefonă lui Wayne înainte de a-și relua lucrul.

– În legătură cu seara aceasta …

– Nu, Jenny, nu-mi spune că nu poți! E ceva special!

– Nu, minți ea. Numai că trebuie să merg la bibliotecă, să studiez ceva. Ai putea să mă iei de acolo? Pe la șapte …

Planul ei pentru seara aceea fusese cu totul altul: intenționase să-l roage pe Jake să plece mai devreme, ca să aibă timp să se relaxeze o oră la saună, dar acum se părea că totul eșuase.

Wayne era cu totul diferit de Jake. Acesta din urmă exercita o

atracție periculoasă, provocându-i întotdeauna emoții – fie că era vorba de entuziasm, sau de furie. Și ea era o fire temperamentală, dar avea grijă să nu-și piardă controlul în fața lui, mai ales că părea s-o pândească mereu pentru a-i găsi un punct slab care să-i creeze un avantaj asupra ei.

Jake era convins că între ea și Wayne era o poveste de dragoste, dar se înșela; erau doar prieteni. Ieșeau împreună de câteva luni, de când Wayne apăruse la ușa ei, cu un aer ușor stânjenit.

– Tocmai m-am întors din Caraibe. Apoi se prezentă repede, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-i închidă ușa în nas. Am predat la un institut tehnic acolo; am lucrat împreună cu tatăl tău.

Jenny deschisese ușa larg, primindu-l cu plăcere. Scrisorile lunare ale mamei sale se răriseră de când terminase școala, iar Jenny se agăță chiar și de acest punct firav de relație indirectă ca surogat de legătură de familie.

Acesta fusese începutul și, de atunci, se întâlniseră regulat. De cele mai multe ori, Jenny asculta problemele lui legate de găsirea unei slujbe, dar seara aceasta urma să fie deosebită: Wayne sărbătorea obținerea unui contract de doi ani ca profesor în Arabia Saudită. Wayne era tipul de prieten care-i convenea de minune: nu vroia un iubit sau un soț. Văzuse destule dezastre. George, de exemplu, deși George fusese îndrăgostită de Scott; și-acum, era singură, umblând peste tot, căutând ceva.

Nu, ei nu i se va întâmpla așa. Chiar dacă Wayne pleca, avea perspectiva vacanței și nu intenționa să se întristeze din cauza acestei despărțiri.

Se gândea la vacanță în timp ce răsfoia un tom voluminos. Rezervase deja bilet pentru Caraibe, ca să-și viziteze părinții. De

când terminase facultatea, ei se obișnuiseră să meargă în vacanță în insula Fiji, așa că nu-i mai văzuse de câțiva ani.

Le va telefona ca să-i anunțe ora sosirii, se va îmbarca – din păcate, călătorea cu avionul, nemaiavând timp să meargă cu autobuzul sau pe mare – apoi, la aeroport ....

Fii realistă, Jenny! Părinții nu vor veni s-o întâmpine la aeroport. Va lua un taxi, iar când va ajunge acasă, mama ei o va săruta fără prea mare căldură, iar tatăl o va privi nedumerit, ca și cum n-ar fi fost sigur de unde o cunoaște.

Se concentră asupra cărții, până când nu se mai gândi deloc la părinți. Când Wayne veni s-o ia, încă mai era înconjurată de cărți și de hârtii, dar strânse totul imediat, hotărâtă să facă din acea seară una cât putea de plăcută.

După cină, Wayne parcă mașina într-un loc de unde puteau admira oceanul. Golful Englez era luminat de luna plină și Jenny, cuibărită în brațele lui, privea argintiul cu care razele se reflectau în apă. Sărutul lui era plăcut, dar în niciun caz ceva care să-i tulbure liniștea minții sau a inimii. Acel clar de lună îi amintea mai degrabă de Lance – amintiri amare, dureroase.

Oricâți bărbați ar exista, întotdeauna gândul o ducea la Lance. Simți deodată nevoia să fie singură. Wayne îi mângâia părul lung, dar se retrase când o simți tremurând.

– Ți-e frig? Te duc acasă, să te odihnești.

Îi zâmbi lui Wayne, îl sărută la despărțire, dar în fața ochilor ei persista imaginea trecutului.

Durere. Trădare. Pierdere. La naiba! Era hotărâtă să nu se mai implice niciodată în vreo relație atât încât să sufere! Va urma exemplul lui Jake și va întrerupe orice legătură înainte de a deveni

prea serioasă. Viața amoroasă a lui Jake era tot atât de variată ca filmele la care lucra. Câteodată îl suspecta că-și schimba partenera la terminarea fiecărui proiect important. Bruneta fusese pe perioada seriei legate de ecologie. Roșcata trebuie să fi fost în preajma alegerilor, când Jake realiza emisiuni politice. Monica … Aceasta durase mai mult decât celelalte.

De ce naiba îi venea să plângă?

Apartamentul era cufundat în beznă; singura lumină venea de la cifrele de pe cadranul ceasului digital din living. Monica era cu Jake și era posibil să nu vină toată noaptea. Monica și Jake. Pesemne că erau la casa lui din oraș, ea cu brațele încolăcite în jurul umerilor lui lați, iar el privind– o cu ochi strălucitori.

Mersese și ea, o dată, la casa lui, împreună cu alții, la o petrecere. Încă mai avea totul clar în fața ochilor. Stătuse la un moment dat în fața unei ferestre privind marea, bărcile și portul, iar Jake dansa cu iubita lui de-atunci.

Oare acum, cu Monica, dansa, sau făcea dragoste?

Își puse un pahar cu Cola și merse în dormitorul ei, unde își instalase o masă de lucru. Începuse deja să lucreze, când auzi ușa de la intrare, apoi vocile în șoaptă, mai întâi a lui Jake, apoi a Monicăi. Privea cuvintele pe care le scrisese pentru comentariul filmului, dar acestea își pierduseră sensul. Vocile lor îi invadau spațiul de lucru și nu mai era capabilă să se concentreze.

Îi era foame, dar, ca să ajungă la bucătărie, trebuia să treacă pe lângă ei, ori asta ar fi însemnat ca Jake s-o privească de parcă și-ar fi dat seama că o deranja să-i vadă împreună. Așadar, stinse lumina și se culcă. În living era liniște; pesemne că Monica îi răspundea la sărut. De ce naiba nu plecau, de ce trebuia să facă asta acolo?

Adormi într-un târziu.

– Hei, somnoroaso, trezește-te! Nu poți dormi la nesfârșit.

Se trezi cu o tresărire, la auzul vocii Monicăi și se-mbrăcă în fugă. Mai avu timp, înainte să plece, să bea o gură de cafea și s-o audă pe Monica spunând că weekendul acela mergea cu Jake în Victoria, la un unchi al acestuia.

– Da, și eu cred că voi pleca, minți Jenny, ieșind.

În drum spre serviciu, văzu un panou mare cu imaginea unui hamburger apetisant din care se mușcase o dată.

Ar fi putut spune, până în cele mai mici amănunte, cum se crease acea imagine.

Era foarte posibil să nu mai mănânce niciodată în viață un hamburger!

Capitolul 2

Jenny puse materialul la care lucrase pe biroul lui Jake, încercând să oprească teancul de hârtii care începuseră să alunece amenințător.

– Eglinton? întrebă el, ridicându-și privirea, cu receptorul proptit sub bărbie.

Îi dădu impresia lui Jenny că e încordat și obosit.

– Ai un mesaj pe birou. Mută receptorul, tentat de a închide, ca și cum așteptase mult timp. Jennifer, am vrut să ....Alo? Da, sunt Jake. Uite ce vroiam să întreb, există cumva posibilitatea de a devansa puțin programarea la prospectele pentru muzeu?

Jenny se duse spre biroul ei și luă biletul cu scrisul școlăresc al Charlottei.

"Cina la ora șapte. Ia-mă de la Holiday Inn. Cu dragoste, George."

– Mesajul era în telefon înainte de a veni eu de dimineață, veni imediat Charlotte să-i explice, sperând o oarecare detaliere a subiectului din partea lui Jenny, dar trebuind să se mulțumească

doar cu un "Mulțumesc" din partea ei.

George era exact terapia de care avea nevoie. În preajma verișoarei ei, îi revenea întotdeauna spiritul de aventură, în numele copilăriei lor presărate cu tot felul de pozne făcute împreună – tentativa de a naviga în ambarcația tatălui ei, luată fără a-i cere permisiunea, vinderea unor obiecte dragi ale mătușii Georgina, pe care le găsiseră în pod ...

Jake se ridicase de la locul lui și se– ndrepta spre ea.

– S-ar putea, totuși, să terminăm la timp, dacă fac rost de exemplarele din tipar ...

Se sprijini cu o mână de biroul lui – o mână suplă, cu pielea de culoare închisă, cu un inel de argint la degetul mic al mâinii stângi.

– Poți să te-nchizi aici și să-ncepi să lucrezi, spuse ea, privindu-l cu un zâmbet. Am să-i spun Charlottei să-mi transmită mie toate apelurile pentru tine. Lasă orice altceva câteva zile.

Jake își trecu mâna prin păr, apoi privi lung buzele ei.

– Cum își închipuie acest George că te vei duce să-l iei? De obicei, bărbații vin să te ia. Ce s-a-ntâmplat cu Wayne?

– Încep să fiu din ce în ce mai convinsă că aduni material documentar pentru un film despre viața mea sentimentală.

Jake se încordă brusc, vârându-și adânc mâna în buzunar.

– Nu lași să transpară nimic ... ești închisă ca o stridie.

– Îmi plac stridiile.

– Cred și eu – sunt exact stilul tău. Nu știu nimic mai mult despre tine decât în prima zi când ai venit.

– Dar ce anume ai vrea să știi, Jake?

Îi atinse ușor părul, iar licărul din privirea lui părea să spună că știe cât de greu îi vine să nu tresară.

– Se perindă tot felul de bărbați, mormăi el, fără ca vreunul să se apropie de tine. Bine, păstrează-ți secretele. Hai să ne ocupăm de Eglinton.

Jenny se relaxă și aruncă biletul lui George la coș; văzu privirea lui Jake urmărind traseul biletului, fără a face vreun comentariu.

– Expediția de alpinism? Mi se pare că materialul are un potențial deosebit.

Începură să discute, iar ideile lor, efervescente, se ciocneau, se completau, nășteau alte idei. Nu mai rămăsese aproape nimic din materialul făcut de ea noaptea trecută, dar se așteptase la așa ceva – de fapt, acesta își făcuse datoria de a constitui punctul de pornire de la care să-și organizeze gândurile și să creeze mai departe.

Poate asta o făcea să rămână să lucreze acolo – momentele de creație împreună cu Jack, când el uita s-o privească în stilul lui cercetător, ciudat, iar ea se simțea relaxată, cu bucuria de a lucra cu el.

– N-aș putea să vin și eu pe teren? Cuvintele îi ieșiseră înainte de a le putea cenzura. Aș vrea să mai filmez. De la venirea lui Hans, sunt numai în studio.

– Nu se poate, Jennifer. Am nevoie de tine aici; e prea mult de lucru. Pe douăzeci ...

– Voi fi în vacanță, atunci.

– Vroiam să discut cu tine și despre asta. Azi, mai târziu, vom sta puțin de vorbă despre câteva lucruri.

Bineînțeles, nu reușiră. Jake trebui să plece la Primărie, pentru un film cu caracter educativ despre consiliul municipal, iar Jenny rămase până la ora șase. Avea mult prea multe de făcut. Nu va putea

termina într-o săptămână, până la vacanță – decât dacă abandona proiectul Madison.

Deocamdată, nu vroia să se mai gândească la nimic legat de lucru, mai ales la faptul că era posibil să fie nevoită să-și amâne din nou vacanța.

Nu vroia să se gândească decât la George. O revedea după mulți ani, de când practic dispăruse din familie. Trimisese cărți poștale din Franța, vederi scrise în grabă din Grecia. Jenny citea printre rânduri singurătatea ei, dorul după Scott.

Și totuși, în seara aceasta, George arăta plină de viață și de optimism, așa cum fusese dintotdeauna; părul scurt, blond, îi încadra chipul în formă de inimă, iar zâmbetul îi era malițios și poznaș.

– George, arăți grozav! Ți-ai vopsit părul în șuvițe – e superb.

– Ce vezi tu, sunt fire argintii. Vino, stai aici. În curând voi împlini treizeci de ani, după care urmează panta descendentă. Mai bine povestește-mi despre tine – despre iubiții tăi.

– Nimeni în mod deosebit. Deși, nu-l vei putea face niciodată pe Jake să creadă așa ceva – e convins că sunt femeia fatală.

– Apropo de Jake, cum e cu serviciul? Încă îți mai place ceea ce faci?

– Nu intenționez să caut altceva.

– Mi se pare mie, sau e o ușoară notă de nemulțumire?

– Ți-ai dat seama imediat, nu-i așa? Poate am o ușoară neliniște; da, sunt puțin neliniștită.

– Și Jake al tău?

– Jake nu e al meu și nici n-aș vrea.

Ecoul cuvintelor o făcu pe o femeie care stătea la o masă în

spatele lui George să-ntoarcă repede capul spre ele, curioasă.

– Să știi că bunicul lui a fost, cu adevărat, căpetenie Haida…

George își dădu la o parte buclele care-i cădeau pe frunte, privind-o cu atenție.

– Jenny, ești pe jumătate îndrăgostită, se vede după voce.

Jenny își trecu mâna prin păr, cu un gest nervos, evitându-i privirea. Ca de obicei, nu-i putea ascunde nimic lui George. Întotdeauna Jake lăsase asupra ei o impresie mai puternică decât ar fi fost normal, dar în ultimul timp fusese chiar obsedată de el și inima îi bătea cu putere de fiecare dată când îl vedea apropiindu-se.

– Ce avem bun aici? încercă ea să schimbe subiectul, luând meniul. Ce-ai comandat?

– Vino cu mine în Alaska; merg pe mare.

– În Alaska? Pe mare?

Repetase mecanic, fără a fi, practic, atentă.

– Încearcă somonul la cuptor.

În tonul ei era o ușoară urmă de nerăbdare.

– Pe mare?! Parcă abia atunci începea să conștientizeze sensul cuvintelor. În a cui ambarcație?

– Scott și cu mine am cumpărat o barcă puțin înainte ca … el să aibă acel atac cardiac. Barca e în Alaska, iar acum vreau să navighez cu ea pe mare. Somon la cuptor, se adresă ea chelneriței.

Jenny își amintea cât de impulsivă era verișoara ei, iar acest plan semăna teribil de bine cu o escapadă din copilăria lor.

– Ești sigură că știi ce faci?

– Absolut. Scott și cu mine vroiam să navigăm spre sud, dar Scott... N-am știut ce să fac, dar apoi am rugat pe cei din port s-o depoziteze pe uscat… Apoi am încercat să dau uitării toată

povestea.

Un bărbat înalt, în costum, trecu pe lângă masa lor privind-o pe George ca și cum ar fi cunoscut-o, dar aceasta îl ignoră.

– N-ai vândut-o?

– Nu. Și acum vreau să fac acea călătorie pe mare.

– Din Alaska? Singură? Între timp, bărbatul cel înalt se așezase la o masă vizavi de ele și încă mai încerca să atragă atenția lui George. Individul acela pare să te cunoască … acela, cu costumul maro.

– Are camera lângă a mea. Mă tot întâlnesc cu el, iar el tot încearcă să înceapă o conversație. Voi naviga singură dacă va trebui, dar de ce nu vrei să vii cu mine? Să mă scoți din necazuri, ca pe vremuri.

– Glumești! Niciodată nu te-am scos din necaz – mai degrabă, tu m-ai vârât în tot felul de încurcături! Of, nu pot, George.

– Ești sigură? George nu era persoana care să accepte un refuz atât de ușor, așa că insistă în continuare. Mai gândește-te. De cât timp lucrezi acolo?

– De cinci ani.

Chiar atât de mult trecuse de când pășise pentru prima dată în studioul lui Jake?! Căuta de lucru și, după ce încercase la toate ziarele și posturile de radio, cu diploma ei nou-nouță în specialitatea scriere creativă, obținută la Universitatea Victoria, acum începuse să încerce la adresele din Pagini aurii, convinsă că oricine realiza filme documentare trebuia să aibă nevoie de cineva care să scrie scenarii.

Urcase trei etaje până în biroul lui Jake. Intrase imediat după ce ieșise cineva și se trezise în plin haos: hârtii, schițe, cutii cu materiale… și Jake.

– Sunt ocupat, o informase el fără pic de politețe. Ce dorești?

– De lucru.

Știuse imediat că acela era locul potrivit pentru ea, că vroia să lucreze pentru acel individ. Simțise nevoia să se apropie de el, să vadă la ce lucra, să trăiască și ea acel entuziasm pe care el îl emana.

– Încearcă la serviciul de contabilitate de jos. Poate au nevoie de cineva.

– Nu atât de mult ca dumneavoastră, replică ea, privind cu subînțeles la haosul din jur.

Vocea lui George o făcu să revină la realitate.

– O să-ți petreci restul vieții lucrând pentru acel inidivid? Poți lucra pe cont propriu, sau călători și filma…

– Am o lună de vacanță, începu ea să cedeze. Cât durează ca să vii din Alaska?

– Nu am un program special. Era clar că își modifica pe loc planul pentru a se plia posibilităților de mișcare ale lui Jenny. Am putea ajunge în Insula Vancouver într-o lună.

– Ar trebui să intru în vacanță săptămâna viitoare. Mă gândeam să-mi vizitez părinții.

– Te așteaptă mătușa Sally?

– Nu … În definitiv, nu mă hotărâsem. În plus, mă tot aștept ca Jake să mă anunțe că nu pot să plec.

Se mai întâmplase de câteva ori s-o roage să-și amâne concediul.

– Anulează biletul și spune-i șefului tău că-ți dai demisia dacă nu te lasă să-ți iei vacanță. Vino pentru o lună, apoi, dacă hotărăști să mai rămâi, putem naviga spre sud, spre Caraibe, ca să faci o vizită mătușii Sally și unchiului Herb.

Ce vacanță! Era exact ce-i trebuia: o experiență nouă, ceva în care

să nu fie nici urmă de Jake.

Mai târziu, când ajunse acasă, văzu mașina lui Jake parcată în fața casei, ceea ce însemna că-l va găsi cu Monica în brațe pe canapeaua din living.

Dar, când îl văzu împingând-o ușor la o parte și ridicându-se imediat ce o auzi intrând, îi trecu prin minte, fără să vrea, că timpul Monicăi expirase.

– Nu te-a adus acasă? întrebă el, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Nu l-ai educat prea bine.

– Voi mai lucra la asta. Bună, Monica.

– El e noul iubit, sau unul mai vechi care a reapărut? specula Jake, urmând-o.

– Cine? întrebă Monica, încă mai stând pe canapea, cu o figură indecent de mulțumită, lăsând să se vadă clar că fusese sărutată nebunește.

– Vroiam să discut cu tine, Jennifer.

– Despre George?

– Nu. Despre concediul tău.

Jenny se aștepta la așa ceva. Își așeză haina cu mișcări lente pe umeraș, așteptând continuarea.

– Va trebui să mai aștepți până pornim cu filmul despre Eglinton. Nu mă pot dispensa de tine până atunci.

Jenny intră în chicinetă. Hans își luase zece zile libere chiar luna trecută, pe când ea aștepta de câțiva ani fără să-și poată lua mai mult de câte un weekend prelungit din când în când. Și-acum, iar să aștepte?! Ce-ar face Jake dacă pur și simplu ar pleca în vacanță și l-ar lăsa? Doar n-avea cum s-o oprească, decât dacă o concedia. N-avea decât! Poate așa și-ar da seama cât de mult lucra și cât de

mare nevoie avea de ea.

– Jennifer?!

Era o oarecare îngrijorare în vocea lui. Foarte bine! O merita.

Ușa bucătăriei se-nchise în urma ei și Jake nu o urmă înăuntru. Veni, în schimb, Monica, după câteva clipe.

– Faci cafea, Jenny? Vrea și Jake.

– Fierb apă pentru ceai – e doar pentru o ceașcă.

I-ar fi turnat-o bucuroasă în cap și pe aceea.

Monica începu să facă ea cafeaua, zâmbind visător.

– Mă mărit cu el, Jenny.

Inima lui Jenny tresări dureros.

– Te-a cerut în căsătorie?

– Nu încă, dar o va face. A făcut câteva aluzii și am de gând să accept imediat. Îl iubesc, Jenny; nu e nimeni ca el.

Monica o îmbrățișă repede, apoi merse înapoi la iubitul ei.

Nu, nu era stilul lui Jake – el nu se căsătorea cu iubitele lui; le ținea la distanță, se amuza cu ele, apoi le lăsa să plece.

Simțea ceva între durere și furie la gândul că Jake și Monica aveau să se căsătorească. În orice caz, pentru ea va fi și mai greu. Nici când o părăsise Lance nu suferise atât. Scăpat de sub control, gândul ajunse la copiii pe care-i vor avea, la ce fel de tată va fi Jake…Arătau bine împreună: el brunet, puternic, iar ea fragilă și blondă. Ochii i se umplură de lacrimi. Simțea nevoia să fugă undeva departe de ei. Oricum, n-ar fi putut să-și justifice lacrimile, mai ales față de Jake. Încercă să se calmeze.

Dacă Jake ceruse cafea la acea oră, însemna că intenționa să se întoarcă la lucru. Oare Monica își dădea seama de asta?

Poate că, totuși, Monica se înșela. Nu era stilul lui să facă aluzii,

sau chiar să se căsătorească.

Jennifer. Întotdeauna o strigase așa, ca și cum ar fi fost diferit de toți ceilalți. Câteodată, se-ntreba dacă vroia să spună că și pentru el însemna o persoană aparte. De multe ori o privea de parcă ar fi dorit-o, dar el dorea atât de multe femei... În niciun caz n-avea de gând să fie și ea una dintre multele lui cuceriri.

Era un lucru bun că-i spunea Jennifer. Asta îi amintea de Lance și o făcea să fie prudentă.

Lance ... Avea șaptesprezece ani și era îndrăgostită nebunește de el. Îi oferise cu bucurie tot ce-i ceruse și cunoscuse în brațele lui fericirea și extazul feminității nou descoperite. Iar el îi spusese că e femeia pe care și-o dorise întotdeauna. Nu fusese nevoie de promisiuni de căsătorie – Jenny știa că Lance va fi al ei pentru totdeauna. Pentru totdeauna ... până în seara în care îi spusese că aștepta un copil – copilul lor.

După aceea, urmă singurătatea, pustiul acela imens dinăuntrul ei. Mătușa Georgina o găsise plângând o dată, după care Jenny se abținuse de a mai plânge și ridicase un zid în jurul durerii ei, până ce abia o mai simți.

Nici acum nu va plânge. De fapt, nu era decât o închipuire că uneori o atingea cu o oarecare tandrețe; nu, el nici n-ar fi știut ce-nseamnă așa ceva.

Jenny ieși încet din bucătărie și, ajungând în vestibul, își luă haina încercând să nu facă niciun zgomot.

– Unde pleci?

Jake era deja lângă ea, ca un tigru la pândă.

– De ce?

Jack râse, dar era evident că era iritat.

– Răspunde-mi, Jennifer, nu încerca să te eschivezi. Unde pleci?

– Să mă plimb.

Nu-i păsa cât de mult îl înfuria. Ea însăși avea o respirație rapidă și neregulată și era gata să rostească, poate, ceva ce n-ar fi vrut niciodată.

– Îmi pare rău, Jennifer, dar nimeni altcineva nu poate să pregătească filmul. Imediat ce terminăm, poți pleca – poți chiar să-ți iei o săptămână în plus, dacă vrei.

– Nu sunt supărată. Lasă-mă să trec, te rog. Ies puțin.

Se așeză și mai înverșunat în fața ei.

– E târziu; nu poți umbla singură pe străzile Vancouverului noaptea.

– Oare?! M-am făcut fetiță mare, Jake!

– E gata cafeaua! se auzi vocea Monicăi din living.

O prinse strâns de braț, încercând s-o rețină.

– Jennifer …

– Ce te face să crezi că voi fi singură?

Ce-l enerva atât de mult și-l făcea atât de hotărât s-o rețină în casă?

Apăru și Monica și-l luă imediat de braț pe Jake.

– Ies doar puțin. Ne vedem mai târziu.

Apoi ieși grăbită, lăsând-o pe Monica strâns lipită de brațul lui.

Se urcă în mașină și merse la studio. Era vineri seara – în niciun caz momentul potrivit pentru lucru, dar știa că n-ar fi putut face altceva. De altfel, unde ar fi putut să meargă, să fie singură? Așadar, încercă să se convingă că vrea să lucreze.

Nu se-ntrerupse nici când auzi cheia în ușă. Se calmase de-acum și nu-i mai păsa dacă Jake se însoară sau nu. Totuși, nu ridică

privirea, pentru că nu se simțea chiar atât de calmă.

– Credeam că ești cu George ... sau cu Wayne... spuse el din prag, privind-o gânditor.

Jenny își înclină capul, părul ei lung ascunzându-i chipul; apăsă pe tastă pentru a printa pagina de pe ecran și zgomotul făcut de imprimantă umplu liniștea lăsată de tăcerea ei.

– Ar trebui să fii în pat, Jennifer.

– La fel și tu.

Tot nu-l privi, dar aproape că auzea zâmbetul de pe chipul lui.

– Cred că suntem amândoi nebuni, spuse el, atingându-i ușor umărul în trecere spre biroul lui. Apoi, se așeză la planșeta din extremitatea cealaltă a studioului și începu să schițeze ceva, ca și când i-ar fi fost teamă să nu piardă cine știe ce idee importantă dacă n-o așternea imediat pe hârtie.

Lucrară fără să-și vorbească mai mult de o oră. Când Jenny făcu un ceai, Jake păru nici să nu observe cana care apăru lângă el, deși mai târziu bău din ea, cu un gest mecanic.

Schița ceva, trăgând preocupat niște linii, iar Jenny rămase lângă el câteva clipe după ce-i aduse cana. Simțea nevoia să-l atingă, să-l facă s-o privească, dar atunci, ar fi trebuit să răspundă întrebării mute din privirea lui – "Da, Jennifer, ce dorești?" Cum n-ar fi știut ce să-i răspundă, se-ntoarse din nou la biroul ei și-ncepu să caute din nou informații pe Internet.

După câteva minute, se uită din nou spre el și-l văzu scoțându-și haina și aruncând-o spre un scaun din apropiere, fără să controleze unde căzuse. Continuă să-i privească umerii încordați, rezistând impulsului de a merge la el să-l reconforteze.

Nu-nțelegea ce se-ntâmpla cu ea. În toți acești ani reușise să-și

stăpânească atracția față de el și-acum, deodată, nu se putea abține de a-l privi și de a-l dori.

Jake nu observă când îi ridică haina de jos și i-o agăță în cuierul de lângă ușă și doar când era deja îmbrăcată, gata de plecare, ridică privirea spre ea.

– Mergi acasă?

De-abia atunci lăsă creionul din mână și se rezemă de spătarul scaunului, ca și cum ar fi resimțit întreaga oboseală.

– Da. Vin și mâine.

– Eu, nu. Plec în Victoria în weekend.

– Știu de la Monica.

– Vrei să te duc acasă?

Se ridică imediat și-și luă haina de unde Jenny îi indică printr-un gest.

– Nu, nu trebuie, sunt cu mașina. Lucrează mai departe.

– Nu ... am avut o idee și a trebuit s-o materializez, să n-o pierd. Acum, totul e în regulă. Jennifer, te-ai purtat cam ciudat în ultimele zile. Ai pățit ceva?

– Sunt bine. Întâlnirea cu George a fost o surpriză.

Confuzia provocată de nume funcționă și de data aceasta, după cum Jake se încruntă.

– Jake?

– Da …, răspunse el, cu un aer absent.

Jenny ezită, dar, în cele din urmă, întrebă; trebuia să știe.

– Te căsătorești cu Monica?

Privirea îndreptată asupra ei avea o expresie de nedescifrat. Cu gesturi mecanice, Jenny își încheia și descheia nasturii de sus de la haină.

– Dacă mă căsătoresc cu Monica?! repetă el încet, pe gânduri. Da, probabil că da.

Jenny nu răspunse. Crezuse că era pregătită, dar de fapt, nu crezuse că era adevărat. Simțea cum mușchii feței devin rigizi și singura ei spaimă era acum să nu lase să se observe nimic.

– Jennifer …

Deschise ușa și ieși repede; trebuia să plece cât mai departe de el.

– Noapte bună, Jake.

Capitolul 3

Jake dădu ușa de perete și intră în birou, cărând geanta de umăr și aparatul de filmat, în timp ce pardesiul îi atârna pe braț.

Din încăperea alăturată, Jenny încetă de a mai privi în gol spre notițele din fața ei, în încercarea zadarnică de a se concentra. Îl așteptase toată dimineața să apară.

Degeaba își repetase că nu-i păsa cu cine se însoară Jake. Nu știa nici ea exact când, dar înainte de răsăritul zorilor, recunoscuse, în sfârșit, că nu putea suporta să-l vadă în postura de soț al Monicăi. Habar n-avea cum se-ntâmplase, dar se îndrăgostise de Jake. Acum, trebuia să plece cât mai departe de el. Din fericire, George îi oferea o cale de ieșire.

– Jennifer, unde ești?

– Aici, în bibliotecă.

Jake apăru, ud de ploaie, dar cu un zâmbet larg, abia așteptând să-i spună ceva.

– Jake, trebuie să-ți vorbesc în legătură cu…

– Am făcut un film grozav cu demonstrația de la

Primărie – uită-te la banda video!

– Ce demonstrație?!

– A apărut o delegație la Primărie și au adus cu ei o vacă pe care au băgat-o în sălile de consiliu – protestau împotriva amplasării unui abator în cartierul lor. Până la urmă, totul a degenerat într-un adevărat haos. Erau acolo poliție, consilieri municipali, însuși primarul! Unul dintre demonstranți a aruncat cu apă în Gerstch și acum Gerstch îl dă în judecată. Suporterii lui Gerstch pichetează sediul primăriei.

– Și vaca?

– Am impresia că vaca a fost arestată. În orice caz, știrea va fi dată la buletinul de știri, în seara aceasta. Deja am vândut filmul ambelor rețele de televiziune.

– Ce circ!

– Te rog, pregătește banda; am nevoie de o variantă scurtă, cam de cinci minute, pentru televiziune – vestea senzațională, comentariul, știi tu, procesul de rutină. Apoi, te rog, trimite-mi-o. Acum plec la North Shore. Da, Charlotte. Ce este?

Aceasta se tot învârtea în jurul lui, cu un teanc de hârtii în mână.

– A telefonat de două ori avocatul tău – are nevoie să-i semnezi un contract.

– Sună-l și spune-i că trec pe la el mâine dimineață.

– A sunat și Monica.

– O sun mai târziu; amintește-mi când mă-ntorc. Nu, nu-mi mai spune restul... E ceva ce nu poate să aștepte până mâine?

– Nu ...

– Atunci, lasă-le pentru mâine. Azi sunt prea ocupat. Jennifer, ai tu grijă de tot ce trebuie rezolvat urgent.

– Jake ... – Trebuia să termine odată, să-l facă s-o asculte. Jake, trebuie să vorbesc cu tine. Acum!

– Nu, nu acum, mâine. Am plecat!

– Jake, nu poate aștepta.

– Imposibil. Dacă e atât de urgent, sună-mă diseară acasă. Charlotte, trimite niște flori Monicăi și un bilet din partea mea.

Jenny îl urma atât de aproape, fu cât pe ce să se ciocnească de el când se opri brusc. Deodată, o privi cu atenție.

– Ce face George?

– E bine. Charlotte așteaptă să-i dictezi biletul pentru Monica.

– Ah, da ... Scrie: "Scuză-mă, draga mea. Diseară nu sunt liber. Mulțumesc pentru acest weekend minunat. Cu dragoste, Jake." Sună bine? o întrebă el pe Jenny, zâmbind.

Charlotte se-ntoarse cu spatele și imediat și Jake. Dacă nu-l oprea acum, cine știe peste câte zile avea să mai apară o nouă ocazie. Înainte de a-și da bine seama ce face, începu să strige:

– Jake! Îmi dau demisia!

Brusc, se lăsă o tăcere grea, în care ecoul cuvintelor ei încă părea captiv. Charlotte rămase cu gura deschisă, într-un gest involuntar, iar Jake, fără a spune un cuvânt, o înșfăcă de braț și o târî, din trei pași, până în studio, unde închise ușa furios, trântind-o.

– Gata, ai reușit să-mi atragi atenția. Acum, spune ce dorești de fapt.

Jenny respiră adânc. Țintuită de privirea lui mai amenințătoare ca oricând, în fața acelei figuri încrâncenate, îi venea mai greu să găsească un ton hotărât.

– Dă-mi drumul, Jake! Mă doare brațul! Ai auzit ce-am spus: îmi dau demisia. Plec.

– Nu se poate. Nu te las.

– Nu mă poți opri, insistă ea pe un ton exprimând o siguranță de sine pe care era departe de a o simți.

Slăbise strânsoarea din jurul brațului ei, dar era clar că avea s-o reia, cu și mai multă putere, la cea mai mică tentativă a ei de a face vreo mișcare.

– Bun, să trecem la subiect. Care îți e nemulțumirea?

"Nemulțumirea?!" dădu din cap nedumerită, apoi furioasă.

– Încerc să-ți spun de azi– dimineață că-mi dau demisia, dar nu găsești o clipă liberă ca să mă lași să rostesc două vorbe.

– Până acum, nu cred să fi avut vreo problemă în această privință… Presupun că e vorba despre vacanță. Sincer, nu știu cum ne putem descurca …

– Nu despre nenorocita aia de vacanță e vorba! Deși, poate că, în parte, este și asta … dar mai sunt și altele … Oricum, nu mai are nicio importanță acum. Plec. Termin de organizat pentru Eglinton, apoi plec.

Niciodată nu-l mai văzuse atât de descumpănit; tăcea, privind-o lung, ca și cum nu știa cum să abordeze această situație. Jenny trebui să lupte cu ea însăși pentru a nu-și schimba hotărârea.

În camera alăturată, Charlotte telefona la florărie pentru a dicata mesajul de dragoste pe care Monica urma să-l primească împreună cu florile. Chiar dacă ea rămânea, tot nu s-ar fi schimbat nimic în această privință. Încercă să vorbească pe un ton neutru, strict profesional.

– Erai în drum spre North Shore, nu-i așa?

– La dracu' cu North Shore! explodă el. Despre ce naiba e vorba? Ți-a oferit altcineva un post? Cât, Jennifer? Cât ți s-a oferit? Dacă vrei

o mărire de salariu ….

– Nu este vorba de bani și nici despre alt post.

– Atunci ce este, pentru Dumnezeu?

Se întoarse cu spatele și făcu furios câțiva pași, apoi veni din nou spre ea, apropiindu-se de data aceasta prea mult, tot trupul lui emanând valuri de violență greu stăpânită și de frustrare.

– Jake, nu mai țipa la mine!

Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios. Chiar dacă respiră adânc și se strădui să vorbească pe un ton calm, străfulgerările privirii lui arătau că nu era cu nimic mai liniștit.

– De ce pleci?

– Plec într-o călătorie pe mare; cu George.

– Din nou, George? Bine, du-te și distrează-te, du-te în nenorocita aia de vacanță, dar încetează cu prostia asta cu demisia. Nu poți pleca de tot!

Când se apropie și mai mult de ea, Jenny se dădu înapoi câțiva pași, în jurul biroului, prăbușindu-se pe scaun; simțea că îi e rău din cauza acelei tensiuni în care se afla, trebuind să-l audă pe Jake țipând la ea și trebuind ea însăși să țipe.

– Chiar plec definitiv. Nu mă mai întorc.

– Așa, simplu ...!?

Făcu un gest larg cu brațul, spre biroul ei , spre masa la care lucraseră atât de des împreună. Fără să vrea, Jenny ridică privirea spre ochii lui și surprinse o neașteptată expresie de vulnerabilitate, mascată repede.

– Cinci ani – și pleci așa, pur și simplu …?

– De săptămâna viitoare, am o lună de vacanță. Mi-ai promis-o din iarna trecută. În ianuarie, ai spus că...

– Știu foarte bine ce-am spus!

– Nu mai țipa! îl rugă, ea însăși țipând.

Nici el nu-și coborî tonul când îi răspunse.

– Ești prost dispusă astăzi, doamna mea, așa e? Ce ai?

– Uite cine vorbește! Umbli ca un leu în cușcă și ... tot la fel și ragi!

După ce măsură încăperea în lung și în lat, Jack veni din nou lângă ea.

– Te măriți cu acest George? O prinse de umeri și o scutură scurt. Jennifer, te măriți?

– La naiba, Jake! Dă-mi drumul! Mă doare! În plus, nu e treaba ta.

Se smuci din mâinile lui, trântind scaunul pe care era așezată.

– Te căsătorești cu George?

Jenny nu-și putu stăpâni un râs nervos.

– Nu cred că George îmi va propune.

Zâmbetul îi muri pe buze, văzând cum fața i se întunecă de furie. Pentru o clipă, avu impresia că va exploda pur și simplu. Apoi, Jack făcu un pas înapoi și figura i se relaxă, căpătând expresia unei măști.

– Nu cred, spuse el pe un ton lipsit de viață. Dacă ar fi reușit cineva să treacă dincolo de atitudinea ta rezervată, mi-aș fi dat seama. O privi atent, încruntat. Așadar, ce este? Nu e stilul tău să amesteci viața sentimentală și cariera. Trebuie să fie și altceva.

Tot mutând locul unor hârtii pe birou, Jenny reuși să adopte un ton indiferent, aproape plictisit.

– Dacă te amuză să faci tot felul de speculații, n-ai decât să continui.

– Jennifer, nu se poate să pleci în necunoscut cu un bărbat

oarecare – nu e stilul tău, să te implici într-o aventură ieftină.

– Ieftină … Se ridică și-l privi furioasă, în timp ce aparența lui de calm se destrăma, de asemenea. Ascultă, Jack, nu ești supraveghetorul meu! Și-n plus, ești ultimul care să vorbească despre aventuri ieftine!

– Ei bine, cineva trebuie să fie supraveghetorul tău! Arunci la gunoi carieră – totul – pentru o poveste de dragoste siropoasă. Părinții tăi știu ce faci?

Părinții ei! Închise ochii de durere; își imagina că părinților ei le-ar păsa.

– Nu mai sunt un copil; am douăzeci și opt de ani.

– Păcat că n-ai un comportament adecvat vârstei.

– Mulțumesc. De fapt, puțin îți pasă de mine, nu te gândești decât la tine – îți dau peste cap toate termenele cu plecarea mea.

– Asta nu exprimă nici pe departe ce-ar însemna așa ceva. Ar fi un adevărat haos, o știi bine. Cum naiba …?

– Nu mai înjura!

– Bine. Respiră adânc, apoi continuă. Cum propui să fac ca să te înlocuiesc? La naiba, Jennifer! E nevoie de tine aici.

– Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că nu prea ar fi nimeni altcineva dispus să renunțe la vacanțe, weekenduri și seri, doar ca tu să-ți poți respecta angajamentele. Spui că renunț la carieră. De fapt, la ce renunț? La o muncă de salahor! Nu mai merg pe teren. Nu mai filmez altceva decât niște hamburgeri unsuroși. Jake, acum câțiva ani n-ai fi acceptat așa un gunoi. Faci din ce în ce mai mult, fără să te mai intereseze calitatea. Îmi pasezi mie toată munca urâtă și grea, iar tu și Hans luați tot ce pare mai interesant. Ai progresat în ceea ce privește cantitatea, dar nu în privința calității.

Urmă o tăcere grea, timp în care Jake o privi lung, neobișnuit de palid la față.

– Dacă asta ai simțit, trebuia să fi spus cu mult timp în urmă, nu să-ți ascunzi gândurile în spatele ochilor acelora verzi.

– Jake, eu nu …

Jake deja ieșise, închizând pentru prima dată ușa încet, dar în gestul lui era ceva atât de hotărât și decisiv, încât pur și simplu o opri să iasă după el.

Nici măcar nu știa ce culoare aveau ochii ei – erau căprui.

Știuse că era o greșeală să înceapă o discuție cu el; știuse că nu se va putea abține și va spune mai mult decât ar fi vrut. Acum îi era rău. Îl văzuse de multe ori furios pe Jake, deși, de cele mai multe ori, față de alții. El nu ezitase niciodată să spună ce gândea în fața oricui. Pe când ea, indiferent ce spusese el, se abținuse de la orice replici furioase.

Se-ntâlni cu George la prânz.

– Simt că înnebunesc! se plânse aceasta. Am o listă de cumpărături lungă de un kilometru pentru barca mea și nu găsesc aproape jumătate din lucrurile de care am nevoie. Felinare, de exemplu. Nu mi-aș fi închipuit că într-un oraș atât de mare ca acesta, să nu găsești felinare din alamă! Te simți bine? Cum a primit șeful vestea?

– Prost. Încă îmi ard urechile de atâtea țipete.

– Mi-era oarecum teamă să nu te răzgândești în ultima clipă. Povestește-mi în detaliu – cum s-a petrecut scena cea mare?

– Exact cum ai spus … chiar a fost o scenă … La început a crezut că-l șantajez din cauza vacanței, apoi m-a acuzat că am fost tentată de un alt post și era gata să-mi ofere mai mulți bani.

– Mult mai mulți ? Dacă te vroia neapărat ....

– N-am discutat suma. Figura furioasă, frustrată a lui Jake îi persista în minte. I-am spus că merg într-o călătorie pe mare cu tine, iar el m-a întrebat dacă am de gând să mă și mărit cu tine.

George aproape se înecă.

– Am spus doar George, explică Jenny, ca o scuză.

– De ce l-ai lăsat să creadă asta?

– Ce importanță are cu cine crede că sunt?

– Era gelos, spuse George cu satisfacție.

– Sigur că nu era gelos! spuse ea roșind, amintindu-și felul în care o privea, conștient de feminitatea ei. Schimbă femeile cum schimbi tu pantofii. Cred că, uneori, puteam foarte ușor să devin și eu una dintre ele.

– Îl iubești, nu-i așa?

– Nu!!! negă ea mult prea repede și mult prea vehement.

– De asta vii cu mine, Jenny? Dacă îl iubești, n-ar trebui să fugi.

– Nu, nu de-asta ... Am senzația că mi se irosește viața ... parcă doar asist cum alții își trăiesc viața. Wayne e în Arabia Saudită, mama și tata – în Caraibe, Chris Eglinton face ascensiuni ...

"Și Jake și Monica ..." dar asta rămase doar în mintea ei.

– Care Chris?

– Un oarecare ... facem un documentar despre el.

– Așadar, a venit și rândul lui Jenny?

– Da.

Trebuia să nu uite lucrul acesta și să nu cedeze în hotărârea luată, deși Jake avea să facă tot posibilul să-i îngreuneze situația.

Da, îl iubea, dar avea să-i treacă. Nu dorise acest lucru ... dragostea aducea numai durere.

– Ne vedem săptămâna viitoare, îi spusese lui Lance când o condusese acasă la mătușa ei în acea ultimă seară.

El încuviință din cap, fără a spune nimic, ceea ce o făcuse să simtă brusc o teamă. Îl cuprinsese cu brațele, se strânsese la pieptul lui, repetându-i cât de mult îl iubea, ca și cum i-ar fi fost teamă că nu știa.

Fusese ultima oară când îl mai văzuse.

Detașându-se de amintiri, își dădu seama că George o privea cu atenție. Stabiliseră deja programul: urmau să se întâlnească la aeroport duminica următoare, de unde George urma să vină s-o ia cu o mașină închiriată.

Avea să fie o săptămână agitată, în care vroia să termine tot ce avea de făcut pentru Jake. Dar, poate că fiind atât de ocupată, va evita o altă confruntare cu el.

Lucră toată după-amiaza la bibliotecă și nu se întoarse la birou decât seara, după ce se asigură că mașina lui nu era în parcare. Poate că nu se întorsese încă de la North Shore, sau poate că avocatul reușise să-l determine să semneze toate acele acte de care avea nevoie. De când Jake câștigase acel premiu pentru filmul despre rasa Swiftsure, devenise din ce în ce mai ocupat, copleșit de contracte comerciale, fiindu-i aproape imposibil să mai lucreze la proiectele interesante și creative de care se ocupase în primii patru ani când o angajase pe ea.

Totul se întâmplase deodată: premiul, numărul mare de contracte comerciale, angajarea lui Hans ca asistent al lui Jake, nemulțumirea ei și, de fapt, și a lui Jake. Succesul acela comercial nu făcuse decât să-l împiedice de a mai face muncă de creație, ocupându-i cea mai mare parte a timpului cu programări și politică.

Părea că e incapabil să refuze un contract, oricât de neinteresant era. Le accepta pe toate, apoi îi pasa ei tot ce era mai rău.

Hamburgeri!

Trebuia neapărat să plece, să-și dovedească măcar sieși că poate mai mult decât să lucreze la resturile pe care i le arunca Jake, sau ... să-i privească pe Jake și Monica.

Nu crezuse niciodată că se va căsători cu una din individele cu care se tot întâlnea.

Oare chiar își deschisese sufletul în fața Monicăi? Jake – artistul, bărbatul atât de sensibil și de pasional. De fiecare dată când îl văzuse cu o femeie, avusese impresia că nu-și deschisese complet sufletul față de respectiva.

Și totuși, pe ea o lăsase să vadă partea secretă a personalității lui. Era o nebunie, dar avea impresia că știa despre el lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa.

Într-un fel, poate că fusese mai aproape de el decât oricare din femeile cu care se-ntâlnea.

Oare Monica știa că plânsese în noaptea în care murise bunicul lui? Jenny fusese cu el în birou, în noaptea aceea; stătuseră amândoi pe întuneric și-l ascultase povestind tot felul de amintiri, ea însăși plângând.

Era timpul să plece de lângă el; începea să devină o obsesie pentru ea.

Îi simți prezența încă înainte de a intra în birou. Indiferent unde îi era mașina, el era acolo.

Era așezat în fața maldărului de documente care se adunaseră pe parcursul unei săptămâni.

Ridică privirea spre ea când o văzu intrând, dar expresia feței îi

rămase neschimbată.

– Unde ai fost?

– La bibliotecă.

– Am crezut că deja ai plecat.

Putea spune orice, era clar că știa că se va întoarce.

– Când anume intenționezi să pleci?

– Avionul meu pleacă duminică după-amiază.

– Avionul?!

– Barca lui George este în Alaska. Plec cu avionul spre Alaska duminică.

Jake mototoli hârtia pe care scrisese ceva și o aruncă la coș.

– Filmul pentru Eglinton va fi pregătit până atunci? Și seria Madison?

– Cred că voi termina filmul despre Eglinton. Trebuie să decizi asupra programării, ca să pot continua. Cât despre Madison, nu pot termina decât partea la care lucram deja, dar ultimele două trebuie făcute de altcineva.

Se așteptase la o ploaie de proteste din partea lui, dar Jake rămase tăcut, nemaiadresându-i niciun cuvânt.

Jenny plecă acasă, îngrozită de perspectiva de a-și petrece toată săptămâna în compania lui – îmbufnat și nervos.

A doua zi, însă, când veni la birou, avu surpriza să găsească doar un bilet:

“Mă întorc vineri. Programează filmarea pentru Eglinton cum dorești. Jake”

Jenny petrecu acea săptămână mai mult singură. Monica plecase

la Toronto la o conferință și nu se-ntorcea decât după plecarea ei, George plecase în Alaska să pregătească iahtul, Jake … cine știe unde era.

Încercă să se gândească la reportajele pe cont propriu pe care să le facă, dar parcă nimic nu mai avea sens.

Jake se-ntoarse vineri după-amiază; intră tăcut, în liniște, șopti ceva Charlottei, apoi lui Hans, care și plecă imediat cu aparatul de filmat, apoi intră în biroul în care Jenny lucra la o bandă video. Ca de obicei, când îl auzi intrând, tresări involuntar, linia atentă pe care trebuia s-o traseze transformându-se imediat într-o mâzgălitură. Lipi o nouă etichetă peste cea stricată și se opri, conștientă că nu va putea continua simțindu-l cum o privește, rezemat de ușă. Tenul lui, și așa mai închis la culoare, căpătase o tentă cenușie, iar ridurile păreau mai pronunțate ca de obicei. Arăta așa cum Jenny îl mai văzuse de câteva ori, când se-mtâmpla să nu se simtă bine, de exemplu înainte de a face-o gripă.

– Jake, n-ai dormit.

Ridică din umeri nepăsător și-i răspunse vlăguit.

– Am stat până noaptea târziu cu grupul acela de ecologiști în Williams Lake, apoi am avut avionul devreme. Privi cu atenție biroul ei gol, până și coșul de gunoi golit. Așadar, ești gata de plecare.

– Da.

– Eglinton?

– E gata; e pe biroul tău.

Se duse să-l vadă și, fără a se așeza, răsfoi dosarul, apoi, ridicând capul, privirile li se întâlniră.

– Pune banda aceea jos; și-așa nu lucrezi.

– Nu pot să lucrez când te uiți fix la mine. Mă intimidezi.

– Întotdeauna te intimidez și te enervez, nu-i așa?

– Nu… numai că nu știu ce intenții ai. Pari …

– Cum?

– Nu știu … Supărat?

– Cred că ai dreptate. Sunt supărat. Ți-ai făcut bagajul?

– Da.

– Monica spune că renunți la partea ta de apartament.

– Așa e.

– Ai nevoie de ajutor la mutare?

N-o privea, dar, dincolo de calmul întrebărilor lui, Jenny îi intuia furia.

– Nu. Oare chiar trebuia să aibă schimbul acesta de cuvinte dureros și fără sens? Las la Monica în debara câteva cutii și n-am de luat decât vreo două valize.

– Ce părere are Monica de faptul că pleci cu acest George?

– N-am întrebat-o. Întreab-o tu.

Ce nebunie din partea ei să creeze acea fantezie despre George!

– Și cu mașina ce faci? O vinzi?

– Nu; o va folosi Monica.

– Înseamnă că te mai întorci la Vancouver? Nu ești sigură de George? Te va părăsi după ce ….

Jenny închise ochii, ca pentru a opri valul de amintiri dureroase.

– Jake, să nu ne certăm iar. Nu…

– Te duc cu mașina la aeroport.

– Iau un taxi, decise ea pe moment.

– Nu te prosti. Suntem prieteni, nu-i așa? Întotdeauna am crezut că suntem.

– Da.

Dumnezeule, cât avea să-i lipsească!

– Bun, deci te conduc la aeroport. La ce oră să vin să te iau?

Hotărârea din glasul lui nu lăsa loc vreunei împotriviri se vedea că încă nu renunțase.

Capitolul 4

– Jake, ce faci? Trebuia să mergem să luăm masa în oraș.

Vocea Monicăi era la fel de blândă, în ciuda unui vag sentiment de frustrare care începea să se facă perceput.

– Imediat.

Jake luă telecomanda și, schimbând rapid câteva canale, se opri asupra unui comentator deprimat care încerca să arate entuziasmat.

– Ce faci?! Ăsta e un buletin sportiv; doar nu ești un pasionat de fotbal.

– Depinde cine joacă. Urmează buletinul meteo.

Furtuni în Golful Alaska – Jake prinsese doar sfârșitul unui buletin meteo pentru navigatori când deschisese radioul în mașină, cu o jumătate de oră înainte. Auzise cuvintele "avertisment de furtună", apoi vocea Monicăi, entuziasmată de piesa pe care tocmai o văzuseră, acoperise restul.

Pe unde o fi Jenny acum? Iubitul ăla al ei o avea vreo idee despre cum să manevreze o ambarcație pe furtună? N-ar fi trebuit s-o lase să plece. Ar fi trebuit s-o facă să înțeleagă că navigatul în Pacificul de

Nord nu e o glumă.

– Mergem? întrebă Monica, răbdătoare.

– În câteva minute. Vreau să ascult buletinul meteo.

– Poți să te uiți pe fereastră ca să vezi cum e timpul. Plouă! Ai condus ca un nebun ca să vii acasă.

– Am auzit că e furtună în Golful Alaska.

– Jenny? Ești îngrijorat pentru Jenny?

– În regiunea aceea am crescut, cel puțin verile, mi le petreceam acolo … Insulele Regina Charlotte …Mama se trage dintr-o familie de pescari. Când mergeam acolo vara și pescuiam, mi-am dat seama cât de periculoase pot fi acele ape.

– Jenny este perfect capabilă să aibă grijă de ea

Jake se întoarse cu spatele, enervat. Și-o amintea pe Jenny stând în cafenea, în ziua plecării, când o condusese la aeroport. Nu vorbiseră pe drum – ea privise tot timpul pe fereastră, probabil visând la blestematul acela de George al ei, iar el pretinsese că se concentrează asupra traficului, încercând de fapt tot timpul să găsească o modalitate s-o facă să se răzgândească.

În cei cinci ani de când venise să lucreze pentru el, o văzuse cum se comportase cu un șir nesfârșit de admiratori. O privise gelos, deși niciodată nu crezuse că vreunul din ei chiar contează pentru ea. Îi ținuse pe toți la distanță și, de altfel, nici el nu și-ar fi închipuit că l-ar părăsi pe el pentru vreunul din ei – era mult prea bună în meseria ei ca să plece așa, pur și simplu.

Iată că o făcuse. Mai mult, acceptase împotriva voinței ei ca el s-o conducă.

"Da, două bagaje. Nefumători … nu, nu locul de la fereastră."

Călătoriseră de multe ori împreună cu avionul spre diferite

locuri unde trebuia să filmeze, iar ea îl lăsa întotdeauna pe el pe locul de la fereastră, iar ea se așeza spre culoar; presupusese că făcea lucrul acesta pentru că știa că lui îi place să privească afară în timpul zborului. Acum, după cinci ani, se gândea că poate făcea asta pentru că îi era teamă.

Cum naiba putea să-i fie teamă să zboare și nu-i era teamă să-și încredințeze viața unui semi-necunoscut, pe mare, pe furtună?

"Poarta douăzeci și nouă, ora patru", spusese femeia de la casa de bilete.

Jenny își luase biletul și-l pusese repede în geanta de pe umăr, nerăbdătoare să-și ia rămas-bun de la el cât mai repede.

Era îmbrăcată sport, iar el abia își putuse dezlipi privirea de liniile curbe pe care hainele le puneau subtil în valoare.

– Mulțumesc pentru că m-ai adus cu mașina, Jake.

O privise lung, dorind s-o ia în brațe, dându-și seama că, într-adevăr, pleca. Habar n-avea cum s-o facă să fie rațională și să renunțe. Nu reușise niciodată să se apropie de ea, în afară de timpul în care lucrau împreună.

– Mulțumesc, repetase ea. Acum, plec.

Nu-nțelegea de ce era atât de emoționată în fața lui, de ce avea acea stare de nervozitate.

– Mai ai o oră. Hai să bem o cafea.

O prinsese de braț și o trăsese spre el, luând-o din calea unui grup de francezi; îi evitase, însă, privirea, știind că nu venea cu el cu plăcere.

– Ți-e foame, Jennifer? Ai mâncat ceva la prânz?

Drept răspuns, scuturase doar din cap, iar el o împinse ușor în fața lui, pentru a înainta mai ușor în aglomerația aceea.

– Pe-aici, ca să ieșim din masa asta de oameni – parcă toată populația din Vancouver ar fi azi aici. Acum, spune mai clar: nu-ți e foame, sau n-ai mâncat de prânz?

– N-are nicio importanță. Îmi vor da mâncare în avion.

Îi comandase un prânz ușor, iar ea nu protestase. Stătea la masă, privind tăcută pe fereastră.

– Ai văzut reporterii la ghișeul pentru cursele inernaționale? o întrebase mai mult ca să-i distragă atenția. Mă-ntreb ce așteaptă. Parcă am auzit că trebuie să sosească soția primului ministru.

– Mă-ndoiesc. Cred că nu călătorește decât cu curse oficiale.

– Nu fi cinică. Reușise, în cele din urmă, s-o facă să râdă. Jennifer, ce planuri ai pentru această călătorie pe mare? Ce itinerar aveți? George acesta știe ce face? Nu te supăra, Jen. Ah, Dumnezeule, în ce dispoziție ai fost în ultimele zile. Sunt îngrijorat pentru tine.

– Am mai navigat, Jake. Mi-am petrecut toate vacanțele de vară pe apă.

– Pe fluviul Campbell! izbucnise el furios în fața neputinței de a o face să fie rațională.

– Am avut chiar și acolo destule ocazii de-a ne confrunta cu vreme urâtă și cu furtuni.

– Sigur, sunt vânturi puternice, dar nu este ca pe o mare cuprinsă de furtună. Unde mergi, Jennifer? Ambarcația este în Ketchikan? Care este primul port în care vă veți opri? Când plecați?

Îi urmărise privirea, spre pistă. Oare chiar atât de mult se grăbea să ajungă la iubitul ei?

– Jake, nu avem un plan atât de minuțios punct la punct. Probabil ne vom opri în Insulele Regina Charlotte – ar fi prima oprire logică, exact după Dixon Entrance.

Și-i imagină imediat undeva într-un golf pustiu. Încercă să se aline cu gândul la Monica, dar nu reuși. Era furios pe el însuși pentru că-și dorea singura femeie care-l respingea.

– Totuși…N-ar trebui să te gândești mai serios? În definitiv, George e o apariție nouă în viața ta; renunți la tot pentru cineva pe care abia dacă îl cunoști.

– Faci tot felul de presupuneri, Jake. Nu ți-am spus nimic, dar ești hotărât să tragi tot felul de concluzii – mai întâi, m-ai acuzat de concurență neloială, că m-am angajat la o firmă concurentă, apoi că am fugit cu un iubit de moment. Nu e treaba ta, dar, așa, pur informativ, află că îl cunosc pe George înainte de a te cunoaște pe tine.

– Nu cred, insistase el, cuprins de o teamă inexplicabilă.

Ce-l interesa, în definitiv? Jen nu se arătase niciodată interesată de el ca bărbat. O vroia înapoi pentru că avea nevoie de ea la lucru. Această nouă atracție pur fizică a ei avea să dispară, mai devreme sau mai târziu. Și totuși, insistase din nou.

– Nu cred în povestea asta de dragoste cu George.

Fusese întotdeauna atât de rece cu el, mai ales când îl simțise atras de ea; o văzuse și împreună cu alți bărbați și ar fi putut jura că era la fel și cu ei – îi ținea pe toți la distanță. Să fi fost George cauza acestui comportament al ei? Oare lui George îi dădea toată căldura, toată pasiunea pe care o intuise la ea?

– Nu contează ce crezi tu. Te rog să mă scuzi …

Ar fi trebuit să-și dea seama ce pune la cale, dar, pentru o clipă, chiar crezuse că merge la toaletă. Urmărind-o cu privirea, o văzu cum se îndreaptă spre terminalul principal. Sărise imediat în picioare, dar avusese de înfruntat mai întâi chelnerița care tocmai

venise cu salata din fructe de mare, iar când reușise să scape din acel incident, Jennifer dispăruse deja.

O văzu abia când trecea prin punctul de control. O strigase, dar nici nu-l luase în seamă.

– Ascultă-mă puțin! începuse el, apropiindu-se, dar fusese oprit de funcționarul în uniformă care făcea verificările.

– Biletul, vă rog, domnule.

– Nu sunt pasager, doresc doar să vorbesc puțin cu …

– Regret, domnule, dar nu puteți trece mai departe fără bilet.

Jennifer trecuse deja, aruncându-i doar o scurtă privire în care nu se citea niciun fel de părere de rău.

Acum, după două săptămâni, Jake privea ecranul televizorului, fără să vadă și să audă nimic din comentariul meciului de fotbal, în așteptarea buletinului meteo.

– Mergem? întrebă Monica din nou.

– Da, răspunse el cu un aer absent, dorindu-și să nu fi început niciodată această relație cu ea. În câteva minute.

Se făcuse pur și simplu de râs în aeroport. La naiba! Nu reușise niciodată să se apropie de ea. Oare de asta îl fascinase atât de mult, încă de la început?

Când Jennifer venise să se angajeze la el, avea o relație oarecare, dar îi pusese capăt imediat pentru a se concentra asupra fetei aceleia misterios de liniștite.

Când o invitase prima dată la cină, îl refuzase, în schimb acceptase invitația contabilului din biroul de la etajul de jos. Când nu se mai întâlnea cu contabilul, încercase din nou și o invitase la un spectacol pe care știa că vroia să-l vadă. Jennifer tăcuse câteva clipe, părând a se concentra asupra hârtiilor de pe birou, din fața ei,

apoi îl privise direct în ochi și-i spusese că nu crede că e o idee bună.

De atunci, n-o mai invitase. O dorise în continuare, dar sperase că nu se mai cunoștea. După un timp, își dăduse seama cât de bună era profesional și se bucurase că nu stricase o relație de lucru atât de valoroasă pentru o scurtă idilă.

Acum, uite că pleca definitiv, lăsându-l în fața unei porți dincolo de care el nu putea trece.

Nu! Dacă-și imagina că avea să scape atât de ușor, se înșela.

În câteva clipe, fusese înapoi la ghișeu.

– Vreau un bilet la cursa de Ketchikan!

– Doar pe locurile de rezervă; restul sunt ocupate.

– Bine. Vă rog să-mi rezervați și bilet înapoi, la același avion.

– Același …? Dar, domnule ….

– Se-ntoarce, nu-i așa?

– Se-ntoarce imediat. Îi aruncase o privire furioasă, parcă ar fi încercat să-și dea seama cât de nebun era. Avionul rămâne în Ketchikan doar …

– Da, e foarte bine.

După care înăbușise orice protest întinzând cartea de credit. Ce importanță avea cât era de nebun, din moment ce plătea?

Alergase pe coridorul de acum gol și se îmbarcase în ultimul moment. O reperase pe Jennifer după părul lung, castaniu – era în secțiunea pentru nefumători, între un om de afaceri îmbrăcat în costum și un tânăr cu o creastă punk, violetă.

– Mă scuzați, se adresase el acestuia din urmă, nu vreți să schimbăm locurile, vă rog, ca să pot sta alături de soția mea?

Tânărul zâmbise și încuviințase din cap, iar el se așezase pe locul lui, umerii prea largi pentru spătarul scaunului intrând și în spațiul

alocat ei, ceea ce o făcuse să se retragă spre domnul din partea cealaltă.

– Soția ta? Din fericire, spusese aceste cuvinte pe un ton amuzat, fără să-l privească, altminteri ar fi obsrvat, fără îndoială, că roșise. Ai fi în stare să faci orice pentru a-ți atinge scopul.

– Vroiam să discut cu tine.

Îl privise scurt, dar, ca de obicei, nu putuse citi nimic în ochii ei.

– Din moment ce sunt ca și captivă aici, spune ce ai de spus. Cred că de o săptămână vrei să-mi faci morală. Ai …

Se oprise brusc și-și încleștase mâinile, pe măsură ce avionul se pregătea să se ridice de la sol, iar el îi acoperise mâna cu a lui.

– De ce nu mi-ai spus că ți-e teamă să mergi cu avionul?

– Ce importanță are?! Ssst! Vreau să aud instrucțiunile stewardesei.

El continuase, totuși, cu voce joasă.

– Când am mers în California, anul trecut …

– Acum doi ani, îl corectase ea. N-am mai fost de atunci nicăieri cu tine.

– Nu?!

– Nicăieri – de când l-ai angajat pe Hans.

– Ești sigură? Da, pesemne că ești … Întotdeauna ai dreptate în privința amănuntelor … Eu nu mi-am dat seama.

– Nu?! spusese ea rece. Din ziua în care Hans a intrat în studio, n-am mai fost nicăieri.

Îl privise furioasă, parcă provocându-l. Ochii aceia căprui cu irizări verzi mai mult ascundeau, decât arătau, și totuși, uneori avea impresia, sau își imagina, că îi răspundeau într-un anumit fel.

Își amintea de călătoria în California. Făceau un film despre un

expatriat canadian care locuia acolo și pretindea că vede viitorul. Individul îi găzduise în casa lui de pe plajă.

Tocmai pusese capăt unei legături cu o fată pe nume Merle, o oarecare din șirul încercărilor lui de a-și distrage atenția de la Jennifer, întrucât începuse să-i afecteze munca. Poate pentru că era atât de indiferentă față de el … cine știe, îi plăcea să creadă că el nu avea orgolii stupide de individ care se vrea atracția universală a femeilor, dar probabil că nu era chiar așa … Începuse să-l obsedeze, s-o viseze.

Petrecuse atunci trei nopți dormind în camera de oaspeți a gazdei lor, conștient de prezența ei în camera alăturată, imaginându-și-o dormind, părându-i-se că o aude respirând… Ziua, nu reușise să-și desprindă privirea de ea. Nu dormise nopțile, stricase pur și simplu filmul, repetând filmările, ratând cele mai bune unghiuri, tot căutând-o cu privirea. Deși ajunsese să fie dependent de ea și din punct de vedere profesional, jurase să n-o mai ia în deplasări. Astfel, sperase că, dacă o va vedea mai puțin, îi va trece acea nebunie fără speranță, o va da afară din gândurile și din visurile lui. Așa îl angajase pe Hans, nu atât ca fotograf, ci, mai ales, ca tampon între el și Jennifer.

Nu ajutase cine știe ce…

Continuase să-l privească acuzator, dar cum putea să-i explice, să-i spună adevărul? Pe de altă parte, nu se prea pricepea să mintă.

– Dacă te-a deranjat lucrul acesta, de ce n-ai spus nimic? fusese tot ce putuse să spună.

Se întoarse spre el, cu un gest furios, înnebunindu-l cu parfumul părului ei; și-ar fi dorit să-i închidă pleoapele cu un sărut, să-i mângâie părul, să-i netezească șuvițele rebele.

– Dar ți-am spus, Jake! Ți-am spus că vreau ceva mai interesant, iar tu ai găsit de cuviință să-mi dai filmul despre hamburgerii aceia blestemați!

– N-am știut că te deranjează atât de mult. Ce naiba, Jennifer? De ce ai așteptat până te-ai hotărât să pleci ca să spui ce gândești? Știi că sunt ocupat, că nu mă pot concentra decât asupra meseriei. Tu ar fi trebuit să-ți dai seama de asta mai mult decât oricine altcineva. Dacă aveai o problemă, trebuia să mă faci să te ascult.

– Asta-i bună! Ce trebuia să fac?! Să mă așez în fața ta și să nu te las să treci? Să-ți trag un pumn în cap?!

– Dacă așa ai fi rezolvat, da.

Abia se abținuse să nu-i atingă fruntea cu buzele. Ochii ei căprui se întunecaseră de furie, apoi, deodată, izbucni în râs.

– Poate ai dreptate, nu știu. În orice caz, nu mai contează.

– Crezi? Jennifer, de ce pleci în această călătorie nebunească? Pentru George? Îl iubești chiar atât de mult? Nu cred. Nu cred că îți dai seama ce faci. Îți arunci la gunoi întreaga carieră. Dacă ești nemulțumită, putem discuta, schimba unele lucruri.

Îl privise lung, intens.

– Ce lucruri, Jake?

Era ceva în ochii ei ce nu înțelegea. Se mișcase stingher pe scaun, după care schimbase subiectul.

– Nu se vânduseră încă biletele pentru această cursă la înapoiere. Te-ai putea întoarce la Vancouver, să mai stai puțin, să te gândești.

– N-am la ce să mă mai gândesc.

Sub impulsul momentului, îi atinse fața, întorcând-o puțin spre el, ca s-o poată privi în ochi.

– Ce cauți în avionul ăsta, Jennifer? Nu-ți stă în fire să arunci totul, la repezeală, pentru un moft. Sigur că ...

– Așa cum spuneai deunăzi, nu știi nimic despre mine.

– Deunăzi, țipai la mine.

Încă nu-și revenise din surprindere – Jennifer, nervoasă, urlând la el.

– Ai prefera să țip și acum? O spusese abținându-se să nu izbucnească în râs.

– Poate ar fi mai bine, recunoscuse el, întorcându-i zâmbetul. Mi-ar plăcea. Măcar așa aș ști ce gândești, pe când asta e o mască – toată încrederea asta pe care o afișezi cu răceală. Nu asta e Jennifer pe care o știu. Ce gândești cu adevărat acum?

– Dacă vrei să fiu sinceră, mi-aș dori să cobori naibii din avionul ăsta.

– E cam problematic, având în vedere că suntem la treizeci de mii de metri înălțime.

– Dumnezeule, chiar suntem! Am fost atât de preocupată de enervarea pe care mi-o provoci, că am uitat de decolare. Jake, încetează cu încercarea asta nebunească de a mă convinge să mă-ntorc la lucru, pentru că nu mă-ntorc.

– Bine.

Îi desprinsese mâna încleștată de brațul scaunului și-i mângâie ușor degetele. Avea o mână mică și fragilă, ceea ce i se păru curios, având în vedere că întotdeauna o considerase o persoană puternică, fermă, stăpânită.

Își amintea ziua în care apăruse în viața lui. Stătea în ușa biroului, privind calmă, în timp ce el încerca să scape de ea. Nu avea de lucru pentru ea. Era supraaglomerat și nu era dispus să piardă vremea cu

absolvente cu privirea plină de stele.

Nu știa bine cum se-ntâmplase, dar Jennifer se așezase deja la biroul lui peste care domnea o dezordine cumplită, reușind să facă un plan în ceea ce risca să devină un haos în locul muncii plăcute de creație artistică pe care și-o propusese.

Acum, pur și simplu nu știa cum se va descurca studioul Austin Media fără ea, cum el însuși va putea să rămână cu mintea întreagă și să mai și lucreze.

– Îți este chiar atât de frică de călătoriile cu avionul? De ce nu mi-ai spus? Am fi putut merge în California cu trenul anul trecut.

– Acum doi ani. Oricum, ar fi fost o prostie. Da, întotdeauna am emoții. Nu-ncepe să-mi spui și tu că sondajele arată că zborurile cu avionul rămân cele mai sigure modalități de călătorie. Cunosc toată această teorie, dar, când ajung aici, tot mi-e frică; sunt atât de încordată, de parcă ar trebui să mențin avionul în aer printr-un efort de voință și am impresia că, dacă m-aș relaxa puțin, s-ar prăbuși imediat.

– Încearcă … doar puțin…

– E cam riscant … râse ea, deși încă nu complet relaxată.

– Viața e plină de riscuri, spuse el cu voce blândă, luându-i și cealaltă mână într-a lui.

– Știu că e o prostie, dar fii liniștit, nu voi începe să țip, sau să cer să fiu coborâtă la sol. Voi fi doar speriată în liniște.

– Acum ești?

– Nu foarte tare. De obicei, cu o seară înainte încep o carte foarte bună, apoi îmi petrec tot drumul citind, încercând să-mi închipui că sunt acasă, în pat.

– Îmi pare rău că nu sunt o carte bună.

Regretă imediat cele spuse când o văzu roșind și retrăgându-și mâinile. Nu putea nici măcar să încerce să-i explice, sau să-și ceară scuze, pentru că avusese în minte exact ceea ce o făcuse pe ea să roșească: imaginea ei,în brațele lui, în patul răvășit.

Tocmai atunci venise stewardesa cu băuturile. Jennifer luă paharul și bău cu înghițituri mici, continuu, până îl goli, după care-l așeză cu un clinchet pe măsuță, cu un gest care părea să marcheze luarea unei decizii.

– Jake, vreau să-ți spun ceva despre George. De fapt, ai o părere greșită. George ….

– Nu, Jennifer. Nu putea suporta s-o audă mărturisindu-și dragostea pentru altul. Nu vreau să aud nimic. Atât că nu-mi place să te văd … nu te supăra, n-am de gând să-ți fac morală.

– Așa părea.

– Bine, poate doar o morală mică.

Jennifer păruse să se relaxeze și umărul ei îl atinsese ușor pe al lui, făcându-l să rămână nemișcat, de teamă să n-o îndepărteze.

– Sunt îngrijorat pentru tine. George e treaba ta, n-am dreptul să mă amestec. Ideea călătoriei pe mare mă îngrijorează.

– Jake, – se întorsese spre el, cu fața doar la câțiva centimetri de a lui, cu o privire întunecată și serioasă. George a călătorit mult pe mare, în Caraibe, spre Tahiti, chiar și …

– Bine, bine. La naiba, nu era iubita lui și nici n-avea să fie vreodată, deși abia se stăpânea să n-o cuprindă în brațe și s-o sărute. Dacă i-ar fi dat și lui o șansă … Nu te mai obosi să-l înalți în slăvi!

– George nu e…

– Promite-mi ceva, se grăbi el să spună, pentru a n-o lăsa să continue. Indiferent cât de multă experiență are, cu apele acelea nu

e de jucat. Privește acolo… Uită de afurisitul ăsta de avion și privește apa; suntem exact deasupra extremității nordice a insulelor Charlotte; insula Graham este chiar sub noi.

Aplecându-și capul în direcția indicată spre el, părul ei îi atinsese fața, umplându-i nările cu un parfum suav.

– Arată atât de frumos și de sălbatic …

– Acolo e Intrarea Dixon. Vocea i se voalase când, aplecându-se deasupra ei, o cuprinsese cu brațul de umeri. Veți traversa din Ketchikan dinspre sud. E aproape pustiu, iar apele pot fi albastre și liniștite, dar uneori negre, învolburate și … ucigașe. Știi că rudele din partea mamei sunt din aceste insule?

– Da, știam.

Întorsese capul spre el, privindu-l în ochi, cu buzele întredeschise, la câtiva centimetri de fața lui.

– Din asta trăiesc – din pescuit. Unchiul meu și cei doi fii ai săi au dispărut în acele ape. Pescuiau și pe timp de iarnă și, în timpul unei furtuni, pur și simplu au dispărut, cu tot cu barcă, fără să fie găsiți vreodată.

– Jake …

– Nu vreau să te sperii, ci doar să te determin să fii prudentă. Te rog, promite-mi că vei comunica la fiecare etapă a călătoriei.

Nu mai era furioasă, ci îl privea cu atenție.

– Unde să comunic …?

– Să-mi telefonezi. De la Ketchikan, prima dată. Există un radio telefon pe ambarcația lui George, nu-i așa?

– Da, m-a sunat ieri.

– Bine. Telefonează-mi când pleci și spune-mi ce itinerariu aveți, când vă așteptați să ajungeți în primul port – presupun că va fi

Masset, da?

– Nu sunt sigură.

– Află și sună-mă. Promiți?

– Bine, promit.

– Și când ajungeți în Masset, sună-mă din nou și spune-mi dacă ați ajuns cu bine.

Nu-i mai răspunsese, ci doar încuviințase din cap, dar din nou păruse rezervată și retrasă.

– Jennifer … Dacă te răzgândești, te rog, nu ezita să te întorci – oricând.

Când avionul aterizase, el rămase pe locul lui, privind-o cum înaintează pe culoar. Nu privise înapoi și el încercase să se convingă că nu conta.

Jennifer telefonă în ziua următoare, dimineața devreme, când el tocmai ieșea de sub duș.

– Jennifer? Unde ești?

Stătea în picioare, cu apa încă picurând de pe el, atent la vocea ei pe fundalul unui zgomot de motor de barcă.

– La Ketchikan. Vocea ei părea fericită, entuziasmată. Tocmai plecăm din Ketchikan.

Trecuse abia o zi. Unde erau?

Jake se ridică din fața televizorului și, pierzându-și răbdarea, telefonă la stația meteo a pazei de coastă.

– Mă-ntreb de ce nu iau un taxi până acasă, spuse Monica, luându-și geanta.

"Bună idee!" se gândi Jake, dar se oferi s-o conducă el cu mașina.

– Nu, rămâi acolo și telefonează unde vroiai. Reluăm sâmbăta aceasta, când vei fi într-o dispoziție mai bună.

– Monica, nu cred că ...

Se opri, dându-și seama că nu era într-o stare adecvată pentru a-i spune, cât mai puțin dureros cu putință, că relația lor se încheiase. Pentru a fi sincer cu sine însuși, trebuia să admită că principala atracție pe care Monica o avusese asupra lui fusese speranța de a obține o reacție din partea lui Jennifer făcându-i curte colegei ei de apartament. Zadarnic! Jennifer nici nu clipise când îi spusese că era posibil să se însoare cu Monica.

Jennifer zâmbea când plecase, dar era convins că era furioasă; avea și motive. Ar fi trebuit să meargă după ea, să insiste s-o aducă înapoi acasă, să o sărute...

Acum, Jennifer Winslow era undeva în largul mării, între Ketchikan și Masset, într-o bărcuță șubredă, iar el, aproape neputincios, în Vancouver.

Bărbatul de la centrul de coordonare a echipelor de salvare fusese foarte eficient și înregistrase coordonatele ambarcației Lady Harriet care se îndrepta, cu doi oameni la bord, din Ketchikan, Alaska, spre Masset, insulele Regina Charlotte.

De la distanța aceea, Jake nu putea face mai mult. Îi telefonă lui Hans, întrerupându-i, fără să știe, o întâlnire pasională pe care acesta o pregătise timp de o lună și-i dictă o listă lungă de instrucțiuni.

– Lipsesc câteva zile. Te mai sun.

Așa cum se așteptase, cursa spre Insulele Regina Charlotte nu era complet ocupată.

Capitolul 5

Au călătorit grozav prin Dixon Entrance. Vântul o ajutase enorm pe Lady Harriet, dându-i exact avântul necesar. Jenny rămase cea mai mare parte a timpului pe punte, cu gluga de la salopetă strânsă bine în jurul capului, astfel încât doar fața îi era liberă. Se simțea ca o aventurieră, ca un explorator al mărilor, un navigator încercat…George ieși puțin din cabină și-i strigă ceva, trezind-o din visare, dar, ca s-o audă bine, Jenny trebui să-și dea jos gluga.

– Ce-ai spus?

– Barca aceea vine cumva spre noi? Tot schimb direcția, dar se ține după noi.

Vasul mare de pescuit apăru la babord. Veni prin spatele lor ca să ajungă în dreptul bordului, menținând același ritm cu ele.

– Ne blochează. Sper că știe ce face. Ce vrea?

Pe punte tocmai se auzi, de la megafonul bărcii necunoscute:

– Lady Harriet! Puteți deschide radioul?

– Nu! strigă Jenny, scuturând în același timp din cap.

– Ridicați amândouă brațele și faceți semn, dacă nu aveți radio.

Rezemată de un catarg, Jenny își agită brațele în aer.

– Lady Harriet! Suntem trimiși de paza de coastă pentru că ați întârziat la Masset. Vreți să anunț că sunteți bine și sunteți în drum spre Masset?

Jenny făcu semn că da.

– Bine! Tocmai mă sună Julie II pe canalul șaisprezece; am să transmit și acolo aceste informații.

După care barca se îndepărtă spre alte misiuni din care avea de raportat.

– Se pare că a anunțat cineva că am întârziat.

– Desigur, Jake. A insistat să-i spun când ajungem în Masset. La naiba! I-a pus pe toți să ne caute.

– Ne-ar prinde foarte bine dacă am fi în pericol.

– Da, posibil. Cred că ar fi trebuit să prevedem mai mult timp pentru a ajunge în Masset.

– N-aveam de unde să știm că vremea se va înrăutăți. N-ar fi contat dacă n-am fi rămas fără radio. Ai fi putut să suni și îngerul tău păzitor ar fi fost mai liniștit. Și ce era cu acea Julie?

– Nu știu. A zis ceva în legătură cu anunțarea lui Julie II. Presupun că este o altă ambarcație. Jake a făcut un caz grozav pentru această întârziere de trei zile!

– Nu te înfuria, Jenny. Aș vrea să existe cineva care să-și facă griji și pentru mine. Se-ntoarse brusc, înainte ca Jenny să-i poată vedea fața. Stai tu la cârmă, te rog, până mă duc să fac o cafea.

Trecuseră doi ani, dar George încă nu-și revenise după pierderea lui Scott. Oare ea, după doi ani, îi va mai simți lipsa lui Jake? De când plecase din Vancouver, simțise că s-a rupt ceva în ea. Continuase să comenteze cu el, în gând, tot felul de lucruri, să păstreze impresii

pe care să i le împărtășească atunci când se vor mai întâlni. De când vorbise cu el la telefon din Ketchikan, abia aștepta clipa în care avea să-l sune din nou din Masset. Trebuia să aibă cumva tăria de a rupe acea legătură. Sigur, era bine să existe cineva care să le urmărească pe parcursul călătoriei, ca să poată anunța în caz de nevoie, dar acel cineva trebuia să fie de-acum încolo altul. Trebuia să-l scoată pe Jake din viața ei, chiar înainte de a reuși să-l uite.

Îl iubea, dar nu era prima oară când era îndrăgostită, așa că știa că n-avea să dureze pentru totdeauna. Când nu-l va mai vedea, când nu va mai vorbi cu el, atunci, în cele din urmă, va înceta să-l mai dorească, să mai aibă nevoie de el.

Dar dacă ar fi fost iubitul ei? Atunci, ar fi fost dependentă de el și, într-o bună zi, când ar fi avut cel mai mult nevoie de el, poate ar fi dispărut. Era foarte probabil să i se întâmple asta cândva și Monicăi, deși se va căsători cu ea.

Ieși din nou pe punte, să bea cafeaua, privind în față spre Insulele Queen Charlotte.

– Vom înconjura cheiul o dată, sugeră George; dacă e ușor de ancorat, bine, dacă nu, ne retragem și ne mai gândim la ce e de făcut.

Totul merse nesperat de bine. Jenny luă odgoanele de la pupa și, când ajunseră la marginea cheiului, sări jos și manevră ca și când făcuse toată viața numai asta. Deodată, însă, mișcările ei line deveniră sacadate și rigide când văzu bărbatul masiv cu vestă gonflabilă și caschetă de căpitan.

Jake! Acolo!

Veni în întâmpinarea ei și-i luă odgonul din mână, legându-l la un capăt și lăsând-o pe ea să-l lege la celălalt, cu degete complet

înțepenite, înnebunită de bătăile inimii parcă scăpate de sub control.

De ce venise?

În haine de oraș arăta ca un orășean tipic, iar acum, echipat ca un adevărat navigator, arăta de parcă locul său era pe mare. Schimbase câteva cuvinte cu un marinar cu figura dură, înăsprită de vânt, după care acesta din urmă plecă.

– Văd că te-ai descurcat bine, mormăi necunoscutul trecând pe lângă ea. Ce nebunie, să pleci într-o barcă din plastic!

Jake se îndreptă spre ea, încruntat, fără să zâmbească.

– Unde naiba ați fost?

– Am așteptat să se calmeze vremea, timp în care am stat într-un golf, la adăpost.

Rămăsese în fața ei, cu picioarele depărtate și pumnii încleștați, ca și când abia s-ar fi abținut să n-o scuture bine.

– Sam a spus că nu aveți radio.

– Care Sam?

– Căpitanul bărcii de pescuit care v-a reperat mai devreme.

– Radioul n-a mai funcționat din a doua zi.

– Și, bineînțeles, George n-a fost în stare să vadă ce s-a întâmplat.

– George nici n-a încercat, pentru că nu e treaba lui să repare radiouri.

– Sigur că nu e treaba lui…. Mă bucur, totuși, că ai această salopetă; cel puțin a avut grijă să te echipeze cum trebuie. Mă temeam că vei muri de frig pe vântul acesta rece.

– Nu e chiar așa încât să te înghețe.

– Nu mai vorbi prostii, Jenny. Chiar și în croazierele tale pe fluviul Campbell trebuie să fi aflat de hipotermie; nu e nevoie să

îngheți ca să mori de frig!

Arăta ca un tată sever care-și certa copilul inconștient.

– Nu mai fi atât de alarmist, Jake! Știu foarte bine cum să mă feresc de frig.

– Oare?! Mă-ndoiesc că ai vreun pic de minte.

– Dacă sunt chiar așa o pacoste, de ce-ți mai bați capul cu mine? De ce n-ai rămas liniștit în Vancouver, unde este cald și uscat, și nu m-ai lăsat în pace?!

Privi dincolo de ea, spre capătul celălalt al portului, iar când îi răspunse, tonul lui era exagerat de calm, ușor exasperat, ca al unui părinte care trebuia să se descurce cu un copil extrem de dificil.

– În primul rând, când am plecat, ploua îngrozitor în Vancouver și-apoi … făcu o pauză, ridică ușor din umeri și termină fraza pe un ton plat, lipsit de expresie. Chiar dacă ești o pacoste, de când ai plecat, totul pare să se ducă naibii.

– Păcat, dar nu sunt legată de Austin Media și n-am nevoie să vii după mine și să-mi faci morală.

Jake tocmai era pe punctul de a-i răspunde, când, aruncând o privire întâmplătoare pe puntea ambarcației, închise gura, complet zăpăcit.

George stătea acolo, în picioare, cu buclele ei blonde rebele în bătaia vântului, așa cum numai ea putea să arate, plină de farmec chiar și în salopeta aceea greoaie.

De data aceasta, Jenny nu se mai putu abține să nu râdă văzând expresia din ochii lui Jake.

– Nu te mai deranja să faci prezentările, Jenny. Trebuie să fie Jake. Sau … mai cunoști vreun alt bărbat care ar țipa la tine într-un port străin?

– Cine naiba ești?

– George.

– G-George?

Jake o privi lung, apoi se-ntoarse spre Jenny, furios.

– Jake, n-am spus niciodată că George e bărbat.

– Sunt al naibii de sigur că n-ai spus nici că e femeie.

– Nu era treaba ta!

– Jenny! ridică tonul George, pentru a se putea face auzită. Veniți la o cafea, sau preferați să stați acolo și să vă certați?

– Bine, George, mă voi purta civilizat. Jake, vrei să urci la bord să bei o cafea?

Le urmă pe punte și de acolo în cabină, aplecându-se pentru a putea încăpea în tambuchi.

George își scoase cu ușurință salopeta, aceasta fiind destul de mare pentru ea. Jenny, a cărei salopetă era oricum mai strâmtă, dar și umedă de ploaie și de bură, se chinuia să-și scoată brațele.

– Mă descurc și singură, protestă ea când Jake prinse o mânecă și începu să tragă, ajutând-o să se elibereze de nailonul ud care părea să se opună din răsputeri să fie dat jos.

– Văd, râse el, desfăcându-i cureaua și aplecându-se să deschidă fermoarul care mergea în jos, pe toată lungimea pantalonului. Hai, ridică piciorul, Jennifer.

– Mă simt de parcă aș avea doi ani.

– Acum, ridică-l pe celălalt, râse el în continuare, terminând de dat jos salopeta. Agaț-o undeva să se usuce și mergi și schimbă-te cu haine uscate. În niciun caz nu arăți ca unul de doi ani…. continuă el, privind ostentativ trupul pe care blugii și puloverul, deja umede, se mulaseră. Hei, ce naiba ți-ai făcut la păr? Arată…

Ridică mâna, apoi se opri, abținându-se să-i atingă părul.

– Cum arată?

Încercă să și-l aranjeze cu mâna, dar gestul păru inutil.

– Diferit. Nu mai semeni cu Jennifer. În decorul acesta, chiar și tu … hainele, pieptănătura … felul cum te porți … totul pare altfel.

– Sau, poate nu știi prea multe despre mine; n-ai știut niciodată, de altfel.

– Nu m-ai lăsat niciodată. De ce?

Jenny coborî privirea în pământ, de teamă să nu se vadă mai mult decât ar fi dorit. În niciun caz Jake nu trebuia să știe cât de vulnerabilă era față de el. Începuse chiar din prima zi, când aproape îl obligase s-o accepte să lucreze pentru el. Se simțise atrasă, știa că nu-și dorea altceva decât să fie alături de el, conștientă fiind, în același timp, că dacă l-ar fi lăsat să se apropie de ea, nu i-ar fi putut rezista.

– De ce te-ai tuns?

Asta era o întrebare la care era mai ușor de răspuns.

– Mă incomoda; îmi intra în ochi, era mereu încurcat din cauza vântului. Mi l-a tăiat George.

Aruncă o privire spre George care, între timp, se pieptănase și arăta superb.

– L-a tăiat George?! George, iubitul tău?

– George, verișoara ei. L-am tăiat și l-am aruncat peste bord în Alaska.

– Jake, nu mă mai privi așa.

– Așa … cum?

– Ca și cum m-ai examina … ca și cum aș fi un subiect pentru

unul din filmele tale.

– Ce vei face acum, Jennifer? Nu vei mai putea lăsa să cadă acea cortină de păr castaniu lucios între tine și restul lumii.

Jenny înghiți cu greutate, încercând cu disperare să schimbe subiectul.

– Te rog, nu-mi mai spune Jennifer.

– Îți spun așa de cinci ani.

– Da, și nu-mi place. Mi-a displăcut întotdeauna să mi se spună Jennifer.

Uitându-se spre George, văzu privirea curioasă a acesteia.

– Da? Dar nu te striga Lance…

– George!

Jake începu să bea din cafea, privind-o atent.

– Dacă nu-ți place să ți se spună așa, de ce n-ai zis?

– Nu prea rezolv mare lucru chiar dacă-ți spun ceva.

Văzându-l cum mai soarbe puțin din cafea, tăcut și îngândurat, Jenny se temu o clipă că exagerase, înfuriindu-l peste măsură și că avea să izbucnească dintr– un moment în altul.

– Ești sigură că ai încercat? întrebă el, surprinzător de calm. Când mi-ai spus că pleci, ai găsit modalitatea.

George era atentă la fiecare cuvânt al lui Jake, iar acesta avea o privire de parcă ar fi încercat să descopere înțelesul unui tablou.

– A trebuit să țip, altfel ai fi plecat. Erai foarte grăbit să ajungi în North Shore – apropo, ce era atât de important acolo? făcu ea o tentativă de a-i arunca o momeală și a-i distrage atenția.

– Oricum, nu mai are importanță acum. Dacă mergeți la hotel și-i spuneți fetei de la recapție că sunteți prietenele lui Jake, vă va arăta unde puteți face o baie fierbinte. Vă spun cum ajungeți, apoi,

în timp ce faceți baie, voi chema pe cineva să vă repare radioul.

Jenny simți nevoia, din principiu, să obiecteze ca Jake să le aranjeze programul, dar cum să refuze o propunere atât de tentantă?!

Când intră în hotel, se simți puțin stânjenită, dar George nu avu nicio ezitare când o anunță pe fata de la recepție că erau trimise de Jake. Aceasta le dădu cheia de la un apartament liber, unde mai întâi George se desfătă în baia fierbinte, după care plecă la barcă. La rândul ei, Jenny prelungi puțin plăcerea, apoi coborî, proaspătă, îmbrăcată cu haine curate. Încă de când cobora scările, auzi vocea lui Jake discutând cu recepționera. Își întoarse privirea spre ea, părând să nu scape din vedere niciun amănunt, de la obrajii ei ușor îmbujorați, la bluza care se mula pe trupul ei încă umed.

– Te simți mai bine?

– Mult mai bine. Mulțumesc, a fost minunat, se adresă ea apoi recepționerei.

O porniră amândoi spre chei.

– Ce-i cu tine aici, Jake? întrebă ea, mergând cu mâinile adânc vârâte în buzunare, privind drept în față.

– Te conduc la chei, răspunse el dând în mod intenționat o interpretare greșită întrebării ei.

Tocmai treceau prin fața unui magazin, în fața căruia discutau doi bărbați.

– Nu mă-ntorc să lucrez pentru tine, Jake, îi strigă unul din ei, ridicându-și mâna în semn de salut.

– Bună, Graham. Cum merge pescuitul?

– Jake! Nu te-am văzut de ani de zile! strigă celălalt. Nu merge deloc.

– Ne vedem mai târziu. Hei, fii atentă, o avertiză el pe Jenny, încercând s-o ferească să calce într-o denivelare, dar prea târziu.

Aceasta deja se dezechilibrase și, pentru o clipă, se opri cu brațele în pieptul lui, înainte de a se retrage repede.

– Ai venit să-mi ceri să mă întorc la lucru, spuse ea pe un ton acuzator.

Jake tăcu un timp și nu răspunse decât când trecură pe altă stradă.

– Cât timp vrei pentru această escapadă, Jennifer?

– Te-am rugat să nu-mi mai spui Jennifer.

– Așa este. Lance îți spunea așa. Povestește-mi despre Lance.

– Nu! Se opri din mers, contrariată, începând să nege, cu voce tremurândă. Lance nu e nimeni. Nu e nimic de spus.

– Adevărat?

Se opri și Jake și, prinzând-o de umeri, o întoarse cu fața spre el.

– Știi, parcă nu-mi vine să cred.

Se smuci din mâinile lui cu brutalitate.

– Du-te și găsește-ți alt subiect de disecție. M-am săturat! Mă duc la George. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai găsi o altă distracție.

– George este pe Julie II. David și Glenda, proprietarii bărcii, v-au invitat pe amândouă la cină. M-au trimis să te aduc.

– Prieteni de-ai tăi?

– Vechi prieteni.

Mergând de-a lungul podului plutitor, Jenny o auzea deja pe George cântând la chitară.

– Nu mi-ai spus că e vorba de o întâlnire muzicală.

– Nici eu n-am știut. O prinse de braț, pentru a o susține când urcă pe barca de pescuit. Nici măcar n-am știut că au chitară.

– George e cea care cântă. E cântecul ei preferat. Ascultă.

– Are o voce puternică, deși e atât de fragilă. Hei, Jenny, mai încet. Atenție!

O prinse de braț la timp, ferind-o astfel de a se împiedica de o bucată de metal care ieșea în afară din punte.

– Ce-i asta?

– Instalații pentru pescuit. Ai grijă, sunt peste tot, așa că fii atentă pe unde calci. Și nu mai alerga așa, că nu-ți fac niciun rău.

Pesemne că era complet caraghioasă, încercând să scape de el. Se opri și încercă să se poarte normal.

– Nu mi-am închipuit că este atâta echipament pe o barcă de pescuit.

Muzica se auzea din cabină, deși ușa era închisă. Pe punte erau doar ei doi, iar cântecul lui George se îngemăna cu zgomotul valurilor.

– Ești atât de frumoasă! șopti el.

– Nu, nu sunt.

Îi privea buzele apropiindu-se de ale ei, iar sărutul lui, doar o atingere delicată, o lăsă fremătând, incapabilă să facă vreo mișcare ori de să-și desprindă privirea de a lui.

– De ce te temi?

– Nu mă tem. E rece, nu ți se pare? Intrăm?

– Da, sigur. Cerem permisiunea de a urca la bord! strigă el apoi.

– Vino, Jake! i se răspunse cu un puternic accent scoțian.

Era deja o mulțime de oameni înăuntru.

– Intrați! îi pofti imediat gazda, un bărbat roșcat. Tu trebuie să fii Jennifer. Am fost îngrijorați pentru voi zilele astea, deși credeam că George e bărbat, adăugă el amuzat. Mă bucur că ați ajuns cu bine.

Ea e Glenda, soția mea. Hai, fetițo, așază-te lângă foc. Glenda, adu-le ceva de băut.

Glenda părea mai degrabă americană, după accent.

– Ție, ca de obicei, Jake, da? Și tu, Jennifer, ce preferi? Cafea? Ceai? Bere? În câteva minute e gata cina, arătă ea spre plita din extremitatea cealaltă a cabinei, unde un băiat la vârsta adolescenței stătea aplecat asupra chitarei la care cânta George. El e fiul meu, Gerry; e în al nouălea cer pentru că învață să cânte la chitară. Ce bei, Jennifer?

– Spuneți-mi Jenny, vă rog. Beau și eu la fel ca George.

Între timp, ascultă conversația dintre Jake și David MacDougal, aflând astfel că sezonul de pescuit fusese bun și că, dacă și anul viitor avea să fie la fel, va avea asigurați banii de facultate pentru fiul său.

Glenda, ajutată de fiul ei, împărți tuturor câte un castronel cu fructe de mare și fiecare se așeză unde găsi loc, pentru că masa se dovedea deja prea mică pentru atâtea persoane.

– Sper să primesc o chitară de Crăciun, anunță Gerry.

– După cum vedeți, e deja prea răsfățat, spuse David zâmbind. Este singurul nostru copil și deja obține mult prea ușor tot ce vrea.

– Și eu și Jenny suntem singure la părinți, așa că suntem de partea puștiului, glumi George.

Și Jake era singur la părinți, dar nu comentă nimic. Stătea rezemat pe colțul lui de canapea și-i privea atent pe toți, de parcă s-ar fi gândit cum să-i încadreze în obiectivul aparatului de filmat. De fapt, Jenny credea că nici nu era atent la discuție, până o întrebă dacă fusese răsfățată.

– Sigur că da.

George se opri puțin din cântat și i se adresă direct.

– Nu te lăsa păcălit. Jenny n-a stat niciodată suficient de mult cu părinții ei pentru a putea spune că a fost răsfățată. Unchiul și mătușa mea au călătorit în toată lumea cu serviciul și n-au putut-o lua și pe Jenny.

Privirea lui Jake se mută de la George la Jenny, căutând parcă o confirmare.

– George exagerează, spuse Jenny, ridicându-se și luând castronelul gol din mâna lui. Glenda, pot să te ajut să strângi vasele?

– Cum pot să refuz așa o ofertă? În plus, dacă scăpăm de ele, avem mai mult loc.

Începură să vină și de pe ambarcațiile vecine, printre care și cineva cu un acordeon. În curând, cum ploaia se oprise, ieșiră pe punte și pe cheiul debarcaderului, iar invitația la dans a muzicii deveni irezistibilă.

Jenny se trezi imediat pe debarcader, învârtită de David MacDougal în ritmul unei polci. Apoi, Jake o luă în brațe, purtând-o în acordurile unui vals.

– Te distrezi?

– Da, recunoscu ea, dându-și capul puțin pe spate, pentru a-l putea privi în lumina lunii. Dar sunt extenuată. Credeam că ajung direct în apă, cu David, în ritmul polcăi.

– Acum, relaxează-te. Închide ochii și lasă totul pe seama mea.

– Nu prea îndrăznesc; dacă închid ochii, cine știe unde mă duci.

– Ai încredere în mine.

Îl lăsă să-i așeze mâinile în jurul gâtului și, cu ochii închiși, se abandonă nopții și brațelor lui.

– Văd că George poartă verighetă. Unde este domnul George?

întrebă Jake la un moment dat.

George părea să se distreze, dar Jenny știa că, dacă s-ar fi uitat bine în ochii ei, ar fi văzut tristețea.

– A murit.

– De curând?

– Acum doi ani.

– Îl chema Lance?

– Scott. Îl chema Scott. Lance era ….

Tăcu, încercând disperată să găsească o modalitate de a schimba subiectul. Pentru a nu se ciocni cu o altă pereche, Jake viră brusc; ieșiră din cercul de lumină și se depărtară puțin de muzică, iar ea se retrase din brațele lui.

– Încercam să-nțeleg…

– Iar te grăbești să tragi concluzii? Se chinui să pară furioasă, sperând ca astfel să-i abată atenția de la trecutul ei. Acum, inventezi că am avut o relație cu soțul lui George?

– Ușor! spuse el trăgând-o din nou spre el. N-am insinuat nimic.

– Ba da!

Îi împinse mâinile, dar Jake tot nu și le retrase.

– Nu te-am acuzat de nimic. Încerc doar să te-nțeleg și…

Ridică din umeri într-un gest de neputință, neștiind ce să mai spună.

– De ce? De ce trebuie să mă înțelegi?

Jake scutură ușor din cap, plimbându-și mâinile de-a lungul brațelor ei.

– Nu știu, recunoscu el în cele din urmă, trăgând-o mai aproape și sărutând-o cu tandrețe, fără să-i dea timp nici să reacționeze în vreun fel, nici să-l respingă, înainte de a-și retrage mâinile. Jenny

rămase pe loc, privindu-l lung, chinuită de dorința dureroasă de a-i simți din nou atingerea.

– Jake, te rog, nu … Lăsă fraza începută, apoi se întoarse. Noapte bună, Jake. Sunt obosită.

Nu încercă s-o oprească, doar vocea lui adâncă o urmări.

– Jennifer Winslow, mă intrigi al naibii de tare!

Capitolul 6

Jenny se tot răsucea în pat, derulând în minte imaginile unui vis de care nu vroia să se despartă. Fel de fel de sunete, joase sau insistente, se insinuau până la ea: bâzâitul unui motor, un claxon, apoi, mai aproape, vocile lui George și a lui Jake.

– E riscant, îi spunea Jake.

Îi mai spunea ceva despre curenții din timpul primăverii … să aștepte … chiar și ghidul recomandă cunoașterea condițiilor locale.

– …o idee grozavă! Asta fusese vocea lui George.

Jake și George puneau la cale ceva – dar, ce? Dacă o convingea pe George că era mai bine ca ea să se întoarcă să lucreze pentru el, verișoara ei ar fi fost capabilă să înceapă o campanie în fața căreia n-ar fi avut niciun câștig de cauză.

Nu-și amintea să fi reușit vreodată să-și impună propria voință când George lua o hotărâre… sau în fața lui Jake. Cel mai bun exemplu: își dăduse demisia și totuși el era acolo, după ea, neacceptând să se dea bătut.

– Ce complotați? întrebă ea după câteva minute, când coborî din

cabină.

Jake stătea la masă, vizavi de George. Oare locuia la David și Glenda, pe Julie II? Dacă da, însemna că barca lor avea și duș, pentru că părul lui era încă ud, începând să se onduleze ușor pe frunte. Când ea intră, Jake ridică privirea din cartea pe care o ținea deschisă, în față, îi zâmbi, dar în același timp schimbă o privire rapidă cu George.

– Punem la cale trecerea voastră în siguranță. Zâmbea, dar ochii lui arătau că nu glumește. Din moment ce insiști să faci această escapadă, încerc să fac tot ce pot ca să vă feresc, maniacelor, de un naufragiu pe o stâncă.

– Escapadă?!

Își turnă cafea din ibricul de pe aragaz, gândindu-se. Jake vorbea despre navigat, dar, de fapt, trebuia să aibă un plan ca s-o aducă înapoi în studioul lui, pentru a redeveni Jenny-cea-din camera-din-spate, și eventual, să mai și asiste la relația lui cu Monica. Nu se așeză, pentru a avea avantajul de a-i vorbi de la înălțime și, deși inima îi bătea cu putere, reuși să rostească pe un ton clar și rece.

– Cred că trebuie să lămurim ceva. Puse ceașca pe masă și-și vârî mâinile adânc în buzunarele blugilor, dar, în fața sclipirii metalice, provocatoare, a ochilor lui, vocea ei își pierdu calmul, tonul devenind agresiv. Să știi că nu păcălești pe nimeni, Jake! N-ai venit într-o vizită de plăcere, să dai sfaturi, sau să bei o cafea cu noi. Ai venit ca să mă aduci înapoi la Vancouver. E adevărat? întrebă ea după un timp, neprimind niciun răspuns din partea lui.

– Da.

– Jake, nu sunt în vacanță. Dacă îți imaginezi că mă mai întorc să

termin seria de filme despre Madison, sau orice altceva, ei bine, te înșeli! Nu e vorba doar de o escapadă, ci am plecat definitiv! Nu mă mai întorc! Relația a luat sfârșit.

Relația.

Cuvântul rămase atârnat undeva în aer, între ei. Niciodată nu existase o altfel de relație decât cea profesională între ei, dar, pentru o clipă, sclipirea ochilor lui, plini de dorință, dăduse un înțeles deosebit.

Jenny privi spre George, dar nici în ochii ei nu citi vreo speranță de ajutor, ci doar o curiozitate amuzată.

– George spune că intenționați să coborâți pe coasta de vest a Insulei Graham. Cele mai multe canale de acolo nu sunt înregistrate pe hartă, știi? întrebă el cu voce calmă, pe un ton rece, de parcă vorbea unei cunoștințe întâmplătoare, dar mai ales, de parcă n-ar fi auzit nimic din ceea ce îi spusese ea.

– Da. Nu intrăm în golfuri decât dacă avem hărți foarte bune. Nu suntem chiar lipsite de orice experiență.

– Și intenționați să vizitați orașul Queen Charlotte?

– Da!

– Nu știu sigur, Jenny, interveni George. Jake tocmai mi-a citit din Ghidul Pacificului; n-am știut că strâmtoarea din vestul orașului este atât de periculoasă. Vroiam să mergem, dar poate ar trebui să ne mai gândim.

– Citește și tu, Jennifer!

Jake împinse cartea spre ea, indicând cu degetul paragraful referitor la Strâmtoarea Skidegate.

Ceea ce scria acolo nu era deloc încurajator: era o trecere sinuoasă, cu apă puțin adâncă, în voia unor curenți perfizi.

– Spui că n-ar trebui să trecem pe-acolo?

Avea el un plan, dar nu-și dădea bine seama despre ce putea fi vorba.

– Nu fără cineva care să vă ghideze.

Jake aruncă o scurtă privire spre George, gest care nu trecu neobservat de Jenny.

– De ce mai discutăm?! spuse ea enervată, închizând cartea. Voi doi ați hotărât deja.

– Jake s-a oferit să ne fie ghid, spuse George repede, pe un ton împăciuitor.

– De ce? Faptul că ne conduci prin strâmtoare nu te va ajuta să mă determini să mă întorc la lucru. Sau e doar încă o încercare de a-mi conduce viața?

– Da, cred că asta e, se arătă el de acord.

George nu-și putu înăbuși râsul, dar Jenny n-o luă în seamă, continuând pe un ton enervat.

– În cartea asta scrie că ar trebui cunoscut foarte bine locul pentru a naviga în siguranță prin strâmtoare. Cunoști chiar atât de bine acel loc?

– Da.

Zâmbea satisfăcut că, în ciuda încercărilor ei de a-l enerva, reușea să-și păstreze calmul.

La rândul ei, George îl privea aprobator, evident bucuroasă de ajutorul pe care se oferise să-l dea.

Ce putea să mai facă? Jake avea să le fie ghid, chiar dacă ei nu-i va plăcea. Se așeză lângă George, față în față cu Jake.

– Dar cum de ești liber să ne ajuți, Jake? Nu trebuie să te-ntorci la lucru?

– Mă-ntorc la Vancouver în această după-masă, cu avionul de la Sandspit. Am lipsit doar trei zile – dacă lucrez în weekend, recuperez.

– Înseamnă că nici n-ai nevoie de mine, dacă îți trebuie doar câteva zile ca să recuperezi.

Doar în ochi i se văzu o scăpărare de furie, dar își menținu tonul neutru, indiferent.

– Mă-ntorc miercurea viitoare. George are numărul de telefon al mătușii mele – am o mătușă care locuiește în Queen Charlotte. Când ajungeți în partea de vest a strâmtorii, sunați-mă și …

– Să te sunăm?! Cum?

– Prin radio-telefon – funcționează și al vostru, acum. L-a reparat David; se desprinsese un fir.

– Aha… Bine, am să sun. Îi aruncă o privire plină de furie, care, așa cum bănuise, nu făcu nicio impresie. Presupun că n-are niciun rost să-ți spun să ieși din viața mea.

– Nu, niciun rost, încuviință el zâmbind, fără să vrea s-o enerveze și mai mult.

– Și cum rămâne cu lucrul? O săptămână aici, una acolo. Dacă nu s-a schimbat nimic la Austin Media, nu e suficient doar atât. Mai sunt încă două episoade de filmat din Marele Hamburger Caper, nu-i așa? Și filmul despre Eglinton.

– Doar un episod despre hamburger. Eu am reușit să termin unul și Hans lucrează la ultimul. Mă gândeam să te duc să vizitezi insula în dimineața asta.

Da, vroia să vadă insula, dar … Privi lung ceașca de cafea pe care o ținea în mână… Recunoștea că îi lipsise îngrozitor de mult, chiar de când coborâse din avion la Ketchikan, iar acum, când știa că

peste câteva zile va fi din nou acolo, fremăta de-o nebănuită bucurie. Ce se-ntâmpla cu ea? Își pierduse mințile? Între timp, Jake mergea la Vancouver și apoi, când se-ntorcea la ea, venea direct de la Monica. Biata Monica! Jake se căsătorea cu ea, dar abia cu câteva clipe în urmă, o privise pe ea cu ochii strălucind de dorință.

Nu! Nu va fi următoarea pe lista iubitelor lui Jake, o amantă care să rămână disperată după ce o va părăsi. Și dacă, totuși, ar accepta? Tot s-ar mai însura cu Monica? Sau, poate că o infidelitate în plus nici măcar n-ar conta. Când ridică ochii spre el, văzu că și el o privea, probabil încercând să-și imagineze la ce se gândea.

– Și George? Ne iei pe amândouă să vizităm locurile?

– Eu sunt ocupată; îi dau lecții de chitară lui Gerry. Poate tu, Jenny, vrei să ni te alături.

– În niciun caz! Fetele râseră, apoi Jenny îi explică și lui Jake. Am fost exclusă din corul bisericii.

În fața zâmbetului lui, toată tensiunea păru să fi dispărut. Jenny nu mai simțea decât căldura care-i inunda tot trupul.

– Credeam că ai un trecut fără pată. Ce-ai făcut, ca să fii dată afară din cor?

– Am cântat.

– Nu au dat-o afară chiar așa …

– Nu, dar am înțeles mesajul când, la o vizită a episcopului în oraș, dirijorul corului m-a rugat să mimez doar, fără să cânt efectiv. Îmi cunosc limitele; voi cânta doar în baie, când nu e nimeni prin preajmă. Și, dacă am de ales între o întâlnire la care se cântă și un tur de vizitare a orașului, prefer turul de vizitare.

Plecară amândoi, lăsând în urma lor balansul ușor al punții.

– Ce s-a întâmplat după episodul cu episcopul?

– Îmi dau seama unde nu sunt dorită. Am plecat și nu m-am mai întors.

– Ăsta e obiceiul tău prost, să fugi în loc să lupți.

Uneori, era periculos să lupte; nu vroia să riște să fie respinsă.

– E mai sigur, spuse ea în cele din urmă, fără să-l privească.

Jake o prinse de umeri, întorcând-o spre el.

– Este atât de importantă pentru tine siguranța?

Dacă-l atingea, știa că ar fi luat-o în brațe. Închise ochii o clipă, amintindu-și cum începuse să lucreze pentru el.

Pe atunci, Jake părea serios implicat într-o relație cu o brunetă numită Elissa. Îi văzuse dansând o dată și văzuse privirea lui arzând de dorință. Apoi, brusc, Jake nu se mai întâlnise cu ea; individa dispăruse și nu exista niciun semn de regret din partea lui.

Apoi o invitase pe ea la cină și o privise la fel ca pe cealaltă. Era pe punctul de a accepta, când își dăduse seama că n-ar fi fost decât încă o oarecare pentru el. De atunci, își făcuse o regulă din a nu se implica mai mult decât ar fi putut suporta o eventuală despărțire, mai ales că a-l subestima pe Jake ar fi fost un joc periculos. Dar, chiar și numai lucrând cu el zi de zi, cunoscuse bucuria de a-i împărtăși munca de creație, de a-i deveni indispensabilă.

– Siguranța? Da, este importantă.

Începu să meargă mai departe, fără să-l atingă, mai având încă senzația degetelor lui pe umăr.

– Bine, dar ți-ai părăsit serviciul, ai plecat pe ocean într-o bărcuță – unde vezi tu siguranță în toate astea?

– Sunt mai multe tipuri de siguranță, spuse ea ambiguu.

De fapt, siguranța consta în a fugi de Jake, în a-și menține independența, fără a avea nevoie de nimeni.

– De data asta de ce anume fugi?

– Nu fug.

– Oare?! Se opri, luându-i mâna într-a lui. Nu știu de ce, dar am impresia că fugi de ceva. Dacă e vorba de nemulțumirea față de munca ta, de mine … dacă asta este, atunci ai fi putut să-mi spui; n-ar fi fost mai ușor decât să fugi?

– E ușor pentru tine să spui asta, dar știi bine că nu faci decât așa cum vrei. N-am suficientă energie pentru a te înfrunta.

– Întotdeauna eviți certurile. Cel puțin… până acum câteva zile. De ce, Jenny?

Stătea prea aproape de ea și era prea curios. Își trase mâna dintr-a lui și urcă aleea în pantă spre parcare, cu mâinile vârâte în buzunare și cu privirea în pământ.

– Unde mă duci?

De fapt, trebuia să se întrebe de ce mergea cu el.

– Pe dealul Tow – e o priveliște minunată, sălbatică, lângă plajă … facem și un picnic. Glenda ne-a pregătit un coș cu mâncare. E în camionetă; David mi-a împrumutat camioneta.

Abia atunci îl privi: era înalt, suplu, cu un aer agresiv, veșnic neliniștit, în mișcare.

– Vrei să spui că vei lenevi pe plajă?

– Exact.

– O dimineață întreagă, fără să te grăbești, fără aparat de filmat, fără evenimente traumatice … nu poate fi acel Jake pe care-l cunosc eu.

– Dar nu-l cunoști în totalitate, nu-i așa?

Da, așa era. Cum stătea la volanul acelui camion vechi, nici n-ai fi zis că, în oraș, conducea o mașină sport rapidă. Doar privindu-l,

Jenny își simți pulsul mai rapid. Iar faptul că avea să-i arate insulele la care ținea atât de mult, n-avea să-i ușureze cu nimic hotărârea de a se elibera de el. Dar, nu trebuia să uite de Monica – o va avea mereu în minte, pentru a reveni la realitate.

– O să mergi cu mașina pe plajă? întrebă ea când tăcerea dintre ei deveni stânjenitoare. Nu mi-ai spus niciodată că erai unul din acei adolescenți care rămâneau cu mașina blocată pe plajă când venea fluxul. La venire, mi s-a părut că plaja se întinde la nesfârșit.

– Chiar așa și e. Cât despre vremea adolescenței mele, s-ar putea s-auzi tot felul de povești din perioada mea rebelă. Cu toate că, în vacanțe, lucram cea mai mare parte a timpului. Veneam aici vara, să-mi vizitez rudele din partea mamei.

– Am citit și eu despre vechiul popor Haida.

– Îmi închipui…

– Râzi de mine.

– Doar puțin. Întotdeauna te documentezi. Probabil că știi mai multe despre Haida decât mine.

– Este adevărat că toți erau fie corbi, fie vulturi?

El încuviință din cap.

– Mama ta ce era?

– Corb.

– Asta înseamnă că și tu ești tot corb. Da, sigur că da… De aceea puloverul tău are model cu corb. Și lănțișorul de argint pe care-l porți e tot cu corb. După părerea ei, însă, semăna mai mult a vultur, sau a șoim. Fata de la hotel spunea de mătușa ta că e prințesă Haida; înseamnă că și mama ta a fost prințesă, de unde rezultă că ai sânge regal.

– Violet nu e prințesă – asta e o legendă creată de albi. Ea și

mama au fost fiicele unui șef, dar poporul Haida nu are prințese. Uite, parchez sub acești copaci și continuăm drumul pe jos. Ia să văd, ce pantofi ai? Da, merg pentru pietre și pe plajă, poți să ți-i dai jos.

O privi cum admiră dealul și tot ce era în jurul lor, cu părul scurt răvășit de vânt.

– Cred că-mi place părul tău, spuse el, surprinzându-se pe sine însuși. Te face să arăți … Hei, atenție la groapă! Sunt castori pe-aici! Vezi copacul acela? A fost doborât de un castor, nu de mult.

Ridică privirea, în timp ce el o prinse de braț, așteptând continuarea remarcei despre părul ei, dar el schimbă subiectul.

– Mergem mai întâi pe-aici, pe stânci, apoi la întoarcere, căutăm un loc pe plajă pentru picnic.

Oceanul se-ntindea până la munții din Alaska, iar în dreapta lor, era plajă cât vedeai cu ochii. Îl urmă de-a lungul unei poteci, apoi se așezară să se odihnească pe o stâncă de granit pe care apa o tocise în curbe blânde. La picioarele lor, apa se zbătea și se izbea de pereții de stâncă.

– Ce pui la cale? întrebă ea, dându-și seama că Jake o privea. Nu, mai bine nu-mi spune. E prea frumos momentul, ca să-l strici.

– Îți place?

– Este perfect. De cât timp n-ai mai fost aici?

– Anul trecut am venit la înmormântarea bunicului.

– Da, dar de cât timp n-ai stat așa, pur și simplu, să privești și să te bucuri de această frumusețe? Nu te-am văzut niciodată atât de relaxat.

– Boala metropolei este graba, Jenny. Întotdeauna sunt grăbit, ori, nu poți aprecia aceste insule așa cum trebuie când ești grăbit.

Aici e o altă lume, o zonă de timp diferită. Uite, privește acum în spate!

Jenny se-ntoarse repede, uimită de un gheizer uriaș care ieșea năvalnic din stâncă, apoi, imediat, după acea etalare spectaculoasă de forță și sunet, se liniști, ca și cum nici n-ar fi existat.

– Este pur și simplu o gaură în stâncă, explică Jake. Într-un anumit moment al fluxului, când valurile au înălțimea potrivită, apa intră în stâncă, apoi iese în trombă, cum ai văzut. Speram atât de mult să reușim să vedem așa ceva azi.

– Uite, acesta este Jake cel adevărat, nu se putu ea abține să comenteze, văzându-i plăcerea întipărită pe față, de parcă ar fi fost una cu locurile acelea sălbatice. De fapt, ești o reflectare a tot ce te înconjoară acum.

– Da? Cum adică?

– Artistul și pescarul, Haida și omul alb – o îmbinare a tuturor acestor elemente, mai mult decât oricine altcineva. Ar trebui să surprinzi spiritul locului într-un film, Jake.

– Dealul Tow?!

– Nu numai; întreaga atmosferă. Care e timpul insulei? Glenda spunea că, aici, viața e guvernată de un alt timp.

– Nu simți? Făcu un gest larg, cuprinzând marea, plaja, pădurea seculară din spatele lor. Oamenii care trăiesc aici au o relație specială cu mediul lor. Timpul trece mai încet, are o semnificație aparte… Mi-ar plăcea să surprind toate acestea într-un film, dar n-aș putea fi selectiv; pentru mine, totul este la fel de frumos.

Jenny îi atinse ușor brațul.

– Te-am ascultat când discutai aseară cu David. Este un amestec atât de ciudat și interesant: sate Haida cu stâlpi totemici și antene de

televizor pentru transmisiuni prin satelit; pescari cu năvoade vechi și echipamente electronice moderne; avioane spre Vancouver, orașe miniere, orașe în care principala ocupație e transportul buștenilor, ferme tradiționale… Și, bineînțeles, politică! Suntem într-un colț uitat de lume, la țărmul oceanului, la șaizeci de mile de continent și totuși, aceste insule sunt în plină disensiune politică, agitate de revendicări de terenuri și proteste legate de protecția mediului.

– Suntem un popor politic. Cred că întotdeauna am fost. Acum o sută de ani, terorizam continentul, luând sclavi. Dar, Jennifer … Jenny, n-aș ști cu ce să încep. E nevoie de ochiul cuiva din afară sau de cineva ca tine; tu vezi întotdeauna lucrurile în ansamblu.

– Iar tu vezi cele mai frumoase imagini, dar nu faci un pas înapoi ca să vezi totul în ansamblu.

– Știu, dar până acum n-a contat, recunoscu el luându-i mâna într-a lui. Până acum te aveam pe tine ca să ții totul în echilibru.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine. Dacă nu ești tu să mă oprești, mă las dus de val și fac o mulțime de fotografii – frumoase, fără îndoială, însă doar o grămadă fără sens; tu ești cea care le adună într-un tot semnificativ. Am nevoie de tine, Jennifer.

– Jake, eu …

Privea mâna lui mare, bronzată, care– i ținea captive degetele mici și albe. Își dorea atât de mult să reia lucrul cu el, dar nu trebuia să facă așa ceva, nu trebuia să cedeze. Se-ntâmpla ceva cu bariera pe care o ridicase întotdeauna între ei și pur și simplu nu mai avea încredere în ea însăși.

– Vrei să lucrezi cu mine la acest film, Jennifer … Jenny? Eu filmez și tu faci montajul și regia.

Se ridică, simțindu-și picioarele nesigure și-și retrase mâna dintr-a lui.

– Ai promis că luăm prânzul pe plajă și mi-e foame; n-am mâncat nimic de dimineață, am băut doar acea cafea.

Jake se ridică încet, fără să poată rosti cuvintele dorite.

Porniră înapoi, prin nisip, chiar pe lângă apă. Își scoseseră pantofii, lăsând valurile ajunse la mal să le îmbrățișeze timid gleznele.

– Ești schimbată; nu mai arăți și nu te mai porți ca o Jennifer.

– Cum se poartă o Jennifer?

– Reținută, stăpânită ... ascunzându-se după perdeaua de păr lung care-i cădea pe față, de orice intrus. Jenny e diferită; desculță și dând senzația că scapă printre degete, dar ... încăpățânată.

Jenny zâmbi, deși recunoștea manevra lui de-a o face să-și schimbe hotărârea.

– Poate că m-am plictisit să fac totul cum vrei tu.

– Totul? Ești sigură că știi ce vreau? Jenny, mă ajuți la acest film? întrebă el pe un ton brusc schimbat, devenit impersonal, când ea se întoarse, încurcată și tulburată.

Putea să-l refuze pur și simplu, dar nici ea nu știa de ce ezita.

– N-ai nevoie de mine ca să-l faci. Sunt insulele tale – povestea ta.

– Fără tine, nu-l fac. Dacă l-am face împreună, am avea șanse să câștigăm cu el un alt premiu.

Să câștige un premiu? Asta era cel mai important lucru pentru el? Fusese atentă la femeile care se perindaseră prin viața lui; niciuna n-avea asupra lui puterea de seducție a unei noi idei, sau a momentului în care-și lua aparatul de filmat ca să înceapă la un film

nou. Uite, ca acum: vroia să se însoare cu Monica, dar în clipa aceasta ea nu însemna nimic față de bucuria perspectivei de a crea.

– Nu, Jake. Dacă faci acest film, trebuie să-l faci singur.

Încerca să nu se lase copleșită de tristețea gândului că nu va mai lucra cu el, că nu-i va mai împărtăși entuziasmul.

– Dacă te răzgândești ...

– Te anunț, completă ea repede, refuzând să cedeze melancoliei. Cum erai copil? se trezi ea întrebând cu voce tare, privindu-l cum stătea cu picioarele goale și blugii răsuciți deasupra gleznelor. Alergai desculț pe plajă?

– Câteodată. În majoritatea verilor, lucram pe barca de pescuit a unchiului meu. Dar tu? Cum îți petreceai verile?

– În Campbell River, de cele mai multe ori făcând pozne cu George.

– Nu plecai în vacanțe, cu părinții?

– Nu. Și, pentru că simțea că el aștepta mai mult decât acest răspuns laconic, Jenny trecu de obișnuita ei reținere față de acest subiect și, spre surprinderea ei, cuvintele începură să curgă firesc.

Tata mergea să lucreze în tot felul de locuri, ca America de Sud sau Africa; părinților mei le plăcea să călătorească, să vadă locuri noi, dar considerau că eu trebuie să am un cămin stabil. Când erau plecați din țară, stăteam cu George și cu mama ei. De obicei, se întorceau doar pentru scurt timp.

– Ai fost un copil singuratic, își dădu el brusc seama, ochii lui văzând mai mult decât era ea dispusă să lase să se vadă.

– Nu dramatiza, Jake. N-am suferit; aveam un cămin, iar mătușa Georgina, mama lui George, nu era un balaur. Era chiar foarte bună cu noi; era văduvă și, deși sunt convinsă că uneori o chinuiam, nu

se plângea. Mă dor gleznele din cauza apei reci, nu mai merg pe aici.

Se depărtă brusc de malul mării, iar el o urmă. O luă de mână ca s-o ajute să pășească peste un buștean și nu-i mai dădu drumul după aceea.

– Tocmai încep să înțeleg cât de izolată ai fost. Păreai întotdeauna atât de independentă, nu doreai pe nimeni aproape – ai învățat asta, nu? Din moment ce părinții tăi au fost plecați majoritatea timpului.

– Eu ... Scutură din cap, tulburată de puterea lui de introspecție. Nu, am avut-o întotdeauna pe George. Era mai mare, dar eram mereu împreună … până s-a căsătorit, nu te interesează pe tine toată povestea asta.

Încercă să-și elibereze mâna dintr-a lui, dar, fără a-i da drumul, el i-o trecu după braț, astfel încât umerii și șoldurile li se atingeau când mergeau unul lângă celălalt.

– De fapt, vrei să spui că nu-ți face plăcere să-mi împărtășești această poveste. Când s-a căsătorit George?

– Aveam șaisprezece ani, mai aveam puțin și împlineam șaptesprezece. Își amintea bine vara aceea, fericirea ce se citea în ochii lui George. A fost o poveste de dragoste frumoasă – George și Scott – totul atât de brusc. Mătușa Georgina era tristă, pentru că Scott era mult mai în vârstă, dar George era atât de fericită, încât nimeni n-a putut-o opri. Mătușa Georgina a refuzat să-și dea consimțământul, așa că, în cele din urmă, ei au fugit.

– Și apoi?

– Nu știu … N-am mai văzut-o. Ei locuiau în Vancouver, iar eu m-am dus la Universitatea din Victoria.

Jake rămase tăcut, pe gânduri, capabil, ca de obicei, să vadă

dincolo de limita pe care o stabilea ea, așa că Jenny se grăbi să adauge, în defensivă:

– Asta nu spune mare lucru despre mine.

– Ai muncit mult, nu-i așa?

– Cei mai mulți studenți muncesc mult în facultate.

– Nu prea ai avut viață socială, presupun. Și apoi, ai venit să lucrezi pentru mine ... Nu era nimeni în viața ta ... amici, dar nimeni care să conteze cu adevărat, de la Lance.

Își simți degetele încordându-se pe brațul lui. Cum naiba intrase în așa ceva – să discute tocmai cu Jake despre trecutul ei!

– Ai promis că mâncăm; mi-e foame.

– Lance era bărbatul care-ți spunea Jennifer.

De acum, era clar că n-avea de gând să se oprească până nu va obține răspunsul. În toți acești ani cât lucrase cu el, reușise să evite să răspundă la întrebări de acest gen, așa că și acum tăcu, fără să facă măcar un semn cu capul, dar se părea că el citise deja povestea pe chipul ei.

– Când a apărut Lance? întrebă el cu voce blândă.

Jenny ridică din umeri, încercând să vorbească pe un ton indiferent.

– L-am cunoscut când George se întâlnea cu Scott. Ieșeam împreună.

– Și-apoi, George s-a căsătorit, iar tu ai rămas foarte singură: fără ea, departe de părinți, nu prea apropiată nici de mătușa ta.

Își trase brutal mâna și și-o trecu prin părul scurt, mătăsos.

– Ah, Dumnezeule! De ce faci asta? Nu vreau să vorbesc despre el, nu vreau să mă gândesc la el.

– Bine, dar te gândești la el tot timpul. Nu poți uita. Te-ai dăruit

o dată, din tot sufletul, lui Lance și ai ieșit din această relație rănită. Așadar, păstrezi vie această amintire, ca să fii sigură că nu vei mai lăsa pe nimeni să se apropie de tine și să-și înfigă cuțitul.

– Încetează! Nu e așa… Faci o poveste întreagă dintr-un nimic. A fost o idilă de adolescentă. Ar fi trebuit să-ți aduci aparatul de filmat; ai fi putut prinde niște imagini grozave aici, pe plajă, schimbă ea brusc subiectul, încercând disperată să-i distragă atenția.

– Iar te ascunzi, Jennifer? Iar fugi de tine însăți? Nu crezi că e timpul să vorbești despre toată povestea asta? Presupun că n-ai făcut-o niciodată până acum.

Nu-i răspunse, iar el începu să pună, una câte una, piesele de puzzle la locul lor.

– George nu știa – era clar că, aseară, când a amintit numele lui, n-avea nici cea mai vagă idee că însemnase atât de mult pentru tine.

– N-a însemnat… minți ea, neconvingător.

– Atunci, de ce să nu povestești despre el?

– Ești ca un câine care are un os. Nu te potolești. Ce vrei să-ți spun? Evitându-i privirea, începu să vorbească repede. M-am îndrăgostit de el. Era mai mare decât mine, foarte impunător pentru o fată de vârsta mea. Am făcut dragoste împreună, apoi m-a părăsit. E o poveste veche. Aveam șaptesprezece ani și am plâns mult. Acum am douăzeci și opt și povestea e demult uitată.

Jake îi atinse ușor obrazul, ca și când ar fi îndepărtat niște lacrimi nevăzute.

– De ce a plecat?

– Pentru că i-am spus că sunt însărcinată.

În clipa de tăcere care se lăsă înainte de următoarea lui întrebare, își dădu seama de șocul pe care i-l produsese.

– Chiar erai?

Jake o privea ca și cum vechile ei dureri erau ceva foarte important pentru el. Fără să-și dea bine seama cum, firesc, începu să povestească, incapabilă de a-și stăvili cuvintele.

– Nu locuia în oraș, era comis-voiajor și călătorea în nordul Insulei Vancouver. Abia așteptam data următoare când venea. Cred că eram obsedată. Mă simțeam atât de singură după ce George s-a căsătorit… Nu prea înțelegeam ce mi se-ntâmplă, dar Lance părea să fie răspunsul tuturor visurilor mele. Eram tânără și îmi închipuiam că un soț ar rezolva toate problemele. Lance spunea că mă iubește, și numai asta conta. Eu… noi … Acum venea, acum pleca iar, și niciodată nu eram sigură când aveam să-l mai văd. Aveam capul plin de visuri. Tot speram că voi rămâne însărcinată, deși era puțin probabil – vroia să fie sigur că iau anticoncepționale. Dar eu tot visam nunți și copii și fericire până la adânci bătrâneți. Într-o seară stăteam în mașina lui, parcată lângă ocean. Închise ochii, simțind un val de durere doar amintindu-și. Nu intenționasem să spun așa ceva, dar cuvintele parcă scăpaseră de sub control… I-am spus că sunt însărcinată.

Stătea în picioare, pe nisip, tremurând. Jake o prinse ușor de umeri și, trăgând-o spre el, se așeză împreună cu ea jos.

– Ce s-a-ntâmplat apoi?

O cuprinse în brațe, învăluind-o în căldura lui și dându-i siguranță.

– Nimic. Pur și simplu, nu l-am mai văzut de-atunci. I-aș fi scris, făcându-mă și mai mult de râs, dar nu-mi dăduse niciodată adresa. Presupun că era căsătorit, dar nu m-am gândit atunci la asta, sau, cel puțin, nu de la început. L-am tot așteptat, apoi am încetat să-l mai

aștept.

– Și de-atunci, n-ai mai lăsat pe nimeni să se apropie de tine?

– Ești prima persoană căreia i-am povestit despre Lance.

– Și cum te simți?

– Ciudat… Nu mi-am dat seama, dar… nici măcar nu mai sunt sigură cum arăta. E posibil să trec pe stradă pe lângă el fără să-l recunosc. Și totuși, n-aș mai suporta să fiu rănită așa încă o dată.

Îi prinse mâna într-a lui, fără să spună un cuvânt, apoi luă din coșul de picnic un sandviș pe care i-l întinse.

– Somon?! Crezi că l-a prins David cu mâna lui?

– Mai degrabă cu năvodul lui.

După ce terminară de mâncat, Jenny se ghemui lângă un trunchi de copac adus de flux pe plajă, ascultând cântecul oceanului. Ar fi trebuit să se simtă stingheră și vulnerabilă după ce-i împărtășise lui Jake acea parte secretă a trecutului ei, căci era ca și cum i-ar fi dat acestuia o armă. Și totuși, citise în privirea lui că nu va folosi niciodată acea armă împotriva ei, și-l crezuse din toată inima.

Stătea și el rezemat de buștean; înfățișarea lui nu mai avea nimic de artist neliniștit.

– Parcă ai fi un vagabond care cutreieră plajele, râse ea.

Drept răspuns, Jake își întinse brațul spre ea și o trase la pieptul lui.

– Jake …

– Relaxează-te.

Era ultimul lucru pe care l-ar fi putut face, singură în acea pustietate cu el, simțindu-i căldura trupului, cu obrazul lipit în adâncitura umărului lui. Era o oră pe care o fura sorții, o oră în care își îngăduia o fantezie a sufletului. Aruncă o scurtă privire spre el:

era cu ochii închiși, cu trăsăturile feței destinse, parcă într-o expresie de mulțumire.

Fața lui Lance se estompase în memorie, ștergându-se aproape de tot, dar fiecare trăsătură a lui Jake îi va rămâne pentru totdeauna în memorie. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând sub obrazul ei într-o respirație regulată, îi văzu nările dilatându-se. Oare dormea? Își desfăcu degetele pe pieptul lui și tresări când, cu mâna liberă o acoperi imediat pe a ei.

– Am adormit? întrebă el, deschizându-și imediat ochii și râzând. Cred că da. Credeam că am închis ochii doar pentru câteva secunde.

– A fost cel puțin o oră. Te priveam ...

– Da? Și ce-ai văzut?

– Ce e cu cicatricea asta?

Îi atinse ușor fruntea, de-a lungul liniei subțiri, albicioase, care se pierdea în păr.

– Dovada unei prostii din tinerețe. Făceai tot felul de scenarii și speculații?

– Păreai mulțumit, ca și când acesta era singurul loc pe lume în care ți-ai fi dorit să fii. Ar trebui să vii aici mai des, Jake, îți face bine.

– Poate că tu îmi faci bine.

Jenny se ridică brusc și se scutură de nisip, evitând să-l privească.

– Mă-ndoiesc. Doar am fost atâta timp prin preajmă.

– Aceea era Jennifer, iar aceasta e Jenny. E adevărat, încă mai văd urme din acea Jennifer care-ți alunecă printre degete, Jennifer cea misterioasă, dar uneori am impresia că George a aruncat-o peste bord, odată cu părul pe care i l-a tăiat.

– Nu mai râde de mine, spuse ea stânjenită. Se ridică și începu să strângă coșul în care fusese picnicul, pentru a-și găsi o ocupație.

Era neapărat necesar să readucă acea conversație la un nivel neutru, pentru a pune un fel de barieră între ei. În călătoria aceasta, am lucrat la un film despre fauna din locurile prin care am trecut; ai rămane uimit de ce-am văzut: delfini, o balenă, lei de mare.

– Am cicatricea de la șaptesprezece ani, de când am avut o ceartă stupidă cu vărul meu, începu el încet, ca și cum ar fi vrut să prelungească momentele de apropiere dinainte, cu câteva minute. Era mai mare decât mine, dar asta nu m-a împiedicat să încerc să-l înfrunt.

– Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să-l lovesc, iar el a reușit pe deplin. M-am izbit de instalația de stabilizare de pe barcă și mi-am tăiat fața. Apoi, am vrut să continuăm lupta și în apă, dar ne-am răcorit și ne-am liniștit. Când a venit unchiul meu acasă, ne-a pedepsit pe amândoi. Nici nu-mi mai amintesc pentru ce ne certam – așa cum ți-am spus, am cicatricea dintr-o mare prostie. Aș vrea să văd filmul pe care-l faci.

– Nu e la nivelul de a câștiga un premiu, dar aș putea să-l vând, totuși.

Fără să-și dea seama, se lăsă antrenată de Jake în a intra în amănunte, chiar în ciuda suspiciunii asupra motivului pentru care el se arăta interesat.

– … acum, am nevoie urgentă de un al doilea aparat video; am atâtea bucăți de benzi, încât ar trebui să le editez acum.

Ajunseseră între timp la camion. După ce Jake închisese portiera din dreptul ei, se îndreptă să-și ia locul la volan. Musculatura picioarelor sale lungi era mult mai evidentă prin blugii strâmți, decât în hainele de oraș. Jenny îi privea pielea bronzată, conștientizând, stingherită, dorința puternică de a fi din nou în

brațele lui.

– Voi aduce un video, când vin săptămâna viitoare în Queen Charlotte. Și, Jenny, nu te subestima – ești bună. Dar, niciunul din noi nu este nici pe jumătate la fel de bun singur, pe cont propriu, cât suntem împreună.

– Trebuia să ajungem tot aici, nu-i așa? Vrei să mă întorc la lucru; ei bine, nu vin. Nu fac filmul acesta pentru tine; nu e necesar să-mi furnizezi echipament.

Jake schimbă subiectul, luând-o prin surprindere.

– Ce ai împotriva lui Hans?

– N-am spus nimic împotriva lui.

– Ba da, chiar în dimineața asta, pe barcă .... de fapt, a fost mai mult un pufăit de enervare, dar foarte sugestiv. Aș vrea să știu de ce.

– N-am nimic cu el.

– Nu te mai ascunde, Jennifer! Spune odată! Destul ne-am prefăcut, pretinzând că totul e în regulă, când de fapt nu era. Nu crezi că e momentul să fim sinceri?

– Orice aș spune despre Hans, ar suna la fel de rău.

– De ce?

– Pentru că.... pentru că ... face tot ce mi-aș dori eu să fac. A preluat cele mai bune părți din munca mea. De ce, Jake? De ce m-ai înlocuit cu Hans?

– Credeam că ... nu mai vrei acel gen de muncă, încercă el să găsească o portiță de scăpare. Uite, ai plecat .... Dar, în afară de .... ai ceva anume împotriva lui?

Indiferent ce-ar fi spus, putea fi interpretat ca fiind subiectiv, ca resentiment pentru că a fost înlocuită. Pe de altă parte, figura hotărâtă a lui Jake o avertiza că nu era deloc dispus să abandoneze

subiectul.

– Recunosc, uneori mă dezamăgește, dar uite, a făcut filmul acela pentru Manley… care e într-adevăr grozav.

Nici ea nu înțelegea ce o făcuse să-l acopere atâta vreme pe Hans. Îi displăcuse prezența lui, se temuse că va prejudicia firma, muncise uneori nebunește ca să-i acopere greșelile și omisiunile. Privi cerul … marea … din nou drumul din fața ei. Constata, ea însăși surprinsă neplăcut, că obișnuința de a se ascunde de Jake devenise o a doua natură. Încercând să-și ascundă atracția puternică pe care o simțea pentru el, începuse să ascundă totul: păreri, resentimente, incapacitatea lui Jake…

– Nu el a făcut filmul pentru Manley. A filmat câteva scene, apoi a plecat cu o fată; nici tu nu erai în oraș. Eu am făcut filmul – a trebuit, altfel nu te-ai fi încadrat în termen.

– Nu e prima dată când îl acoperi, nu-i așa? Sigur că așa trebuie să fie … Asta explică multe.

Apoi, în mod inexplicabil, abandonă subiectul, atrăgându-i atenția, entuziasmat, asupra vaselor de pescuit cu năvoade, care se vedeau pe mare, iar atmosfera redeveni relaxată, plăcută, până când ajunseră în port și, după ce parcă mașina, întrebă din nou:

– În legătură cu Hans … te-ai întoarce dacă el ar pleca?

– Ai renunța la el, doar ca să mă faci să mă întorc?

– Dacă trebuie, da.

Mâinile lui încă strângeau volanul și privea prin parbriz, ca și cum ar mai fi continuat să conducă mașina. Jenny zgâlțâi portiera, care se încăpățâna să rămână închisă, apoi, puțin lipsi să nu se rostogolească afară, când aceasta, în sfârșit cedă și se deschise larg.

– Nu-l concedia pe Hans doar din cauza mea, pentru că, oricum,

nu mă-ntorc.

David MacDougal tocmai apăru la capătul rampei de acces.

– Uite-l pe David. Mă duce la aeroport. Se apleacă spre ea și-i cuprinse încheietura mâinii cu degetele lui puternice, vorbindu-i cu voce joasă, dar pe un ton hotărât. Te vei întoarce la mine, Jenny Winslow; mai curând sau mai târziu, te vei întoarce.

Jenny nu putu decât să scuture din cap, privindu-l cuprinsă oarecum de panică în fața siguranței cu care-i vorbea. Apoi, deodată, Jake se apleacă și mai mult deasupra ei, atingându-i buzele cu ale lui, într-o mângâiere ușoară.

– Ai grijă de tine. Promite să nu faci nicio nebunie.

– Jake …– Îl privi în ochi și, cu un gest involuntar, îi mângâie obrazul. Eu …

Era nebună? Sau chiar atât de proastă? Se forță să se gândească la Jake și la Monica … la Jake și la atâtea alte femei… Se retrase tresărind, și-i făcu semn lui David, care se apropia de camion. Când vorbi, vocea ei reuși să nu trădeze nimic din tristețea care-i cuprinsese sufletul.

– Mai bine te-ai duce la Monica.

Uluit, Jake deschise gura, ca și cum ar fi vrut să protesteze, în timp ce ea rămase gândindu-se la ceea ce ar fi spus dacă David n-ar fi ajuns chiar în clipa aceea la ei.

– Gata de drum, Jake? Să ne grăbim, să nu pierzi avionul.

Capitolul 7

Jenny își desprinse cu greu privirea de la munți pentru a se uita la George.

– Ce-ai spus?

– Liniștește-te și gândește-te la altceva. Jake va ajunge aici atunci când va ajunge …

– Nu mă gândeam la el.

– Prostii! De când l-ai sunat să-i spui că am ajuns în golful acesta al cărui nume nici nu pot să-l pronunț, nu faci decât să tresari și să privești cerul, doar vei vedea un avion.

Nu te detașezi de el, asta e evident. Cred că e timpul să dai frâu liber sentimentelor.

– Încetează, George! E îndrăgostit de Monica.

– A spus el asta vreodată?

– A spus … A spus că probabil se va căsători cu ea.

– Probabil? Dacă se căsătorește cu ea, ce caută după tine în Pacificul de Nord?

– Vrea să mă-ntorc să lucrez pentru el.

– Dacă ar fi logodnicul meu, ei bine, n-aș fi deloc încântată să-l văd sărind în avion ca să meargă în Alaska, doar așa, ca să aibă o mică discuție cu tine; după care înroșește firele telegrafului și trimite patrule de căutare, doar pentru că ai întârziat puțin în Masset; apoi, aleargă ca un nebun să te întâmpine la sosire. Și Monica unde e în tot acest timp? Acum, se-ntoarce din nou, ca să te treacă printr-o strâmtoare periculoasă. Nu crezi că ar fi putut găsi pe altcineva care să ne călăuzească, dacă și-ar fi dorit cu adevărat să fie alături de Monica? Mai ales că individul e rudă cu jumătate din pescarii de pe insulă. I-ar fi fost foarte simplu să roage un văr sau un prieten să ne conducă, dar, nu! Vine personal, ca s-o știe pe Jennifer a lui în siguranță. Dacă asta nu-nseamnă ....

– Nu înseamnă nimic! Se răsuci pe nisip, o privi furioasă pe George câteva clipe, apoi ridică din umeri, într-un gest de neputință. Înseamnă că-i lipsește munca mea.

Nu-ți închipui cât de importantă e munca pentru Jake, mai importantă decât orice altceva.

– Mai importantă decât Monica?

– Categoric, răspunse ea sigură pe sine, amintindu-și cum, odată, Jake anulase o întâlnire cu aceasta doar de dragul de a mai filma o imagine.

– Dar faci și tu parte din munca lui... Numai că ... oare ce o fi cel mai important, tu sau munca?! Ei, asta trebuie să hotărască acum...

Jenny scutură din cap, iar George continuă, îngrijorată pentru verișoara ei.

– Nu trebuie să lași ca o experiență nefericită să-ți strice întreaga viață. Știu că ți s-a întâmplat ceva.

La vremea respectivă habar n-am avut, dar acum, gândindu-mă în urmă, amintindu-mi … lucrurile îmi sunt mai clare … a fost ceva legat de Lance, nu-i așa?

– Da.

Toată copilăria, ea și George fuseseră nedespărțite, astfel încât nici nu avusese nevoie de vreo altă prietenă apropiată. Apoi, când George se căsătorise, îl avusese pe Lance … până când acesta o părăsise. Scurta ei poveste de dragoste, pe cât de intens trăită, pe atât de trist sfârșită. Rămăsese singură, izolată, fără nimeni care s-o ajute să iasă din impas; locuia în continuare la mătușa Georgina, dar era ca și cum ar fi fost un simplu spectator, în timp ce ceilalți își trăiau cu adevărat viața.

– Scumpa mea, spuse George, parcă strecurându-se în firul amintirilor ei, parte din suferința prin care ai trecut a fost cauzată de lipsa de maturitate; dragostea, într-adevăr, te face foarte vulnerabilă, dar merită trăită, Jenny, merită cu adevărat.

George aprinse focul pentru a coace scoici înfășurate în iarbă de mare, pe care se chinuiau apoi amândouă să le întoarcă pe cărbuni cu un băț, dar ajutându-se și cu degetele, atât cât le permitea dogoarea focului. Jenny nu se putu abține să nu zâmbească:

– George, nimeni n-ar crede că anul trecut mâncai melci în cel mai elegant restaurant franțuzesc.

– Sunt cameleonică. Taci și mănâncă și tu, mormăi ea cu gura plină.

Jenny recunoscu: erau delicioase. Cu toate acestea, nu mâncă decât câteva, apoi hotărî să meargă să se plimbe puțin.

– Vii și tu?

– Nu, mă simt puțin amețită; cred că picioarele nu mi s-au

obișnuit cu mersul pe uscat, încă.

Jenny făcu abia câțiva pași când auzi motorul hidroavionului, apoi îl văzu apropiindu-se, gata de amerizare. Nici nu-și dădu seama când începu să-și fluture mâna în acea direcție, încă înainte de a-l repera pe Jake lângă pilot. Când și el îi răspunse, alergă pe plajă până la barca mică și, în graba de a o împinge în apă, uită pe țărm o vâslă. Nu se mai întoarse, ci vâsli așa cum putu, până ajunse la marginea pontonului, unde Jake prinse o margine a bărcii.

– Bună, Jake!

Abia mai respira, iar sângele îi pulsa nefiresc, făcând-o să-și simtă capul amețit de țiuitul pe care-l auzea.

– Bună! Mulțumesc, Luke! se adresă el pilotului.

– E liniște azi aici, comentă acesta, făcând câțiva pași pe ponton. Câteodată e un vânt atât de puternic ...Mă-ntreb dacă e un moment bun de pescuit; am să-ncerc să arunc undița de câteva ori înainte să plec.

Jake urcă în barcă, atingând umărul lui Jenny cu o mângâiere ușoară.

– Ce mai faci? Cum ați călătorit? Unde e cealaltă vâslă?

– Am uitat-o pe țărm.

– Așază-te. O privea atent la fiecare detaliu, inclusiv mâinile tremurânde. De ce te urci în orice barcă fără vesta de salvare?

– Intenționam să te invit să guști din scoicile noastre ... delicioase, coapte chiar acum .... Pe măsură ce vorbea, nici ea parcă nu-și mai recunoștea vocea; i se părea că vine de undeva de departe, cu o puternică impresie de irealitate. Dar, dacă țipi la mine din clipa în care sosești, n-ai decât să te-ntorci imediat la hidroavion și să pleci de unde ai venit.

Jake tăcu o clipă, continuând să vâslească, apoi se opri, lăsând barca să înainteze atât cât îi permitea inerția mișcării pe care i-o imprimase.

– Îmi cer scuze dacă am țipat. Abia atunci se-ntoarse și o privi, cu o expresie serioasă. Sunt îngrijorat pentru tine … pentru tine și pentru George, că vă aventurați în aceste ape fără …

– Fără a avea un bărbat lângă noi?

– Da, cred că asta este, deși, recunosc, la fel de îngrijorat eram și când nu știam că George nu e bărbat. Cel puțin, promite-mi că vei purta vestă de salvare.

– De obicei port, dar azi nu știu ce-a fost cu mine. Mă simt cam ciudat azi … poate din lipsă de obișnuință de a naviga în apele de pe coasta de vest.

– Marea a fost agitată?

– Nu. Am avut vânt bun, perfect pentru navigat. Într-o singură zi a fost mai greu – mi-a fost foarte rău … Nu cred că sunt un marinar înnăscut. Nu e vorba doar de vânt și de apă, dar și de …

Se opri, pierzând șirul gândurilor.

– De ce anume?

Jenny își frecă buzele cu mâna; simțea o mâncărime de parcă ar fi avut sare pe ele.

– Nimic, doar …

Din nou pierdu șirul gândurilor. Își duse mâna la urechi, care-i țiuiau.

– Ce ai la ureche? Brusc, tonul lui devenise alertat.

– Nu țipa, Jake. Nu țipa la mine…

– Ai spus ceva de scoici?

Jenny dădu ușor din cap, încercând să se concentreze, apoi

răspunse cu voce slabă că George le pregătise.

– Îți țiuie urechile? Simți furnicături pe vârful urechii? Pe vârful limbii? La naiba, Jenny, răspunde-mi. Simți furnicături pe limbă?

– Da…

De fapt, limba nu-i mai funcționa deloc, ca și cum ar fi băut prea mult.

– Câte scoici, Jenny?

Jenny se lăsă puțin în jos pe banchetă, pentru a-și rezema capul de spătar.

– Câte scoici, Jennifer?

– … două … trei … George a mâncat o mulțime.

– La naiba!

Jenny închise ochii, convinsă că totul nu era decât un vis, deși la început păruse atât de real. Acum, însă, realitatea se retrăgea undeva departe, odată cu impresia că auzea vocea lui Jake la distanță din ce în ce mai mare.

– Luke! Pornește motorul! Trebuie să le ducem la spital. Urgent!

Pentru Jenny, frânturile de realitate la care participa nu mai aveau niciun sens. Își duse din nou mâna la buze, dar nu le mai simți; înțelese imediat că era la dentist, sub anestezie, iar acesta avea să înceapă imediat să lucreze cu freza.

Jake vâsli disperat până la țărm.

Jennifer! Stătea întinsă, cu ochii închiși și cu capul pe marginea bărcii, abia respirând. Dumnezeule, oare respira? Se aplecă asupra ei, căutând un semn mai sigur, decât ridicarea aproape imperceptibilă a pieptului. Ar fi vrut s-o știe cât mai repede posibil la spital, dar George trebuia să fie într-o stare și mai critică.

Din fericire, George încă respira. Cu gesturi mecanice, o aduse

la barcă și porni spre hidroavion, cu, un vârtej de întrebări la care nu putea găsi răspuns – cum putea să facă respirație artificială și în același timp să vâslească? Dar, dacă Jennifer înceta de a mai respira? Dacă n-avea să mai deschidă niciodată ochii și să-l privească provocator de rece și de rezervat?

Luke, pilotul, îl aștepta pregătit de plecare.

– Chiar acum a încetat să mai respire; va avea nevoie de respirație gură la gură, îi spuse Jake, predându-i trupul inert al lui George, după care o aduse pe Jenny și o așeză pe scaunul din față, prinzându-i centura de siguranță.

Luke decolă imediat și chemă o ambulanță care urma să-i aștepte la aterizare.

– Jennifer? întrebă Jake, mai mult o șoaptă întretăiată, în timp ce se străduia să mențină ritmul în care îi făcea respirație gură la gură lui George.

– E bine; respiră! strigă Luke.

Nu, nu putea să moară! Nu trebuia să moară!

Într-o vară, când el avea paisprezece ani, doi turiști fuseseră transportați cu elicopterul din Canalul Cumshewa la spital, după ce mâncaseră astfel de scoici; anunțul fusese făcut de cel de-al treilea membru al grupului lor, la doar câteva minute după producerea faptului, dar unul din ei nu supraviețuise până la spital.

Cât mâncaseră? Jenny spusese ceva de trei, dar nu putea fi sigur, era deja confuză, deja sub efectul otrăvii ce-i pătrundea în sânge.

Dacă murea … Nu, mintea lui refuza să conceapă o lume fără ea.

– Jennifer? gemu el din nou, între două guri de aer pe care încerca să le introducă în plămânii lui George.

– E bine, răspunse Luke, încrezător. Amerizăm. Văd că deja ne

așteaptă ambulanța.

După amerizare, parcă teama lui Jake deveni și mai mare. Un asistent medical o preluă pe George, iar el putu să se ocupe de Jenny.

– Nu, nu, aveți grijă de cealaltă, mă ocup eu de ea.

Pur și simplu nu putea s-o lase în brațele altcuiva.

Odată, în ambulanță, Jenny deschise ochii, privind spre el, deși, cu siguranță, fără să-l vadă.

– Totul e-n regulă, o liniști el pe un ton ferm, sperând din tot sufletul că spunea adevărul. Relaxează-te.

Trebuia să trăiască. Nu știa sigur ce vroia ea, de ce era atât de hotărâtă să-l părăsească, dar știa că avea nevoie de ea pentru ca viața lui să aibă sens.

Știuse acest lucru, instinctiv, încă din prima zi de când intrase în biroul lui; deodată, viața devenise mai intensă, aducând o nouă provocare. Nu era vorba doar de viața lui profesională. Jennifer îl făcuse să nu-i mai placă nicio altă femeie. Deși nu avuseseră niciodată o relație intimă, compara toate celelalte femei cu ea. Nu exista să sărute vreo femeie fără să-și dorească să fi fost Jenny în locul aceleia.

Încercase să-și spună că nu e din partea lui decât dorința pentru ceva la care n-are acces, dar era mai mult decât atât – era singura femeie din lume ce-i era destinată și, atâta timp cât rămânea în viață, exista o șansă să fie împreună.

Dacă totuși otrava ajungea la diafragmă și, paralizând-o, o făcea să înceteze să mai respire?

La spital, trebui s-o lase în grija medicilor, deși nebun de groaza de a n-o mai vedea niciodată.

O asistentă îl conduse spre un scaun, apoi se așeză și ea în spatele unei mașini de scris.

– Numele?

– Jake Austin, răspunse el automat, fără a se putea concentra.

– Nu al dumneavoastră! Al pacientelor – cea blondă mai întâi, cea care nu mai respira.

Asta suna foarte sumbru. Dacă și Jennifer pățea același lucru? Se chinui să-și amintească.

– Georgina Dobson.

Asta era, însă, tot ce știa.

– Trebuie să știm situația asigurării medicale.

– N-am idee… Va trebui să mai așteptați puțin …

– Dacă nu locuiește aici, va trebui … cineva va trebui să-i plătească spitalizarea…

– Plătesc eu. Ați putea, vă rog, să vă interesați cum se simt? Cum se numește medicul?

Asistenta îi dădu să semneze hârtia și introduse o a doua coală în mașină.

Jennifer! Dumnezeule, dacă înceta să mai respire în timp ce individa aceea pierdea timpul cu întrebările ei prostești.

– Data nașterii? repetă asistenta, ușor iritată.

Nici măcar nu-i știa data nașterii. Cum era posibil, după ce lucraseră timp de cinci ani împreună! Probabil că venise la lucru de ziua ei, fără ca el să-i spună măcar "La mulți ani!"

Scăpă în sfârșit de interogatoriu și i se-ngădui să meargă în sala de așteptare.

– Bună, Jake. Să-ți aduc o cafea?

Privi lung la asistenta brunetă mignonă care-l făcu să se oprească

puțin din pășitul în lungul și în latul încăperii.

– Sunt Donna, mă mai cunoști?

– Da, sigur. Scuză-mă, pentru o clipă nu te-am recunoscut. Știi cumva cum se simt? Cum se simte Jennifer?

– Doamna Dobson e în stare gravă. E la terapie intensivă. N-ar trebui să-ți spun asta, dar medicul este încă la ea. Cealaltă …

– Jennifer?

Aproape nici nu mai îndrăzni să respire până ce Donna nu răspunse.

– Va fi bine. După starea în care se află, probabil că n-a apucat să mănânce prea mult.

– A spus doar trei.

– Din fericire. Acesta este primul caz anul acesta. Uite, spuse ea întinzându-i un bilețel, a sunat șeful pescăriei și te roagă să-i telefonezi.

– Ești sigură că Jennifer e în afară de orice pericol? Îl sun mai târziu; deocamdată … aș putea s-o văd pe …?

– Îmi pare rău, Jake, dar nu lasă pe nimeni s-o vadă pe doamna Dobson; e la terapie intensivă și până nu i se stabilizează starea …

– Pot s-o văd pe Jennifer?

– Eu știu … Cred că doctorul ar prefera să nu fie deranjată.

– Te rog, Donna, nu încurc cu nimic.

– Bine, bine, oricum, cred că ne-ai înnebuni cu plimbatul ăsta prin încăpere dacă ai rămâne aici. Vino cu mine.

Pentru prima dată în viața lui, Jake intră în vârful picioarelor. Jenny, îngrozitor de palidă, dormea.

– Ești sigură că e în afara oricărui pericol?

– Din moment ce respiră …Când se va trezi, se va simți mai

bine. Așază-te aici, stai liniștit și nu-mi face probleme.

– Promit.

– Ar fi bine să te ții de cuvânt… Îmi amintesc că mereu făceai vreo poznă când erai în sat.

– M-am schimbat…

Donna râse, neîncrezătoare și, în sfârșit, îl lăsă singur cu Jennifer.

Jake trase scaunul aproape de pat, privind lung perfuzia și acul seringii care intra în piele. Oare Donna spusese adevărul?! Se va face bine? Trebuia; el, cel puțin, nu putea concepe o altă posibilitate.

Îi acoperi mâna cu a lui, iar degetele ei se curbară în jurul degetului său mare, fără a avea forța de a-l strânge. Se-ntreba dacă va ajunge vreodată s-o vadă făcând acest gest de bunăvoie.

Cu o săptămână în urmă, pe plaja de lângă Tow Hill, rămăsese în brațele lui cât el se prefăcuse că doarme. Îi simțise trupul cald, încrezător, parcă dezinhibat de orice reținere și dorise cu disperare s-o strângă în brațe, să-i acopere buzele cu sărutări, s-o atingă, să-i alunge singurătatea cu mângâierile lui.

Într-adevăr, greșise angajându-l pe Hans. Crezuse că va rezolva ceva punând o barieră între ei. Da, crease o barieră, dar inutil; faptul că o vedea mai puțin pe Jennifer, nu însemna că o dorea mai puțin. Dacă ar fi fost sincer față de sine însuși și ar fi recunoscut că o iubește, poate ar fi putut face ceva ca s-o câștige.

Când Donna veni din nou, îl găsi tot acolo, ținând-o de mână.

– Ți-am adus o cafea.

– Mulțumesc, Donna.

Abia acum și-o amintea: era o fetiță firavă care locuia în casa vecină cu a bunicului.

– Ce mai face Daniel?

– Pescuiește, deși cantitatea de hering este mult mai mică decât acum câțiva ani. Avem trei băieți, știi…

Jake încuviință din cap, deși nu știa.

– Vino pe la noi. Ad-o și pe ea. Cum o cheamă?

– Jenny.

Trebuia să repete în minte: Jenny, nu Jennifer. De ce nu i-o fi spus niciodată până atunci?

Probabil că era ora de vizită, după agitația care începuse să se simtă dincolo de perdeaua din jurul patului.

Apăru și doctorul, care-i mai verifică o dată pulsul și-i ridică pleoapa.

– În ce stadiu e, domnule doctor?

– A avut noroc. În schimb, cealaltă, doamna Dobson, a fost mult mai grav, dar cred că va scăpa cu bine.

– Slavă Domnului.

Ținea la George și n-ar fi vrut să i se întâmple ceva, dar, pe de altă parte, nu putea să nu fie recunoscător că nu era Jenny în locul ei.

– Puteți merge acasă.

Va continua să doarmă așa ore în șir.

– Prefer să rămân.

După un timp, și el ațipi, pentru a se trezi speriat de un coșmar. Când deschise ochii, Jenny respira liniștit, iar la capătul celălalt al patului era mătușa lui, cu părul ei frumos de un negru strălucitor pe spate și cu privirea pătrunzătoare căreia, cu siguranță, nu-i scăpa nimic. Era doar cu zece ani mai mare decât el, dar fusese întotdeauna foarte severă față de greșelile lui din adolescență.

– Bună, Violet. Cum ai știut că sunt aici?

– Mi-a telefonat Laurie.

– Laurie Mather? De la emisiunile de radio? Am ajuns un subiect de știri?

– E căsătorită cu Luke, pilotul care te-a adus azi. S-au cunoscut în timpul unui reportaj al ei despre o operațiune de salvare a unui hidroavion, în care era implicat. Jake…. am văzut săptămâna trecută un film făcut de tine în legătură cu obiectivele turistice din Vancouver…

M-a întristat; nu era niciun strop de artă în el. Cel puțin, nu așa ca înainte. Indiferent ce făceai – filme,desene – totul era plin de semnificație.

– Același lucru mi-a spus și ea, șopti el, făcând semn spre Jenny. M-a acuzat că sunt prea ambițios și că l-am făcut prea comercial.

– Ești un Haida, și poporul Haida a fost întotdeauna un popor de artiști.

– Sunt doar pe jumătate Haida…

– Cred că niciunul dintre noi nu mai este pursânge, dar nu uita că gena Haida este cea care predomină. Este iubita ta, Jake? Era timpul.

Era timpul. Strânse mai tare mâna lui Jennifer. Probabil că, în câteva ore, avea să se trezească și atunci va trebui să înceapă s-o facă să-și dea seama că erau destinați unul celuilalt. Era, într-adevăr, timpul pentru amândoi. Ei îi era teamă să iubească, teamă să nu fie rănită din nou. Va trebui s-o învețe să aibă încredere în el.

Schimbase parteneră după parteneră în speranța de a și-o scoate pe Jennifer din minte, dar și de a o face geloasă. Acum își dădea seama că fusese o prostie, având în vedere neîncrederea ei în bărbați și în dragoste. Cât despre presupusa lui intenție de a se căsători cu

Monica, probabil că nu făcuse altceva decât să-i întărească ei convingerea asupra neseriozității lui.

– Nu e chiar atât de simplu, îi răspunse el mătușii, în cele din urmă.

– Niciodată nu e, Jake.

Jenny se mișcă ușor în somn și-i strânse mâna. Când se va trezi, cu siguranță își va retrage mâna, grăbită.

Când îl întrebase, îi spusese că da, probabil că se va căsători cu Monica; intenționase să vadă dacă îi pasă sau nu. Acum, o cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că, dacă i-ar fi păsat, s-ar fi retras imediat, ar fi fugit de tot ceea ce-ar fi putut să simtă pentru el.

Dar … asta și făcuse: plecase brusc, lăsându-l uimit de cât de mult îi simțea lipsa.

O dorise de la bun început. De-acum înainte, însă, nu va mai exista nicio altă femeie în afară de ea. Va dura, dar știa să aibă răbdare atunci când trebuia. Numai dac-ar găsi modalitatea de a o ține aproape, pentru a câștiga timpul de care avea nevoie.

– Nu vii la noi la cină?

– Nu, Violet, rămân aici. Mulțumesc.

Rămase ținând-o de mână, până când asistenta de noapte nu-l mai lăsă să stea.

Jenny ieșea puțin din ceață, apoi intra din nou, pe fondul unor voci pe care nu le putea identifica.

Visase că era în brațele lui Jake și că se cuibărise atât de mult la pieptul lui, încât restul lumii dispăruse complet; de asemenea, că, la un moment dat, simțise cum buzele lui îi atingeau ușor tâmpla. Auzise în vis țipete, sirena unei mașini … simțise o înțepătură în mână – de ce în mână, dacă era la dentist? Apoi își deschisese ochii

și-și văzuse mâna acoperită de mâna mare, bronzată, a lui Jake, în timp ce el însuși dormea liniștit pe un scaun lângă ea.

Da, fusese dorința ei proiectată într-un vis. Când se trezi complet, își dădu seama că se afla într-o cameră de spital, singură. Bineînțeles că Jake nu avea cum să fi fost acolo.

Unde era George? Ultima amintire coerentă era întrebarea lui Jake în legătură cu scoicile.

Adormi din nou și nu se trezi decât când o soră îi scoase termometrul din gură.

– Verișoara mea, George, e bine?

– Va trebui să întrebați medicul, când vine.

Jake veni înaintea medicului, aducând cu el mirosul proaspăt al aerului de mare.

– Te simți bine?

– Da, dar ce-i cu George?

– Va rezista. Trase un scaun lângă pat și se așeză, privind-o atent. Abia a scăpat; nu mai respira. Ce naiba, Jennifer? Cum ați putut face așa o imprudență?

– Știu că există scoici otrăvitoare, dar n-am auzit nicio avertizare la buletinul informativ pentru navigatori.

– Trebuie citite regulat rapoartele pescăriilor. Ăsta e nordul! Nu există aici facilități pentru a testa scoicile de pe toate plajele, dar zona e închisă; culesul scoicilor este pe propriul risc.

– Nu mai țipa la mine, Jake! Glenda și David ne-au servit cu cremă de scoici.

– Poți fi sigură că ei știu bine care sunt otrăvitoare și care nu. Puteați să muriți! Cel puțin, George a fost la un pas.

– E bine, acum? Ești sigur?

– Da, m-am interesat de dimineață. E foarte slăbită și nu are voie să primească vizite încă, dar am o verișoară mai îndepărtată care e asistentă la salonul acela și m-a informat. Doctorul a spus că e în afară de orice pericol. Jennifer, dacă se mai întâmplă…

– Recunosc, a fost o prostie, spuse ea încet, luându-i mâna. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit chiar la timp. Știam de pericolul acelei specii, dar nu mi-am închipuit că zona e contaminată.

– Bine, am să te-nvăț să le recunoști. Acum, să nu mai vorbim despre asta.

– Pot s-o văd pe George?

– Mă-ndoiesc.

– Și tu? N-ar trebui să te-ntorci la lucru?

– Nu înainte de a ști că sunteți amândouă în siguranță.

– Nu e cazul să te-ntorci la Monica?

– Jenny, vroiam să-ți spun …

– Ai idee la ce oră e masa? întrebă nervoasă primul lucru ce-i trecu prin minte, doar ca să nu-l lase să continue. N-ar fi suportat să-l audă vorbind despre ea, să-i vadă ochii calzi de dorință. Mor de foame.

– Mă voi interesa.

Se ridică brusc și ieși.

Nu mai avea rost să se amăgească; îl iubea pe Jake de ani de zile – foarte probabil, din ziua în care intrase în biroul lui și-l găsise îngropat în hârtii, cu părul vâlvoi de cât își trecuse degetele prin el, încercând să termine la timp niște desene.

Trebuia să se miște, să-și ocupe timpul cu ceva, ca să nu se mai gândească la el. Abia se ținea pe picioare, dar nimeni nu-i interzise

să se plimbe, să exploreze locul, chiar s-o viziteze pe George.

Când începu programul de vizită, Jake veni din nou. Se opri, suprins s-o vadă pe coridor, stând în picioare la o fereastră.

– Arăţi mult mai bine.

– Şi George se simte mai bine – doarme, dar e bine. Îmi place acest spital, unde toate ferestrele dau spre port.

Jake continua s-o privească fără să spună nimic.

– Trebuie să-ţi mulţumesc din nou pentru tot ce-ai făcut; dacă George n-ar fi ajuns în timp util la spital…

– Să uităm toate astea.

– În legătură cu Lady Harriet … George e îngrijorată…

– Barca n-are nimic. Unul din pescari are grijă de ea. Mâine, o trec prin strâmtoare.

– Ah, ce bine!

Tot încercase să se gândească la o modalitate de a recupera ambarcaţia … Ar fi trebuit să-şi dea seama că Jake se va ocupa de absolut tot.

– Ai spus că nu vrei să-ţi organizez viaţa, spuse el cu un zâmbet maliţios.

– Punct lovit! Dar, doar de astă dată, aş aprecia să fii la fel de dominant ca de obicei.

– La ordinele tale.

– Vin şi eu cu tine mâine. Doctorul a spus că mă externează dimineaţă. Şi-aşa n-am altundeva unde să mă duc, aşa că …

Apoi, îşi dădu seama imediat; ei doi, singuri pe barcă. Deschise gura, pentru a schimba planul, dar el deja se arătă de acord.

– Cred că e o idee bună. Voi avea nevoie de ajutor. În plus, tu ştii toate detaliile, ca de exemplu, unde ţine George cheia de

pornire.

– Și voi plăti și cursa cu hidroavionul.

– Te scalzi în bani, nu-i așa?

– Am niște economii.

– Păstrează-i. Cu toate că … ar trebui să te las să plătești, pentru că, astfel ai rămâne fără bani mai repede și aș avea o șansă să te întorci la lucru.

Capitolul 8

Pilotul îi zâmbi lui Jenny.

– Arăți mult mai bine decât când te-am văzut ultima dată.

– Mă simt mult mai bine. Mulțumesc pentru operativitatea cu care ne-ai transportat.

– De data aceasta, călătoria va dura mai mult și va fi ușoară. Am auzit că și verișoara ta se simte mai bine.

– Da …

Jake o ajută să urce pe scaunul din spatele pilotului, apoi se instală și el lângă ea.

– Te vei obișnui, îi șopti el. E o comunitate foarte mică și veștile circulă cu viteza luminii, cu atât mai mult în cazul lui Luke, a cărui soție, Laurie, lucrează la radio.

– La radio! Cazul nostru n-a constituit subiect de știri, sper.

– Nu încă, dar Laurie merge în dimineața asta la spital să-i ia un interviu lui George.

– Foarte bine. George se pricepe la interviuri mai bine ca mine.

– Cum îți plac insulele mele?

– Cred că încep să mă îndrăgostesc, răspunse ea încet, fără a se gândi la interpretarea pe care ar fi putut-o da cuvintelor ei.

– Cum?

– Mă îndrăgostesc de aceste insule, completă ea, roșind și evitând privirea lui devenită deodată pasională. Au ceva special ... nimeni nu se grăbește aici și toți par a ține unul la altul.

– S-au grăbit când a trebuit să ajungeți la spital. Prinde-ți centura, Jenn ... Jenny. E simplu, să-ți arăt ... așa. L-am rugat pe Luke să survoleze strâmtoarea ca să poți vedea.

– N-ai fi preferat să stai în față, lângă pilot?

– M-am gândit că nu-ți va plăcea prea mult să stai singură în spate.

– Ah...

– Încerc, Jenny.

– Ce anume?

– Să-mi repar greșelile, cred. Presupun că, în primul rând, încerc să te fac să înțelegi că totul ar fi altfel dacă te-ai întoarce.

– Jake, eu nu ...

– Nu spune nu, Jennif ...Jenny. Nu spune nimic; nu acum. Poate mai târziu. Uite, privește în jos; vezi cum se îngustează apa? Vezi stâncile? Nu, nu-ți fie teamă. Hidroavionul e prevăzut cu dispozitive care-i permit amerizarea oriunde.

Se aplecă spre ea, ca să-i arate mai bine, și-și strecură brațul în spatele umerilor ei, să se sprijine. Sigur, ar fi putut să facă o mișcare și să se îndepărteze puțin, dacă n-ar fi fost copleșită de dorința de a-l simți aproape.

– I-ai spus cumva pilotului că mi-e teamă să merg cu avionul?

– Am spus doar că nu ești obișnuită cu avioanele mici, asta e tot.

– M-am gândit eu, după cum te-a privit când mi-a spus că va fi o călătorie ușoară.

– Fii liniștită, nu ți-am trădat secretul. Oricum, Luke e foarte sensibil față de persoanele care se tem de călătoriile cu avionul; soția lui a suferit un accident….Scuză-mă, Jenny. Ce prostie din partea mea, să vorbesc tocmai acum despre așa ceva … Uite, privește acolo! – O prinse de umeri, întorcând-o cu fața spre fereastră. Acesta e canalul prin care vom trece.

– Nu se admite nicio greșeală, nu-i așa? Încerca să nu tremure și, într-adevăr, se simțea în siguranță lângă el. Îmi pare bine că n-am încercat să trecem singure. La ce oră vom traversa?

Privind în jos, se vedea deja Lady Harriet, care părea foarte mică.

– Dimineață devreme.

Așadar, rămâneau singuri în ambarcație toată noaptea. Unde va dormi Jake? Apoi, tot ea își spuse că era o prostie din partea ei. Nu era prima oară când petrecea noaptea singură cu Jake. Cu trei ani în urmă, merseseră să filmeze la o fabrică părăsită și dormiseră în locuința, și aceasta părăsită, a fostului director. Jake dormise pe o canapea, iar ea în dormitor. Bineînțeles că nu se întâmplase nimic, atâta doar că adormise foarte greu, conștientă tot timpul de prezența lui atât de aproape.

Noaptea, pe vas, dacă asculta cu atenție, auzea respirația lui George. Acum, va asculta respirația lui Jake.

– Uite și barca navetă, legată de ambarcația mare. Pesemne că a găsit-o Norman.

– Se pierduse?

– George încetase să respire chiar când am ajuns cu voi la avion. Ne-am îmbarcat repede și Luke a decolat imediat, așa că a trebuit să

las barca plutind pe mare. La momentul acela, părea să nu aibă importanță – oricum, nu era atât de important cum era să ajungem în timp util la spital. Mă bucur, însă, că a fost găsită; m-aș fi simțit îngrozitor altfel.

– N-ai de ce să te simți îngrozitor; în definitiv, ne-ai salvat viețile. Cine e Norman?

– Un pescar.

– O altă rudă de-a ta? Locul acesta e plin de rudele tale.

– Știu. Asta mă cam intimidează, mai ales când mătușa Violet începe să-mi facă morală. Simt nevoia să mă uit în oglindă, ca să mă asigur că n-am din nou paisprezece ani. De data asta, însă, Norman nu e una din rudele mele, de fapt nici nu-l cunoșteam. M-am dus ieri în doc să văd dacă găsesc pe cineva care să supravegheze ambarcația și, cum el tocmai pleca în turul de după-amiază, s-a oferit.

– Te refuză vreodată cineva?

– Da. În ultima vreme, o fetiță numită Jennifer Winslow mă refuză în mod constant, râse el. Gata, am ajuns; va fi o amerizare perfectă.

– Apa e calmă. Vă duc direct la barcă.

Luke aduse avionul în picaj, apoi îl menținu lângă Lady Harriet până când Jake păși la bord și întinse mâna s-o ajute pe Jenny să coboare. Rămaseră amândoi pe punte, privind avionul depărtându-se și lăsând în urma lui o liniște perfectă.

Jake își vârî mâinile în buzunare, gest care precede întotdeauna luarea unei decizii importante.

– Să verificăm barca; dacă este ceva în neregulă, e mai bine să aflăm cât se poate de repede.

Totul era așa cum lăsaseră ele, până și ibricul cu cafea.

– Cafeaua noastră de acum … două zile. Nu știu cum se va mai curăța ibricul.

– Umple-l cu apă și pune un detergent de vase în el. Vom deschide toate hublourile și vom merge pe țărm până se aerisește bine.

– Mi-ai promis că-mi arăți cum se testează scoicile.

– Da ... Părea, în mod ciudat, stingher. Ce era cu el? Spusese ea ceva ce nu trebuia, sau poate suferea că nu era în altă parte, cu Monica? Nu e un sistem perfect; e nevoie de un cobai care să gătească și apoi să guste o scoică, după care să aștepte cam o oră să vadă dacă îi vâjâie urechile și simte furnicături pe limbă. Dacă n-a pățit nimic, va trebui să reia proba, de data aceasta cu două scoici. Dacă apar unele simptome, va lua o doză de antiacid pe care organismul îl reproduce în mediu acid; dacă nu, atunci poate fi sigur că scoicile nu sunt otrăvitoare.

Ajunși pe țărm, dezgropă cu un băț o scoică și o deschise cu briceagul, arătându-i sifonul unde se localizează otrava.

– Dacă o singură scoică de pe plajă este contaminată, înseamnă că toate sunt. Organismul apare în apă în concentrație mare; scoicile îl scot afară, împreună cu cealaltă hrană, contaminând toată zona. Durează mult până să se revină la normal.

Ca semn că lecția a fost însușită, Jenny avu un fior de repulsie, incapabilă a se imagina deocamdată gustând din nou din așa ceva.

Tabăra improvizată de George fusese spălată de valuri. Mergeau prin nisip, printre copaci. Chiar și cei piperniciți i se păreau lui Jenny fascinanți.

– În orice altă parte pe coastă, printre copaci e vegetație pitică, dar aici, pământul parcă a fost curățat.

– Așa este peste tot pe aceste insule: sub copaci, un covor verde de mușchi.

– Este superb.

Jenny se așeză, rezemată de trunchiul unui copac. Jake se opri și el, dar rămase în picioare, cu mâinile vârâte în buzunare.

– Jenny, m-am tot gândit la ceea ce fac, la lucru și la ceea ce-ai spus tu.

– Ce-am spus?

– Că accept contracte cum a fost cel pentru seria Madison, în detrimentul calității.

– Eram nervoasă ... am spus tot ce mi-a venit în minte.

– Asta înseamnă că ai spus lucruri pe care, în alte condiții, nu le-ai fi spus niciodată. Era adevăr în ceea ce-ai spus. A fost o chestiune de ambiție ... cred că încercam să dovedesc ceva.

Parcă era în defensivă, cu totul diferit de Jake cu care se obișnuise ea.

– Ce ai de dovedit, Jake?

Jake luă un băț și, cu mișcări mecanice, începu să deseneze un corb pe nisip.

– Rudele tatălui meu s-au opus mult ideii de a urma școala de artă. Nu era considerat ca ceva practic și desconsiderau moștenirea din partea neamului Haida, un popor de artiști – suficient pentru a-i face să fie împotriva ambiției mele de a avea o carieră artistică. De fapt, se opuseseră și căsătoriei tatălui meu cu mama și, imediat după moartea acesteia, au început să se poarte ca și cum lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Totuși, nu mă puteau opri de a-mi petrece vacanțele aici și, de fapt, atunci mi-am descoperit înclinațiile artistice. Bunicul meu sculpta stâlpi totemici, știi?

Bunicul lui, șeful Haida.

– Da, știam.

– Era un om minunat, care mă impresiona cu înțelepciunea lui. M-a ajutat – nu direct, căci nu mi-ar fi spus niciodată să mă împotrivesc dorințelor familiei tatălui – dar mi-a dat perspectiva de a vedea clar ce trebuie să fac. Ceilalți au continuat cu aceeași presiune până mi-am terminat studiile de artă. Cel mai înverșunat era unchiul meu, care locuiește chiar în Victoria, dar am evitat să mă-ntâlnesc cu el. Apoi, când am început să am succes, totul s-a schimbat.

– Vrei să spui că atunci au acceptat ideea că arta ta era un lucru bun?

Jake zâmbi trist.

– La început mi-a displăcut profund, apoi, cred că m-am lăsat antrenat în jocul succesului. Au apărut contracte de tipul Madison, banii îmi prindeau bine … și munca ….

– Ai fi putut să-mi dai mie de făcut cea mai mare parte din munca plictisitoare …

– Am fost de vină. Nu trebuia să mă lași să mă implic în așa ceva.

Pe nisip, corbul se transformă într-un stâlp totemic bidimensional.

– N-ai nevoie de toate acestea, Jake. Ți-ai făcut deja un renume, ai avut expoziția aceea la muzeu; afișele cu stâlpi totemici în variantă modernizată, după desenele tale, s-au vândut bine, iar cele câteva filme pe care le-ai făcut anul acesta au fost primite favorabil.

– Îmi dau seama acum, dar nu știu unde mi-a fost capul. M-am gândit și la Hans; l-am analizat bine cât am fost în Vancouver săptămâna trecută – ai avut dreptate și în această privință. Cât

despre Charlotte, a-nceput să se descurce bine, după cum a dovedit-o din plin în ultimul timp, cât am lipsit, iar ea a trebuit să se descurce cu tot felul de clienți. Am putea relua totul, Jenny, așa cum a fost: fără Hans, noi doi să realizăm filmele, iar Charlotte ar putea fi instruită să preia partea de rutină, plictisitoare, din munca ta. Dacă te-ai întoarce …

Jenny privi în depărtare spre insulele ce se conturau în direcția portului, aproape imaginându-și cum ar fi să se-ntoarcă. Era greu de crezut că Jake o iubea pe Monica.

Dacă se-ntorcea…. era pierdută. Bariera dintre ei și-așa începea să cedeze, iar ea ar asista neputincioasă la relația dintre Jake și alte femei.

– Jenny?

– Nu pot, Jake; nu pot să mă-ntorc.

– De ce?

Stătea în fața ei cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile vârâte în buzunare, cu fața cu trăsături aspre, cu tot oceanul în spate, puternic și de neînvins ca și acesta, întunecat ca apele învolburate.

– Nu acum, Jake. Să nu discutăm despre asta acum.

Se ridică și ea, sprijinindu-se instinctiv de mâna pe care el i-o întinse când aproape că alunecă pe mușchi și se trezi pentru o clipă strânsă la pieptul lui, înainte de a-i da drumul.

– Mâncăm pe plajă? întrebă ea, pornind pe nisip, printre copaci. Preferabil, nu scoici. Sunt cartofi pe barcă; am putea să-i coacem, sau să tăiem bucăți de carne, cartofi și morcovi și să le coacem împreună în folie – iese ceva delicios.

– Trebuie să fi fost cercetaș.

Avea impresia că nici nu era atent la ce vorbește.

– Vrei să spui, cercetașă. În orice caz, știu să mă descurc în tabără.

Ajunși pe vas, Jenny găsi în frigider un somon mare, proaspăt.

– E un pește în frigider.

– Trebuie să fie de la Norman. A vrut să-mi dea un somon când am discutat cu el pe chei, dar i-am spus că n-am unde să-l pun.

Jenny pregăti legumele pentru copt, iar Jake peștele, înfășurând apoi totul în foliile de aluminiu în care urma să le așeze pe foc. Căutând prin cămara lui George, luă și o sticlă cu vin și pahare de plastic.

– Nu avem nevoie de farfurii, anunță el, ci doar de furculițe; acestea din plastic sunt foarte bune. Putem mânca direct din foliile de aluminiu, apoi le ardem și scăpăm de a mai spăla vasele când ne-ntoarcem.

– Jake, ești leneș. Te sperie câteva vase.

– Ai devenit atât de autoritară în ultima vreme, încât probabil că eu singur le-aș spăla… și urăsc să spăl vasele. Să mergem pe țărm; avem tot ce ne trebuie.

Făcură un foc și se așezară să savureze în tihnă masa.

– Hai să facem o plimbare, propuse Jake după ce terminară de mâncat și ultima dintre farfuriile improvizate se transformase în scrum.

– O plimbare lentă – am mâncat atât de mult și somonul a fost atât de bun!

– Jenn …Jenny, fii atentă pe unde calci! Sunt tot felul de animale mici care sapă tunele pe sub pământ!

Făcu un pas înapoi și se simți imediat sprijinită de brațul lui și trasă spre el.

Până și pământul se mișcă în jurul lui Jake, nu se putu ea împiedica să gândească, zâmbind ușor.

– Au! Jake, mă doare brațul!

– Scuză-mă. Însă tot nu-i dădu drumul; o cuprinse de umeri cu brațul și o privi în ochi. Nu-i prima dată când te strâng prea tare.

– Așa este, ești brutal.

Cu toate acestea, mâna lui îi mângâia părul cu o atingere tandră, delicată.

– Jenny, te privesc și mă aștept s-o văd pe Jenny cu părul lung și castaniu, ca în cântec… Și tot ca în cântec, visez la Jenny.

– Fata din cântec are părul castaniu-deschis, iar al meu nu e deschis. Și aceea e Jeannie, Jenny. Și tu nu visezi la mine.

– Așadar, am rescris cântecul.

Spunând acestea, Jake ar fi trebuit să zâmbească, dar expresia de pe chipul lui rămase serioasă. Cu mâna încă pe părul ei, îi mângâia obrazul. Îl privi, cu buzele ușor depărtate și respirația neregulată. Dacă ar fi zâmbit, ar fi știut că glumea, dar așa …

– Ăsta e Jake: dacă nu-i place ceva, schimbă.

Abia atunci Jake zâmbi și conversația reveni pe un teren neutru, mai puțin riscant, când el începu să se plângă:

– Ai devenit al naibii de critică; înainte, nu erai atât de directă.

– Știu; eu însămi sunt surprinsă. Presupun că nu mai am "da"-uri.

Jake își răsfiră degetele în părul ei, iar fețele lor erau atât de aproape, încât ar fi putut s-o sărute în orice moment.

– De fapt, așa îmi place; îmi face plăcere un schimb aprins de păreri.

– Nu atât de mult cum îți place să câștigi.

– Nu-i adevărat… Tăcu, râzând cu amărăciune și desprinzându-și degetele din părul ei.

Profitând de această mișcare, Jenny se depărtă puțin, deși îi trebui multă voință ca să reziste nevoii de a-l simți aproape.

– Ba totuși, cred că e …Jenny, ce naiba faci! Alerg după tine prin toată țara … Alaska, Insulele Regina Charlotte, cine știe, urmează Baha, Mexic. Când ai de gând să te întorci?

– Nu mă întorc, Jake; niciodată.

– Trebuie, Jenny. Am nevoie de tine.

Avea nevoie de ea în birou, în bibliotecă, dar nu în viața lui personală. Dacă n-ar fi existat Monica, poate ar fi avut o relație, acum când își dădea seama cât de mult îl dorea. Și totuși, dacă s-ar fi întors, n-ar fi putut urma decât un dezastru. Fie era posibil să se însoare cu Monica, fie, dacă nu, ar fi devenit în cele din urmă iubita lui. Închise ochii, forțându-se să-și amintească de zilele pustii după Lance.

– Locul meu nu e acolo, Jake.

– Jennifer …

Se opri din mers și se întoarse spre el, reușind să dea chipului ei expresia rigidă a unei măști care să-i ascundă dorința. Mai întâi, Jake făcu câțiva pași prin nisip, apoi se-ntoarse brusc și o privi cu ochi tulburi, întunecați.

– Ah, nu te uita așa la mine, Jake!

– Jenny, întoarce-te. Vreau să faci tu partea de regie, ești bună la așa ceva. Eu voi face fotografiile și partea artistică. Vei …

– Nu, Jake!

– Pur și simplu, nu te pot lăsa să pleci.

Tonul lui avea ceva din duritatea rocilor de granit.

– N-ai de ales, Jake. Nu pot rămâne.

– De ce? De când ai plecat… nimic nu mai e la fel – cred că nu mai există dorință de a face ceva; filme, proiecte, totul și-a pierdut farmecul.

Întoarce-te, Jenny, te rog …

O prinse de braț și o apropie de pieptul lui. Dorința din priviri era clară: vroia s-o sărute

– Jake …

Ar fi trebuit să-l oprească, să încerce să se depărteze, dar nu putu decât să rămână țintuită pe loc, tremurând, cu gura ușor întredeschisă, amețită de atingerea buzelor lui. Apoi închise ochii, și-și ridică brațele în jurul gâtului lui, lăsându-se în voia mângâierilor pline de tandrețe și de patimă; abandonându-se total clipei de extaz, răspunsul ei era la fel de intens și trupurile le ardeau în val după val de dorință; își șopteau numele, nesățioși de a da și a primi totul.

– Jenny?

Ea făcu doar semn cu capul, incapabilă de a vorbi. Vroia doar atingerea trupului lui strâns lipit de-al ei.

– Ești sigură?

Sigură. Era sigură? Îl privi lung, văzând în ochii lui conștientizarea propriei ei dorințe și nevoi. Stătea în brațele lui, aproape dezbrăcată, dorindu-l mai mult decât dorise vreodată vreun bărbat. Categoric, Lance n-o adusese niciodată într-un astfel de extaz. Închise ochii; era mai mult decât dorință pentru el, era durere.

– Nu.

Fusese doar o șoaptă, dar mâinile lui o părăsiră brusc, lăsând-o singură și tremurând; se ridică și-ncercă să se-mbrace.

– Jennifer …

– Nu! Nu spune nimic. Te rog, nu spune nimic. Putem să ne prefacem că nici nu s-a întâmplat?

– Cred că glumești.

Capitolul 9

– Jenny? De ce?

Când îl privi, ochii ei erau plini de mirare și de teamă.

– Are cumva vreo legătură cu Monica? întrebă el prudent, cu voce blajină. Am spus că intenționez să mă căsătoresc cu ea și …

– Nu!

Își scutură capul cu putere și porni cu pași grăbiți spre barcă. Jake o urmă îndeaproape, cu inima bătându-i cu putere, încă nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai descoperise – căci, cu o clipă înainte ca Jenny să se întoarcă și să plece, văzuse în ochii ei adevărul.

– Jennifer … Jenny, nu intenționez să mă căsătoresc cu Monica. Niciodată n-am vrut. Am …

– Monica așa crede, spuse ea acuzator, privindu-l furioasă, după care își continuă drumul spre barcă.

Jake închise ochii, ca și cum ar fi simțit o durere. Cu câteva clipe înainte, Jenny era în brațele lui, oferindu-i-se. Ar fi trebuit să tacă, dar nu, vroia mai mult decât trupul ei pentru câteva minute.

Iubire! Își amintea de zâmbetul superior cu care citea despre așa

ceva în romane.

Câteodată, în timpul lucrului, se simțise subjugat de astfel de momente de pasiune, când nimic nu mai conta în afara imaginii perfecte, sau a liniei perfecte care să întregească un desen. Jenny fusese o parte din toate acestea, dar nu-și dăduse seama cu claritate.

O ajută să lanseze barca pe mare, reținându-și impulsul de a-i atinge mâna sau părul. La rândul ei, Jenny stătea cât mai departe de el. Oare îi era teamă că va încerca din nou să facă dragoste cu ea? Inimile lor bătuseră în ritmul aceleiași dorințe nebune, dar acum, Jenny avusese timp să redevină rațională, să se retragă, să se ascundă, în deplină siguranță.

– Pot să mă uit și eu la filmul tău în seara aceasta? Aș vrea să văd ce-ai făcut.

Jenny tăcu până ajunseră la bord. Apoi, în timp ce-l privea pe Jake conectând aparatul video pe care îl adusese, începu brusc să vorbească.

– Jake, l-am sunat pe Marty în legătură cu acest film; e interesat să-l cumpere.

– Cum să nu fie interesat? A tot încercat să te angajeze de când am câștigat acel premiu. Unde e aparatul de filmat, Jenny? Și benzile?

Jenny le aduse din cabina ei și le trânti în fața lui.

– Încet! E un instrument delicat.

– Chiar nu-ți pasă dacă vând filmul lui Marty? Vocea îi era încordată, dar figura, lipsită de orice expresie.

– Cum să nu-mi pese?! țipă el, după care se strădui să coboare tonul și să vorbească pe un ton calm. Simt nevoia să arunc cu ceva, să urlu … dar ce naiba să fac? Încerc să mă stăpânesc.

– Oh, Jake! Nu se putu abține din râs, în timp ce el o privea, deopotrivă frustrat și furios. Ce mă fac cu tine? Tu, stăpânit! Cum te deranjează ceva, începi să înjuri.

– Cel puțin, încerc! Dă-mi primul film. Ai și notițe? Îmi dai și comentariul, sau doar mă uit la imagini?

– Doar imaginile.

– Mai e cafea?

– Știi, ibricul … nu cred că se mai poate utiliza.

– Scuză-mă, am uitat. Nu încerca să-l cureți acum. Aruncă-l peste bord și-i vom cumpăra unul nou lui George, ca dar la ieșirea din spital.

Îl privi și știu precis când, complet absorbit de imagini, uită cu totul de prezența ei.

– Încă nu e editat, Jake, spuse ea văzându-l încruntându-se la un moment dat. N-ar trebui să-l vezi până când …

– Sstt! Lasă-mă să mă uit.

Jenny vru să mai spună ceva, apoi se răzgândi, știind bine că degeaba ar fi încercat; tot n-ar fi ascultat-o până nu termina de privit.

– Va fi bun, comentă el în cele din urmă. Foarte bun.

– Speram să aud asta.

Acordurile unei muzici umplură aerul serii.

– Ce muzică de bun-gust! Să ieșim pe punte să ascultăm.

Ieșiră pe puntea laterală și-și băură ceaiul, ascultând muzica, pe fundalul apusului de soare ce, pe măsură ce colora marea în purpuriu, se pregătea să estompeze contururile trupurilor lor, transformându-le în umbre.

– Chiar ai vorbit cu Marty?

– I-am telefonat; cochetam la un moment dat, cu ideea de a-i

vinde filmul, dar n-aș face-o niciodată, Jake. Nu știu ce-am să fac.

– Aș putea să ți-l vând eu. Nu, nu mă înțelege greșit. Tu vei avea copyrightul, eu voi acționa doar ca agent.

– De ce? Cu ce te-ai alege?

– Aș vrea să lucrezi cu mine la filmul despre Insulele Charlotte.

Dacă accepta, ar fi însemnat să fie cu Jake la fața locului și să lucreze împreună. Dorea din tot sufletul să spună "da", însă se eschivă.

– Îl vei face?

– Numai dacă mă ajuți. Nu-l pot face singur. Sincer, n-am viziunea de ansamblu. Iubesc la nebunie locurile acestea, dar îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să fac singur filmul.

– Da, ești prea implicat, n-ai detașarea necesară ca să ...

– Să recunosc ceea ce este balast.

– Ești artist; artiștii nu produc balast.

– Nici chiar despre hamburgeri?

– Da, în cazul acela, da. Cum merge cu ultimul film din seria Madison?

– Hans lucrează la el, sau, cel puțin, așa ar trebui, dacă nu vrea să fie dat afară imediat. Acum, am putea să ne ocupăm puțin de ...

– Să facem însemnări? Să cercetăm locul?

N-ar fi trebuit să se implice. Știa că era mai bine să se rupă total, dar, împotriva voinței, se trezi că se lasă în voia entuziasmului ce puse imediat stăpânire pe ea.

– De data aceasta, tu regizezi.

– Vom face regia împreună. Știi bine că vom discuta împreună fiecare scenă – nu te vei putea abține să nu intervii.

– A mers foarte bine la filmul despre Swiftsure, nu-i așa?

– Da… a fost un film grozav, încuviință ea cu răsuflarea tăiată, ca și când n-ar fi fost vorba doar de un film.

– Ești de accord, Jenny?

Se-ntoarse spre el, încercând să străpungă întunericul.

– De fapt, ce-mi ceri, Jake?

– Doar acest film. Termină-ți călătoria cu George. Pe parcursul ei, vom fi împreună din timp în timp și vom pune la punct detaliile. Primăvara următoare, te poți întoarce din Caraibe, sau de unde vei fi și vom veni aici pentru filmări. Când ne întoarcem pe insula Queen Charlotte, îți voi arăta satul și-l vom ruga pe Luke să ne ducă în alte câteva sate vechi.

– În trei zile trebuie să fii la Keremeos. Ce se-ntâmplă cu reportajul despre muzeu? Dar cu filmul despre Heyworth? Nu trebuie să te-ntorci la Vancouver?

– Reportajul e făcut. Charlotte monitorizează dacă totul e în ordine și, dacă e vreo problemă, am rugat-o să sune la Violet și să-mi lase un mesaj. Pentru Heyworth s-a semnat contractul, dar am obținut o amânare a termenului. Avem la dispoziție două zile pentru a vizita locurile, înainte să iau avionul și să-ncep să lucrez la filmul despre alpinism. Vom lua și aparatele de filmat, ca să intrăm puțin în atmosferă.

– Încerci să mă presezi.

– Dacă n-o fac, iar dispari și mă lași.

– Da, recunoscu ea în șoaptă, convinsă fiind că asta ar fi fost soluția cea mai bună.

– Nu pot să las să se întâmple așa ceva.

Când vorbea așa, n-avea niciun rost să încerce să-l contrazică.

– Bine, vom merge, ne vom uita … Dar nu-ți promit nimic. Asta

nu înseamnă că am spus "da".

Jake încuviință din cap, satisfăcut pentru moment.

– Bine. Acum, arată-mi vasul, să mă familiarizez puțin, după care mergem la culcare. Mâine pornim devreme.

Fusese de așteptat pentru Jenny că n-avea să doarmă bine. Prin peretele subțire, îl auzea pe Jack cum se dezbracă, se așază în pat, trage pătura în jurul lui. Cu ochii închiși, asculta; după respirație, nici el nu dormea încă.

Sigur, putea să intre în cabina lui; ar fi luat-o imediat în brațe și ar fi făcut dragoste. Dar, după aceea, la venirea dimineții…?

Ieși din cabină odată cu ivirea zorilor și-ncepu să pregătească micul dejun, încercând să arate ca și cum ar fi dormit bine, nu ca și cum și-ar fi petrecut aproape toată noaptea tânjind după el.

Era firesc, se liniști ea; în definitiv, era o femeie normală care, însă, nu mai avusese nicio relație după Lance. Cu toate acestea, trebuia să recunoască măcar față de propria conștiință că nu era vorba doar de o relație fizică pe care și-o dorea, ci de mult mai mult: de fapt, pe Jake îl vroia.

Când acesta ieși pe punte, părea destins și preocupat de pregătirea traversării. Se așeză la cârma vasului, iar Jenny îi urmă strict instrucțiunile: verifică pe hartă, identifică repere, îi confirmă estimările. De două ori trecură pe lângă epavele altor vase. Ei înșiși avuseseră de înfruntat curenți puternici, dar ajunseră cu bine pe insulă.

– Violet mi-a smuls promisiunea că te aduc la masă. Vrei s-o vizitezi mai întâi pe George, s-o liniștești în privința vasului?

– Da, te rog. Dar nu sunt îmbrăcată pentru o vizită și nici n-am la mine niciun fel de haine pentru o astfel de ocazie.

– Suntem în Queen Charlotte, nu în înalta societate din Vancouver. Pe Violet n-o interesează cu ce ești îmbrăcată; de fapt, și ea poartă numai blugi, așa că te vei simți foarte bine.

Mătușa lui Jake era surprinzător de frumoasă, cu părul lung, negru încadrându-i fața slabă, cu o expresie mândră.

– Intră, Jenny. Abia așteptam să te cunosc. Categoric, arăți mai bine decât la spital.

– M-ați văzut când eram la spital?

– Da, dormeai.

Violet și soțul ei, Nat, locuiau într-o căsuță pe deal, cu vedere spre port. Livingul era plin de indicii ale diverselor lor interese – de la reviste de tot felul, politice, economice, de pescuit, la un covoraș lucrat manual cu un model cu corb.

– Tu l-ai conceput? întrebă Jake, privindu-l cu atenție.

– Da. Vroiam să-l folosim în vestibul, dar Nat spune că ar fi un sacrilegiu să călcăm pe corbul sacru. De unde-o știi? Doar el e alb.

– Lucrează până târziu?

– Nu, trebuie să vină dintr-o clipă în alta. Laurie este cea care face ore suplimentare; e mai tânără și plină de energie. Jenny, fă-te comodă. Am pregătit cafeaua … sau, ați băut deja prea multă?

– Oh, ar fi grozavă o cafea. Când eu și cu George am mers pe țărm, am uitat ibricul pe foc, așa că s-a ars și a devenit impracticabil.

– Bine că n-a luat foc.

– Nu, e un aragaz cu autoprotecție.

După cum Violet îi zâmbi lui Jake, era evident că-și imagina că era iubita lui. Jenny se simțea ca și cum i se atribuise un rol pe care trebuia să-l joace, fără a avea vreo putere de decizie. Când rămase puțin singură cu Jake, încercă să lămurească lucrurile.

– Tu și Monica ...

– Discutăm despre Monica altă dată.

Jake părea stânjenit, chiar vinovat. Cât de cinstit fusese cu Monica în legătură cu intențiile lui, sau mai degrabă cu lipsa de intenții?

Mai târziu, după cină, în timp ce toți erau în living și ascultau muzică, veniră și Luke cu soția lui, Laurie.

Îndrăgostiți – Jenny era înconjurată numai de îndrăgostiți. Privirea lui Luke o învăluia, plină de tandrețe, pe Laurie, în timp ce aceasta se angajase deja într-o discuție cu Jake în legătură cu mediatizarea recentelor revendicări ale pământurilor Haida.

– Vreau să-ți iau un interviu despre filmul pe care intenționezi să-l faci, spuse imediat Laurie când află despre noul proiect.

– Nu va începe până la anul. Dar ar trebui s-o intervievezi pe Jenny, nu pe mine. Depinde de ea dacă filmul se face sau nu.

– Îl faceți, Jenny, nu-i așa? Trebuie! Va ieși un film grozav. Vom face o serie de emisiuni despre el la radio. Toată lumea va fi interesată, pentru că va fi un film despre noi toți.

– Timpul va decide, răspunde Jenny, radicând din umeri și aruncând o privire rapidă spre Jake, vizibil deranjată să fie supusă unei astfel de presiuni.

Laurie îi privi cercetător pe amândoi, apoi schimbă subiectul.

– Sper să-l faci, spuse Luke, în mod neașteptat. Nu mai aud vocea lui Laurie la radio prea des de când a fost promovată și mi-e dor de ea în timp ce zbor.

Jenny se gândi, plină de nostalgie, la dragostea pe care cei doi o împărtășeau, apoi se implică într-o discuție cu Laurie, terminând prin a specula în legătură cu forma în care filmul ar putea fi

conceput.

În ochii lui Jake sclipea ceva ce semăna cu bucuria victoriei.

A doua zi, Jake împrumută mașina lui Violet și o duse în satul haida Skidegate.

Nu era deloc ce se așteptase ea, de la localnicii care încă își mai păstrau individualitatea și erau la curent cu situația socială și politică internă și internațională, mulți dintre ei, de fapt, petrecându-și vacanțele în Hawaii, până la multe dintre clădiri, printre care un sediu de birouri cu un perete întreg din sticlă, cu vedere spre ocean, care pur și simplu o încântă și unde și-ar fi dorit să lucreze ea însăși.

Apoi Jake o duse mai departe, la izvorul Saint Mary.

– Bea. Legenda spune că, dacă bei din această apă, te vei întoarce întotdeauna aici.

Jenny bău, căci era imposibil să vezi o dată aceste insule fără să-ți dorești să revii.

– Ai obosit? o întrebă el după ore de mers, când se-ntorceau spre Queen Charlotte.

– Da, sunt epuizată de cât am mers și am vorbit.

– Te duc pe plaja Tlell; acolo te poți relaxa.

Kilometri de plajă și … o altă amintire, nu se putu împiedica să gândească, stăpânindu-și lacrimile care amenințau s-o trădeze, când Jake o luă de mână și o conduse la un buștean de care se puteau rezema. Jenny se așeză imediat și nici nu-și dădu seama când i se-nchiseră ochii. Se trezi, însă, când Jake se așeză lângă ea.

– Scuză-mă, am adormit.

Se ridică pe jumătate, stingherită, dorindu-și s-o atingă, s-o sărute și, în același timp, temându-se că o va face, temându-se că privirea îi trădează gândul.

– Dormi puțin și după aceea mergem la cină.

O cuprinse cu brațul și, cu capul pe umărul lui, Jenny adormi din nou.

Când deschise ochii, mai târziu, fața lui era doar la câțiva centimetri de a ei. Părea că doarme.

Ar fi trebuit să se retragă din brațele lui. Cum putea să-și învingă dragostea pe care o simțea pentru el, dacă îl lăsa să se apropie așa? Doar cu câteva zile înainte, făcea planuri referitoare la cariera ei, în care nu era și el inclus, iar acum se trezise implicată în planurile lui. Poate, când George va ieși din spital, sau, și mai probabil, după ce el va pleca la Vancouver, atunci va redeveni și ea mai stăpână pe sine. Până atunci, însă … nici nu vroia. Refuză să se mai gândească la ceva și, abandonându-se plăcerii momentului, adormi din nou.

Când se trezi, avea jacheta lui Jake sub obraz. Se ridică, dezorientată, și văzu silueta lui înaltă profilându-se pe țărm, cu fața spre marea ce părea agitată, apoi întorcându-se imediat și venind spre ea.

– Cred că am dormit mult.

– Nu… Ți-e foame?

– Nu știu. Sunt încă pe jumătate adormită.

– Când te vei trezi complet, vei vrea să mănânci; ce preferi: mâncare chinezească, sau canadiană? La ora aceasta, nu există decât aceste două posibilități.

– Chinezească. Apoi, ar trebui să mă uit la ce-ai filmat azi; cred că ai filmat enorm.

– O vei face, dar nu astăzi; ai nevoie de odihnă. Vom lua cina, apoi te duc la Lady Harriet. Apropo, de ce nu se numește Lady George?

– George și Scott au cumpărat-o cu numele acesta. George spune că aduce ghinion să schimbi numele unui vas.

– Mulți o fac, totuși. Haide, urcă în mașină. Tremuri.

Așa cum promisese, Jake o conduse devreme la barcă, astfel încât să se poată odihni.

Bineînțeles că nu se putu odihni. Stătuse mult timp trează, spunându-și că e nebună să-l lase pe Jake s-o implice în proiectele lui, apoi recunoscând că, indiferent cât de nebună era, vroia să facă acest lucru.

Când vor începe filmările, va fi cu o altă femeie, sau tot cu Monica?

Și dacă accepta și ea să fie iubita lui Jake? O dorea; văzuse asta limpede în ochii lui, de mult timp, deși pretinsese că nu observă, sau că nu-i pasă. Deja se simțea disperată la gândul că Jake avea să plece. Pe de altă parte, dacă mai rămânea mult în preajma ei, era pierdută; puțin lipsea ca buzele ei să nu rostească acele cuvinte de dragoste pe care le ținuse înăbușite atâta timp.

George mai trebuia să rămână încă puțin în spital. Între timp, nu exista niciun motiv ca ea să nu facă acel tur al insulelor, cu Jake.

Chiar a doua zi, făcură un picnic pe insula Anthony, printre stâlpi totemici străvechi și alții, restaurați. Ce film grozav putea ieși! Jake filma într-un ritm nebunesc; ea însăși făcea fotografii, doar ca să-și aducă aminte de detaliile tehnice, nu în scop artistic. La producția aceasta, doar Jake avea să filmeze.

– Îl facem, Jenny? întrebă el după-amiază târziu, venind chiar în spatele ei în timp ce ea privea marea.

– Da, îl facem, răspunse ea convinsă, fără să știe când ajunsese la concluzia aceasta.

Fără să-l privească, se îndreptă, menținând tot timpul o oarecare distanță față de el, spre avionul care îi aștepta.

– Încotro, acum? întrebă pilotul, un altul, nu Luke, de data aceasta.

– Înapoi la Queen Charlotte.

Decolarea n-a fost deloc lină, din cauza furtunii din Strâmtoarea Hecate. Jake îi luă mâna, desfăcându-i degetele încleștate.

– Îmi revin când vom fi sus, îl asigură ea, lăsându-și în continuare mâna într-a lui. Vorbește-mi despre orice,

– Despre ce preferi? Istoria insulelor? De două zile, numai despre asta vorbesc. Ți-am povestit despre vacile de la primărie? Da, de fapt erai acolo, la vremea respectivă. Ceea ce aș vrea să-ți spun cu adevărat este că … Se întrerupse, roșind. Cred că nu mai am alt subiect decât copilăria mea, continuă el cu un aer trist.

Într-adevăr, îi povesti despre vacanțele lui de vară petrecute pe bărcile de pescuit și despre ucenicia la bunicul său, de la care deprinsese meșteșugul sculpturii.

– Și tu ai fost un copil singuratic, nu-i așa, Jake?

– Cred că da. Nu prea-mi găseam locul nicăieri. Familia mamei și familia tatălui nu se-nțelegeau deloc. Presupun că părinții mei s-au iubit enorm, dar au murit înainte să fiu destul de mare ca să-i cunosc foarte bine. N-am de ce să mă plâng; am fost un copil răsfățat … și un adolescent rebel.

– Nici acum nu te-ai prea liniștit…

Râseră, apoi tăcură amândoi, stânjeniți.

– Pot să te conving să iei cina cu mine? Te rog. Tot mâncare chinezească?

– Ce-ar fi să gătesc eu? se oferi ea, deși cu o ușoară ezitare. A mai

rămas somon.

– Sună bine. Te las la barcă, apoi merg să cerșesc o sticlă de vin la Violet și Nat. Tu oferi mâncarea, eu vinul.

Fusese ideea ei, dar acum părea destul de periculoasă.

– Te-ai răzgândit, Jenny? întrebă el cu un zâmbet trist, parcă citindu-i gândul. Invitația la restaurantul chinezesc rămâne valabilă.

Privirile li se întâlniră și Jenny era conștientă de pericol. Dar, indiferent de consecințe, dorea să simtă încă o dată îmbrățișarea lui.

– Nu, Jake. Nu m-am răzgândit.

Capitolul 10

– Ce bine miroase!

Jenny se-ntoarse brusc, încă ținând în mână o farfurie cu cartofi aburind.

– Jake! Nu te-am auzit venind.

– Fredonai ceva.

– Da, o melodie auzită la radio, de care nu mai scap. Îmi place puloverul tău.

Din fericire, avea mâinile ocupate, altfel ar fi fost tentată să-și treacă degetele prin mohairul moale.

– Am să-i spun lui Violet – ea mi l-a făcut. Este maniacă în privința tricotatului.

– Mi-a plăcut Violet.

– Și ei de tine. A spus că .. ăăă … lasă-mă pe mine să duc farfuria.

– Nu, e fierbinte.

– Ești foarte frumoasă, Jennifer.

– Eu …

Nu știa ce avea; nu-și găsea cuvintele, parcă era la prima

întâlnire. Când îl invitase, intenționase nebunește să-l lase să facă dragoste cu ea, dar acum, mult mai rațională, era nesigură pe ea și stânjenită.

Jake ridică mâna, vrând parcă s-o atingă, apoi renunță.

– Atunci, pun eu masa. Mă descurc singur.

Când se așezară la masă, unul în fața celuilalt, tăcerea dintre ei deveni brusc plină de subînțeles.

Jake era îmbrăcat mai elegant, aproape în stilul din oraș. Dacă-nchidea puțin ochii, aproape că-și putea imagina că se aflau în nișa pe care o văzuse în apartamentul lui din False Creek.

– Ai locuit vreodată cu cineva, Jake? Cu vreo femeie? întrebă ea, înainte de a-și da bine seama ce face.

Jake ar fi vrut să nege, dar nu putea s-o mintă.

– Da. Dar n-am... vru el să continue, văzând-o cum își lasă privirea în jos.

– Mai vrei cartofi? Mai faci fotografii pe Insula Anthony? Poate stâlpii aceia totemici cu fața spre mare?

– Da, sigur. O chema Alison, adăugă el imediat, precipitat. Asta se-ntâmpla acum șase sau șapte ani. Am locuit împreună cam șase luni.

– N-are nicio importanță.

– Nici nu-mi mai amintesc bine cum arăta.

Privirile li s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă și Jake își dădu seama că tocmai adusese un argument împotriva lui; Jenny avea să-l creadă nestatornic și neserios. Alison ... Avusese necazuri și neînțelegeri de la bun început cu ea; un corp frumos și un cap gol. Renunță, însă, să încerce să explice și menținu conversația asupra detaliilor de filmare. În cele din urmă, spre ușurarea lui,

Jenny se relaxă.

– Aduc hârtie ca să facem câteva însemnări, spuse ea la un moment dat.

– Nu. Facem planuri data viitoare. Mâine plec, n-avem acum timp de așa ceva. Mai bine ascultăm muzică.

Nu-i plăcea deloc ce găsise în colecția lui George: country și jazz. Și el, care sperase s-o ia în brațe pe Jenny și să-i spună toate cuvintele de dragoste pe care ea nu era încă pregătită, poate, să le audă.

– Nu e tocmai ce mi-ar fi plăcut, dar, în sfârșit, să încercăm. Continui eu să șterg vasele; tu du-te și cuibărește-te pe canapea. Vin și eu imediat.

Când se așeză lângă ea, discutară o vreme despre tot felul de nimicuri – frânturi de conversație care-i făceau să se simtă bine unul alături de celălalt.

– Pleci mâine devreme. N-ar trebui să-ți petreci seara cu mătușa ta? N-ai văzut-o de mult și …

– Prefer să fiu aici. Jennifer … Jenny…?

Se uită lung la el, fără să spună nimic, conștientă de intensitatea privirii lui.

– Ce este, Jake?

Începu să spună ceva, apoi se opri, scutură din cap, începu din nou.

– Jenny, sincer, nu mai știu cum să procedez cu tine. Fir-ar să fie, nu sunt obișnuit să nu-mi găsesc cuvintele. Erai mereu acolo, credeam că așa va fi mereu, iar acum mi-e teamă că, dacă spun ceva greșit, dispari iar și mă lași. Nu sunt sigur ce dorești și …

Jenny simțea nevoia să-i atingă fața, să-i liniștească acea privire

plină de îngrijorare, să-i dea orice dorește.

– Ce dorești de la mine, Jake? șopti ea speriată.

– Știi bine ce doresc. Îi mângâie brațele, gâtul, fața. Dumnezeule, cred că de-acum, toată lumea știe ce doresc de la tine.

Buzele lui le atinseră ușor pe-ale ei, apoi cu o dorință din ce în ce mai mare, pe măsură ce încerca să fie potolită.

– Jennifer ... Jenny ...

– Poți să-mi spui Jennifer.

– Ai spus că nu-ți place.

– Mi-a lipsit faptul că nu mi-ai mai spus așa.

Nimic altceva nu mai exista pentru ei, decât realitatea trupurilor lor nebune de dorul unuia față de celălalt.

– Te rog, Jake ...

– Jennifer, iubito ... de atâta timp am nevoie de tine. Lasă-mă să te iubesc.

Și-ar fi dorit un copil cu ea, să prelungească la nesfârșit acele clipe dincolo de timp și spațiu.

Și ea îl iubea. Probabil îl iubise dintotdeauna, dar acum era ca o durere de nesuportat. Deschise gura să-i spună, dar săruturile lui nu-i dădură răgazul. Știa că nu-și va mai reveni niciodată după acea noapte, că-i va fi imposibil să-l uite. Nu mai avusese nicio relație de la Lance și era bucuroasă că era complet nepregătită; exista astfel șansa ca noaptea aceea de extaz să prindă viață în pântecul ei.

Nu îndrăznea să-i spună că-l iubește, ci-i repeta numele, ca într-o incantație magică, părând a nu se mai sătura de trupul lui. Apoi închise ochii și deveniră o singură ființă, într-o explozie de fericire.

O dată, în timpul nopții, Jenny se trezi pentru câteva clipe, apoi

adormi din nou, parcă mai liniștită, simțind brațul lui încordându-se în jurul ei.

Apoi, în zori, se trezi Jake. Ar fi trebuit s-o trezească și pe ea, dar nu știa ce să-i spună în caz ar fi început să regrete noaptea trecută. Oare fusese totul prea devreme? Dumnezeule, n-ar fi putut suporta ca ochii ei să-l privească rece, amenințând să-l excludă pentru totdeauna din viața ei. Îi va da timp să se obișnuiască, apoi, când se va întoarce după câteva zile, îi va spune toate cuvintele care tremuraseră pe buzele lui, nerostite în tot acest timp. Deși, după noaptea trecută, nu putea să nu fie sigură de ceea ce simțea pentru ea, de cât de mare nevoie avea de ea.

O sărută ușor și plecă.

Când Jenny se trezi, era singură, dar trupul încă îi mai ardea de amintirea atingerii lui.

Era foarte posibil ca, din legătura lor, să rezulte un copil. Dacă da, acesta va fi numai al ei; Jake nici nu va ști, numai că, pentru asta, va trebui să părăsească definitiv coasta de vest. Oare cât va dura relația lor? Simți o durere ascuțită la gândul inevitabilului sfârșit. Va avea tăria de a fugi înainte să se plictisească de ea?

Jake. Plecase, sau poate chiar o părăsise.

Găsi biletul în bucătărie, dar îi era groază să-l citească. Dacă ar fi vrut să-i spună că o iubește, ar fi putut s-o facă noaptea trecută …

“Jennifer,

N-am suportat să te trezesc ca să-mi iau rămas-bun. Mă întorc duminică.

Jake.”

Doar atât – sec. Și o lăsase singură. Da, se așteptase la așa ceva, dar ...

Mototoli biletul în mână. Era mult de lucru pe vas; putea ușor să-și distragă gândul de la el.

Cel puțin, bine că nu-i spusese că-l iubește. Desigur, își dăduse seama cât îl dorea, dar exista încă o șansă să nu-și fi dat seama că era dragoste. Sau, până la urmă, îi spusese? Cum ar fi putut să nu rostească acele cuvinte în momentele în care se înălțase până la cer?!

Simți un ușor balans al bărcii și știu că venise cineva.

– Jenny?

George venea aproape alergând. Era puțin palidă, dar zâmbea și părea la fel de plină de energie ca întotdeauna. O singură privire i-a fost de-ajuns pentru a-nțelege totul, de la biletul mototolit din mâna lui Jenny, la așternutul în dezordine văzut prin ușa deschisă a cabinei.

– Unde e Jake?

Jenny scutură din cap, aruncând biletul la coș.

– A plecat. A luat avionul spre sud. Ți-au dat voie să ieși din spital?

– După cum vezi. Sunt ca nouă, dar am căpătat un respect deosebit pentru scoici. Jenny te simți bine?

– N-am reușit să fac cumpărături. Ar trebui să mergem mai târziu.

– Jenny? Ce ...?

– Putem pleca de aici, George? Nu vreau să discut despre așa ceva. Se va-ntoarce, dar nu pot să mă mai întâlnesc cu el; pur și simplu, nu pot. Știu că ești încă slăbită, dar am putea să facem aprovizionarea și să plecăm naibii de-aici?

– Să beau mai întâi o cafea. La spital avea un gust oribil și nici

n-aveau zaharină. Ești sigură că vrei să pleci? Unde?

– Nu știu. Oriunde. Departe de aici.

Nu plecară chiar imediat. La un moment dat, Jenny bănui că George vroia să tragă de timp: mai întâi se aprovizionară cu mâncare, apoi cu combustibil, deși vasul avea rezervorul aproape plin, apoi George a vrut să mai aștepte o zi până sosea feribotul care aducea lapte la magazine și, chiar înainte de plecare, mai făcu un drum de ultim minut în oraș, pentru că uitase să cumpere ceva.

– Ar fi trebuit să ne luăm rămas-bun de la Violet, spuse George în timp ce treceau prin dreptul orașului. A venit de câteva ori la mine la spital. Ai văzut puloverul cu care am venit? Ea mi l-a dat. Presupun că n-ar fi avut timp să-l tricoteze în câteva zile, așa că o fi fost probabil pentru altcineva, inițial. E foarte frumos.

Da, sigur că ar fi vrut să treacă pe la ei, să-și ia rămas-bun, dar simțea că nu poate. Violet ar fi văzut fără îndoială pe chipul ei, mai mult decât vroia să arate, și-apoi, i-ar fi telefonat lui Jake.

Dacă s-ar fi întors acum… Nu, avea nevoie să treacă un timp până să fie în stare să-l vadă din nou.

Vântul bătea din sud, neprielnic pentru o călătorie spre Insula Vancouver, așa că navigară încet de-a lungul coastei de est a Insulei Moresby, adică în multe din locurile unde mersese cu Jake, cu avionul. Da, era mult mai bine să plece departe de acele insule în care totul îi amintea de el.

– Nu mâine, protestă George la îndemnul ei grăbit. Sunt obosită și nu mă simt pregătită să traversez Strâmtoarea Hecate.

– George, doar nu ți-e frică! Nu mi-aș fi închipuit ca tu să te temi de ceva.

– Sunt doar puțin obosită. Să ne-ntoarcem la Insula Hotspring

mâine.

Jenny ridică din umeri; în definitiv, era o naivitate să-și închipuie că, plecând din locurile acelea, va rezolva ceva. Jake o acuzase că fugea întotdeauna și se ascundea. Chiar asta făcea și acum. Îl iubea, dar după o noapte de dragoste cu el, fugea, speriată.

Indiferent la ce distanță s-ar fi aflat de Jake, el va fi mereu în inima ei. Spera să rămână însărcinată, dar nici asta n-ar fi de-ajuns. Știa că viața ei va fi pustie de-acum înainte.

Și totuși, știa că va trebui să se-ntoarcă în Vancouver, înapoi la Jake, deși gândul acesta o speria. Va trebui să învețe să se stăpânească, iar apoi va face astfel încât să-i fie indispensabilă. De fapt, el n-ar alege pe nimeni altcineva pentru a lucra împreună zi de zi, ori asta constituia un avantaj pe care îl avea față de toate celelalte femei. Da, trebuia să încerce să lupte pentru el.

Încă era pe punte, cu părul fluturând în vântul rece, când un hidroavion trecu pe deasupra lor, la mică înălțime. Nu era un lucru obișnuit ca avioanele să coboare chiar deasupra vaselor, dar cine știe… poate din curiozitate… Apoi avionul se ridică din nou și trecu de ele, dar imediat se întoarse, trecu razant cu apa, apoi se opri, deși inițial păruse că se îndrepta spre insulă.

În același timp, George opri un motor.

– George, ce-ai făcut?

Jenny privea lung, iar inima îi bătea cu putere.

– I-am lăsat un mesaj, recunoscu George, fără s-o privească în ochi.

– Dumnezeule! Jenny încerca în zadar să-și acopere cu palmele roșeața obrajilor. Nu, încă nu era pregătită. Am să mă fac de râs!

Avionul veni încet, până când se opri paralel cu vasul lor, apoi

ușa se deschise și Jake coborî pe ponton.

– Ce trebuie să fac acum? strigă George spre Jake.

– Oprește motorul, doar atât. Venim noi spre voi.

Nu, nu era încă pregătită. Era mult prea curând. Ar fi vrut să alerge în brațele lui, să înoate până la el, dar era prea speriată ca să se poată mișca. Intenționa să se-ntoarcă la el, dar atunci când considera ea că e momentul. El, însă, o vroia acum. Și Lance o dorise.

Nu, nu va dura.

Jake o privea lung, așteptând un semn. Acum, nici el nu știa de ce venise, când totul era prea recent, iar ea era atât de speriată.

– Jake, nu fac filmul acela! Nici acela, nici altul!

Dumnezeule, ce făcea? Ce spunea? Ce se făcea dacă, pur și simplu, Jake urca înapoi în avion și nu se mai întorcea niciodată? Jake, nu pleca, șopti ea, dar el, bineînțeles, n-avea cum să audă.

Strigă și el ceva spre ea, cu voce răgușită, dar nici ea nu auzi exact ce anume, ci doar îl văzu cum se prinde de frânghia pe care George probabil i-o aruncase și înaintează pe punte, spre ea.

Ar fi vrut să zboare în brațele lui, dar rămase pe loc, cu pumnii strânși, cu unghiile înfipte adânc în palmă.

– Trebuia să fii în Keremeos, spuse ea cu voce stinsă, privindu-i fața trasă.

– Da?

Pentru o clipă – o clipă minunată, ce deopotrivă îi tăie respirația de bucurie și o sperie – crezu că vrea s-o sărute, apoi îl văzu cum își înfundă mâinile în buzunare și-ncepe să pășească nervos dându-i târcoale, ca și cum i-ar fi fost teamă să se apropie de ea.

– Jake, mă tem că … nu pot …

Tăcu, pentru că simțea că nu poate spune altceva decât că-l iubește.

Jake stătea în fața ei, cu picioarele ușor depărtate, ceea ce-i dădea o alură oarecum agresivă, dar fața îi era palidă, cu o expresie de nesiguranță, iar vocea răgușită.

– Nu contează.

Ce anume nu conta? Filmul? Ea?

– Nu trebuie să faci filmul. Nu dau doi bani pe film!

Rostise rar cuvintele, accentuându-le, dar pe un ton din ce în ce mai ridicat.

– Atunci … de ce ești aici? Ce vrei de la mine … Jake, te simți bine? Doar n-ai gripă …

– Pe naiba ... Se întoarse spre avionul lângă a cărui cabină stătea George, apoi o privi din nou pe Jenny, atent. Jennifer, fă ce vrei, dar … se întrerupse, apoi continuă, cu voce gâtuită, în timp ce ochii îi străluceau de lacrimi. Dar nu mă părăsi. Orice altceva … Suport orice altceva, dar nu fugi de mine. Dacă nu mai vrei să lucrezi cu mine, spuse el pe un ton devenit brusc rece, ei bine, accept și asta, numai nu mă părăsi! Prima dată când ai făcut-o, întregul meu univers s-a prăbușit.

Chipul lui îi arăta, așa cum nu mai fusese până atunci, durerea și câtă nevoie avea de ea, dincolo de orice cuvinte. Dar Jenny trebuia să înțeleagă.

– Jake, de ce-ai spus că te căsătorești cu Monica?

– La naiba cu Monica! M-ai întrebat și am crezut, prostește, că-ți va păsa. Speram să am o reacție din partea ta! Jenny, dacă vreau să mă căsătoresc cu cineva pe lumea asta, atunci….

– Reacție …

Da, o obținuse: îi răvășise viața și o determinase să plece.

– Jenny, insistă el pe un ton rugător, atingând-o cu un gest ușor ezitant. Nu ți-a păsat deloc?

Intenționase să nege, dar durerea întipărită pe figura lui o făcu să mărturisească tot.

– Nu puteam să mai suport să te văd cu ea. Mi-am tot spus că iubitele tale nu mă interesează, că nu vreau să fiu și eu doar una dintre ele, dar … Începu să-i spună că nu putea suporta gândul că o va părăsi, dar nu-și mai putea reține lacrimile.

– Jennifer, ești singura femeie care mi-a intrat în suflet. Te-am dorit chiar de când ai venit. Nu știam cât de mult decât în clipa în care m-ai părăsit, dar am știut că, din clipa aceea, nicio femeie nu mi-a mai plăcut. Am tot schimbat parteneră după parteneră, pentru că tu nu mă vroiai, dar … la naiba, de multe ori, nu eram în stare de nimic! Monica! Nu făceam dragoste cu ea! Cum aș fi putut, având tot timpul în minte chipul tău?! Te rog, încetează să mă mai privești așa, și spune ceva.

Nici măcar nu era sigură că poate vorbi; își simțea gâtul uscat și-i tremurau genunchii.

– Ce vrei să-ți spun?

– Zbor de două zile căutându-te, căutând vasul ăsta afurisit.

O iubea; nu rostise cuvintele, dar le citise în ochii lui.

– Ce te-a adus înapoi?

– Am fost sus pe munte, cu Chris, apoi … mi s-a făcut teamă. Ah, îmi petrec viața cu spaima că dispari și te pierd. În noaptea aceea, aici, am crezut că încă nu ești pregătită să-ți spun că te iubesc; am fost îngrozit că în zori, când te vei trezi, îți va părea rău pentru tot. Ce să fac, nu sunt obișnuit să fiu îndrăgostit, mi-e îngrozitor de

teamă să nu-mi spui să dispar naibii și să te las în pace. Numai că, uneori, poate e o nebunie din partea mea, dar am impresia că și tu mă iubești… dacă mi-ai spune … sau, măcar spune-mi că te bucuri că mă vezi. Ah, Jenny, pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva, nu mai suport aerul ăsta misterios. Când am făcut dragoste, am tot sperat că poate va fi un copil. Ah, nici nu știu ce doream mai mult – copilul tău, sau să știu că, datorită acestui copil, există o șansă să rămâi alături de mine. Ah, spune-mi ce gândești.

– Mă bucur să te văd … și eu mi-am dorit să rămân însărcinată.

Reuși să-și pună brațele în mișcare și-l cuprinse după gât, îngropându-și fața în puloverul lui.

– Te rog, privește-mă. Îi simți tremurul la atingerea lui și-l privi drept în ochii plini de teamă și de dorință.

– Mi-e teamă, șopti ea, apoi buzele i se deschiseră sub sărutul lui.

– Și mie mi-e … de cinci ani, de când ai intrat în biroul meu. Am tot încercat să mă amăgesc cu gândul că e vorba doar de atracție fizică… am schimbat parteneră după parteneră, ca să mă conving că nu este posibil, totuși, să fiu iremediabil îndrăgostit de singura femeie care nu-mi acceptă nici măcar invitația la cină.

– Mi-aș fi dorit să spun da când m-ai invitat, dar n-am putut, din lașitate.

– Cum puteam să-mi închipui! Ah, am pierdut atâta timp, iubito! Când ai plecat, știam că trebuie să fac cumva să te aduc înapoi, dar n-am recunoscut că te iubesc decât când te-am dus la spital. Gândul că te-aș putea pierde aproape m-a ucis.

– Jake, în legătură cu filmul …

– Iubito, fă ceea ce crezi că trebuie. Sigur că vreau să lucrezi cu mine, știi asta. Dar te rog, Jennifer, te rog nu mă părăsi. Restul nu

mai contează. Când pleci de lângă mine, nu mai e lumină, nu mai e bucurie. Am nevoie de tine. Te iubesc atât de mult!

– Și eu. Întotdeauna te-am iubit.

– Jake? se auzi vocea lui Luke.

– Ce vrea? întrebă Jenny, dar sărutul lui lung îi acoperi buzele, rupând-o de orice altă realitate. Curând, deveni conștientă de un zgomot de motor și-și dădu seama că avionul decola.

– Pleacă?

– Da. Și George.

– George?! Cum …?!

– Ne lasă singuri; ne întâlnim în câteva zile în Insula Vancouver.

Acum, incursiunile lui George pe insulă înainte de plecarea lor căpătau un alt înțeles în mintea ei.

– Când ați pus totul la cale?

Jake o strânse într-o îmbrățișare ce le tăie amândurora respirația.

– Contează?

– Nu, dar spune-mi, șopti ea mângâindu-i gâtul și deschizându-i nasturii cămășii.

– M-a sunat … și … n-o să afli niciodată sfârșitul poveștii dacă mai continui așa.

– Ce este? Nu reziști? glumi ea, strecurându-și degetele sub cămașa deschisă.

– Ba da…

Pe măsură ce vorbea, degetele lui trasau conturul sânilor, cu atingeri delicate ce-o înfiorau de plăcere.

– Ce este? Nu reziști? veni rândul lui să-ntrebe, în timp ce buzele lui urmau traseul degetelor. Dumnezeule, Jenny, sunt ca un adolescent, nu pot să mai aștept. George … George m-a sunat

să-mi spună că plecați din Queen Charlotte, dar că încearcă să te rețină cât mai mult. Mi-a dat o listă de puncte în care ați putea ancora… Știi că aeroportul din Sandspit a fost închis două zile din cauza ceții?

– Jake, crezi că din prima noastră noapte de dragoste ar putea rezulta un copil?

– Nu … n-ai avut niciun fel de protecție …?

– Nu, n-a existat nimeni cu care … Nu a existat niciun motiv pentru care să mă protejez.

– Ah, Jenny, credeam … eram nebun de gelozie când te-ntâlneai cu Wayne și cu alții, închipuindu-mi …

– Te iubesc, Jake.

Îi cuprinse fața cu mâinile, iar ea îl trase mai aproape, ca și când atingerea lui i-ar fi fost vitală.

– Suntem singuri în mijlocul oceanului.

– Sper … după ce m-ai dezbrăcat pe jumătate …

– Acordă-mi circumstanțe atenuante; am așteptat prea mult clipa asta. L-am rugat pe Luke să mă aducă aici; l-am avertizat că s-ar putea să mă fac de râs și că prefer să se-ntâmple asta față de el, decât față de un străin. Mi-a dat un bilet de la George.

– Ce scria?

– Să nu vin decât dacă te iubesc cu adevărat. Te căsătorești cu mine, nu-i așa, Jennifer? Dacă spui nu, va trebui să mă țin după tine și să te urmăresc peste tot până te răzgândești. Știu că am spus că accept orice condiții, numai să nu mă părăsești, dar trebuie să fie căsătorie. Dacă nu ești pregătită, continuă el văzându-i ochii măriți de uimire și buzele întredeschise, cred că, dacă îmi dai puțin timp, am șanse să te fac să-ți schimbi părerea.

– Cum?

– Te măriți cu mine? Dacă spui "nu", nu mă mai ating de tine, nici măcar nu te mai sărut până când … ah, Jenny, nici să glumesc nu pot cu așa ceva. Te măriți cu mine, da? Trebuie!

– Sigur că da, deși n-ar trebui. Știi bine, mă presezi iar, numai că, de data asta, o ai și pe George de partea ta.

Jenny simțea nevoia să râdă și să plângă în același timp. Fusese al ei, adânc în inimă, de atâta timp. Acum, îl putea iubi fără să se mai ascundă. Să trăiască alături de el, să lucreze cu el, să-l iubească… nu-și putea dori mai mult. Fie și o singură zi împreună cu el merita mai mult decât orice altceva.

– Mărită-te cu mine. În privirea lui era o lumină care o înfioră de plăcere. Mărită-te cu mine, apoi mai vedem … N-am simțit niciodată așa ceva pentru nimeni.

– Vrei să ne căsătorim chiar acum? Oare nu te-ar tenta nimic altceva înainte? În definitiv, mai sunt doar câteva zile până să obținem certificatul de căsătorie.

– Să începem cu luna de miere … și să mai încercăm în ceea ce privește copilul … Jenny râse, lipindu-și trupul de al lui într-o promisiune ce nu lăsa loc la interpretări.

– Și dacă tot nu reușim?

– Va trebui să reluăm.

Micul iaht plutea încet pe apele canalului. Un corb se roti pe cer, apoi plană câteva clipe deasupra lor, privind în jos, la cei doi îndrăgostiți.

Sfârșit